

OSMAN ÜNLÜ
Türkiye GAZETESİ
GÖNÜL PINARI
2009 YILI MAKALELERİ

Mümin, güler yüzlü, tatlı dillidir
04.01.2009

Müslüman, iyi insan demektir. Vatanını, milletini sever ve herkese iyilik eder. Gayri müslimlere de, kötülük yapmaz, mallarına, canlarına, ırzlarına, namuslarına saldırmaz. Kötülük yapanlara nasihat verir ve hiç kimseye hile, hıyanet yapmaz, münakaşa etmez. Herkese karşı, güler yüzlü, tatlı dilli olur. Gıybet, dedikodu yapmaz, hep faydalı şeyler söyler. Helalden kazanır ve kimsenin hakkına dokunmaz. Böyle olan bir Müslümanı, Allahü teâlâ da, kulları da sever, rahat ve huzur içinde yaşar.

Peygamber efendimiz, güzel huylu, güler yüzlü, tatlı sözlü, kibar tavırlı ve çok dürüst bir zat idi. İyilik etmesini sever, herkesle de iyi geçinirdi. Daima hiddet ve şiddetten kaçmış, hiçbir zaman zulüm yapmamıştır. Müslümanların daima iyi huylu, güler yüzlü olmasını istemiş, Cennete de iyi huy ve sabır ile gidileceğini bildirmiş ve; **(Din kardeşine karşı güler yüzlü olmak, ona iyi şeyleri öğretmek, kötülük yapmasını önlemek, yabancı kimselere aradığı yeri göstermek, sokaktan, taş, diken, kemik ve benzerleri gibi çirkin, pis ve zararlı şeyleri temizlemek, başkalarına su vermek hep sadakadır)** buyurmuştur.

Bir gün Peygamber efendimiz;
- **Cennette öyle köşkler vardır ki, içinde bulunan kimse, her dilediği yeri görür ve dilediği her yere kendini gösterir** buyurunca, Ebu Malik-il-Eşari hazretleri;
- Ya Resulallah! Böyle köşkler kimlere verilecektir? diye arz eder. Resulullah efendimiz de;
- **Tatlı sözlü, eli açık ve herkesin uyuduğu zaman Allahü teâlânın varlığını, büyüklüğünü düşünen ve Ona yalvaranlara verilecektir** buyurur.

Allahü teâlâ sabredenleri, iyilik edenleri, insanlara hizmet edenleri, onlara nasihat verenleri, tatlı dilli, güler yüzlü olanları, iyi iş yapanlara yardım edenleri sever. Kendini beğenenleri ise sevmez. Bunun için Allahü teâlânın sevdiği güzel işleri yapmalı, güzel huylu olmalıdır. Müslüman, dili ve eli ile kimseyi incitmemelidir. Zira başkasını incitmek günahıdır. Müslüman, günah işlemez, suç işlemez, herkesin sevgisini, saygısını kazanan şerefli bir insandır.

İslamiyet'te muhtaç olanlara yardım etmek, hatta yardım edemeyenin, güler yüz, tatlı dil ile bir Müslümanı sevindirmesi çok sevab olur. Muhammed Masum hazretleri buyuruyor ki:

"Allahü teâlânın kullarına iyilik etmeye, güler yüz, tatlı dil ve güzel huy ile onlara kolaylık göstermeye çalışınız! Bu çalışmanız, Allahü teâlânın rızasını kazanmanıza ve ahirette yüksek derecelere kavuşmanıza sebep olacaktır. Hadis-i şerifte; **(İnsanlar Allahü teâlânın ıyalidir, kullarıdır. Kullarına iyilik edenleri çok sever)** buyuruldu.

Müslümanların ihtiyaçlarını karşılamamanın, onları sevindirmenin, güzel huylu ve sabırlı olmanın faziletleri hadis-i şeriflerde bildirilmiştir. Bir hadis-i şerifte; **(Güler yüzle selam verene sadaka sevabı verilir)** buyurulmuştur."

Müslüman vakurdur, kibardır, ailesini ve vatanını sever. Alçak gönüllüdür, kendisine başvuran herkesi dinler ve imkan buldukça yardım eder.

Müslüman, Allahü teâlânın yasak ettiği, zararlı şeyleri almaz, kullanmaz, dinlemez, okumaz ve bakmaz. Hiç kimse ile münakaşa etmez. Zira münakaşa, dostluğu giderir, düşmanların çoğalmasına sebep olur. Bu sebeple, dost, düşman herkesle tatlı konuşmalı, güler yüzlü olmalıdır.

Muhammed bin Kutbüddin-i İzniki hazretleri; "Müminin hayırlısı, altı haslet bulunandır: 1-İbadet eder. 2-İlim öğrenir. 3-Fenalık yapmaz. 4-Haramlardan sakınır. 5-Kimsenin malına göz dikmez. 6-Ölümü hiç unutmaz" buyurmuştur.

Netice olarak, Müslüman bu dünyada gurbettedir! Müminin asıl vatanı ahirettir. İnsan dünyada bile uzun yıllar ayrı kaldığı memleketine geldiğinde sevinir. Onun için mümin, asıl vatanına kavuşacağı için ölümüne sevinir. Ölümüne hazırlanan, yakın bilen, seven kimsenin bir tek alameti vardır ki, o da, güler yüz ve tatlı dildir. Ölümü seven kimsenin, yüzü güler. Zaten mümini, gayri müslimden ayıran en mühim farklardan biri de, güler yüzlü ve tatlı dilli olmasıdır.

Emredilenleri yapamayanın imanı gitmez 05.01.2009

İman, inanmak demektir. İnanmakta azlık çokluk olmaz. İbadetler, imandan olsaydı, iman azalıp çoğalırdı. İman, ibadetten başkadır. Kur'an-ı kerimde mealen; **(İman edenler ve salih işler yapanlar)** buyuruldu ki, bu da, ibadetlerin imandan başka olduklarını göstermektedir.

Müslümanlığa inanan bir kimseyi, kusurlarından dolayı Müslümanlıktan çıkarmak doğru değildir. İman, Müslümanlık programını kabul etmek ve bütün hükümlerine uymakta kusur etse bile, saygı göstermek olduğundan, Müslümanlığın temelidir. Amel imandan bir parça olsaydı, her günah işleyen kâfir olur ve dünyada Müslüman kalmazdı. Hadis-i şeriflerde bazı iyilikler imana, bazı kötülükler küfre bağlı olarak bildirilmiş ise de, böyle buyurulması, bu iyilik ve kötülüklerin şiddetini, derecesinin çokluğunu bildirmek içindir. Başka ayet-i kerimelerin ve hadis-i şeriflerin yardımı ile, bunların, imandan veya küfürden parça olmadıkları anlaşılmaktadır. **(Hayâ imandan bir şubedir), (Temizlik imanın yarısıdır), (İman namazdır), (Mümin, mümin iken zina etmez), (Müminde her huy bulunabilir. Yalnız hainlik ve yalancılık bulunmaz)** hadis-i şerifleri böyledir.

Bu hadis-i şerifler, hayâ, taharet, namaz, emanet, iffet, doğruluk gibi iyiliklerin olmaması, yalan, hainlik ve zina gibi kötülüklerin bulunması imanın olmaması gibidir diyerek, bunların önemini bildirmektedir. Bazı amellere iman kadar kıymet verilmekle, bunların önemi bildirilmiştir.

Allahü teâlânın varlığına, birliğine ve Peygamberi ile bildirdiği emir ve yasaklara inanan bir mümin, bu hükümlere uymakta kusur ederse, elbette üzülür. Allahü teâlâyı, Peygamberi tanımayan ve yaptığı iyilikleri, Allahü teâlânın emri olduğu için değil de, başka sebeple yapan bir kimse, Allahü teâlâyı kul olmayı bile kabul etmiyor demektir. Bu ikisine karşı Allahü teâlânın muamelesi, elbette bir olmaz. Bir adamın iki evladı olsa, birisi çalışmaz, kimseye faydası olmasa fakat, babasının yanında edebli dursa, kabahatlerini düşünerek mahcup olsa, babası, bu çocuğun kahrını çeker. İkinci çocuğu çalışkan, gözü açık, herkesin işine yarayan fakat, babasına karşı gelerek; "Sen kim oluyorsun, seni tanımıyorum" gibi ağır şeyler söylese, o anda her iyiliği yok olur ve babası bunu kovar. Bunun daha sonra yalvarıp af dilemekten başka çaresi olmaz. İşte, günahkar olan mümin ile inkar edenin durumu, bu çocuklara benzetilmektedir.

Tabiinin büyüklerinden olan Hasan-ı Basri hazretleri; "İçinde yılan bulunduğu bilinen bir deliğe insan elini sokmaz. Eğer sokarsa, içinde yılan bulunduğu inanmamış demektir" buyuruyor.

Bunun gibi, Allahü teâlâyı ve Cehenneme inanan bir kimsenin, İslamiyet'in yasak ettiği şeyleri yapmaması lazımdır. Günah işleyenler, Allah kerimdir, affetmesini sever, Ona güveniyoruz da yapıyoruz derlerse, bu söz, delikteki yılanın sokmamasını düşünerek elini koymaya benzer.

Günahlar nefse tatlı gelir. Bu sebeple mümin, nefesine aldanarak günah işleyebilir. Fakat, günah işlerken, akı ve imanı onu üzmektedir. İnsan, akı ile iman eder, nefse tatlı geldiği için de, günaha sürüklenir. Bundan dolayı, iman ile isyanın başka başka olduğu anlaşılır.

Netice olarak amel, yani ibadetler, imandan bir parça değildir. Ancak ibadetlerin emir olduğuna inanmak, imandandır. Ameldeki bozukluk, insanı dinden çıkarmaz. Emredilenleri yapamayan bir kimsenin, imanı gitmez. Şeytan, emri yapmadığı için kâfir olmadı. Allahü teâlânın, Adem aleyhisselamın cesedine karşı secde edilmesi emrine karşılık; "Bu emir yanlış, ben bu adama secde etmem" diyerek, emri beğenmedi. Emri yapmadığı için değil, beğenmediği, reddettiği için kovuldu. Onun için Allahü teâlânın emirlerine uyamayanlar, yapamayanlar, yapamadığı için az da olsa üzülenler, kâfir değil günahkardırlar. Çünkü bunlar, Allahü teâlânın emrini beğenmemezlik etmiyorlar. Ama böyle şey olur mu, bu yanlış, bu saçma, buna lüzum yok diyenlerin imanı gider.

Nefs, öldürülebilir mi?

11.01.2009

Allahü teâlâ, merhamet ederek, dünyada seve seve çalışabilmeleri, çalışmaktan usanmamaları için, insanlarda nefis denilen bir kuvvet yaratmıştır. Nefs adı verilen bu kuvvet, şehvetlere kavuşmak ve gadab edilenlerle mücadele etmek için insanı zorlar. Fakat insanın nefsi, bu işinde sınır tanımaz. Yaptığı işler, hep aşırı, hep zararlı olur. Mesela hayvan susayınca, suyu içer ve doyunca içmez. İnsanı nefsi zorlayarak doyduktan sonra da içirir. Sığır aç olunca, çayırdaki otlar, doyunca, yatar, uyur. İnsan aç olunca, çayırdaki otlayamaz. Bulduğu otlar arasında seçim yapması, seçtiğini soyup, temizleyip, pişirmesi lazımdır. Nefs, bu yorucu, usandırıcı işleri seve seve yaptırır. Fakat, hoşuna gideni, doyduktan sonra da yedirir...

Allahü teâlânın merhameti sonsuz olduğundan, nefsin insanı felakete sürüklemesine mani olmak için, nefsin arzularını sınırlayan, onu taşkın olmaktan kurtaran emirler ve yasaklar göndermiştir. Peygamberleri ile gönderdiği bu emir ve yasakların toplamına, İslamiyet denir. Bir insan, işlerini yaparken, İslam dinine uyarsa, nefsi taşkınlıktan kurtulur.

Bu dünyada, her mahlukta ve her şeyde, Allahü teâlânın hem rahmet, hem de gadab sıfatı tecelli etmektedir. Su, insanların, hayvanların ve bitkilerin yaşamaları için, temizlik, yemek ve ilaç yapmak için lazım olduğu gibi, denizde binlerce insan boğulmakta, sel suları evleri yıkmaktadır. Ateş, ekmek, yemek pişirmek, kışın ısınmak için lazım olduğu gibi, içine düşeni yakmaktadır. Elektrik, çok yerde işimize yaradığı halde, yangına sebep olmakta, insana çarpınca, hemen öldürmektedir. Her ilaç, bir derde deva olduğu halde, fazlası zararlı olmaktadır. Her şey de böyledir. Nefs de bunlar gibidir. Hem faydalı, hem zararlı tarafları vardır.

Nefsin yaratılması, insanların yaşaması, üremesi, dünya için çalışmaları ve ahiret için cihad sevabı kazanmaları içindir. Allahü teâlâ, nefsi böyle nice faydalar için yaratmıştır.

Allahü teâlâ bütün insanlara merhamet ederek, acıyarak, nefse hakim olup, zararlı arzularını önlemeleri için, akıl da yaratmıştır. Akıl, insan dimağı vasıtası ile, his uzuvlarından, şeytandan ve nefsten kalbe gelen arzuları inceleyerek, iyilerini kötülerinden ayıran bir kuvvettir.

Allahü teâlâ, ayrıca Peygamberler göndererek, hangi şeylerin faydalı, hangi şeylerin zararlı olduklarını ve nefsin bütün arzularının kötü olduğunu bildirmiştir. Akıl, nefsin isteklerini, Peygamberlerin iyi dedikleri şeylerden ayırıp, kalbe bildirir, kalb de, aklın bildirdiğini tercih ederse, nefsin arzularını yapmayı irade etmez.

Kalb, İslamiyet'in iyi dediklerini, tercih ve irade ederse, yaptırırsa, insan saadete kavuşur. Kalb, akla tabi olarak İslamiyet'e uyunca, nefsin yaratılmış olması, insanların sonsuz nimetlere kavuşmalarına mani olmaz. Kalbin nefse aldanmaması, ona uymaması, nefis ile Cihad olur. Allahü teâlâ, cihad edenlere, Cennette yüksek dereceler vereceğini bildiriyor. Bu yönü itibarıyla nefis, insanların cihad sevabına kavuşmalarına, meleklerden üstün olmalarına sebep olmaktadır.

İnsanın nefsi, hayvan gibi, kendine düşkündür. İnsanın dünyada ve ahirette saadete kavuşması için, nefsine uymaması, onu zayıflatıp, zarar yapamayacak hale getirmesi lazımdır. Kalbi, nefsin elinden, baskısından kurtarmak için, nefsi ezmek, kalbi uyandırıp kuvvetlendirmek lazımdır. Nefs ölmez, öldürmek de mümkün değildir. Ancak kalbe tesir edemeyecek şekilde zayıflatıp kötülüklerinden kurtulmak mümkün olur. Nefsi zayıflatmak, kötülüklerden kurtarmak da, ancak İslamiyet'e uymakla olur. Nefsi ezmek için, İslamiyet'e uymaktan başka da bir yol yoktur.

Netice olarak nefsi öldürmek, bütün isteklerini reddetmek diye bir şey yoktur. İslamiyet, nefsi öldürmeyi değil, kontrol altına almayı istemekte ve nefsin isteklerinden helal olanları yapmaya izin vermekte, haram olanlarına ise, izin vermemektedir.

Amellerin yapılmasına sebep, imandır

12.01.2009

İslamiyet'te imanın esas olması, amellerin, ibadetlerin ehemmiyetini azaltmaz. Çünkü amellerin yapılmasına sebep, imandır. Sebebin kuvvetli olması, neticeyi emniyet altına alır. İmanı kuvvetli olan bir Müslüman, amellere daha çok ehemmiyet verir.

İslamiyet'in emrettiği vazifeleri yerine getirmek lazım olduğu gibi, her birinin vazife olduğuna inanmak da ayrıca lazımdır. Böyle inanan bir Müslüman, bu vazifeleri elbette seve seve yapacaktır.

Müslümanların her amele, her vazifeye de ayrı ayrı iman etmesi lazım olduğu için, günah işleyenler, imanlarının sarsılacağını, hatta gideceğini düşünerek titrerler. Hatta bir günahı işlemeyen kimse bile, o günaha ehemmiyet vermese, ne olurmuş dese, imanı gider.

İnanılması emredilenlere inanmakla ve bunları söylemekle, iman hasıl oluyor. Emredilen ibadetleri yapmakla da, iman kemale gelip cilalanıyor. Bu sebeple imanı, farzları ve haramları öğrenmek, bilmek farzdır. Otuzüç farz meşhurdur. Bunlardan dördü esas olup, namaz kılmak, oruç tutmak, zekat vermek ve hacctektir. İman ile beraber bu dört farz, İslam'ın şartıdır. İman edip de ibadet edene, yani bu dört farzı yapana Müslüman denir. Bunlardan biri bozuk olur veya hiç olmazsa, Müslümanlık bozuk olur. Dördünü de yapmayan, mümin olsa da Müslümanlığı tam değildir. Böyle iman, insanı yalnız dünyada korursa da, ahirete imanla gitmek güç olur. Zira iman, muma benzer, İslamiyet'in bildirdiği hükümler ise, mumun etrafındaki fener gibidir. Mum ile birlikte fener de, İslamiyet'tir. Fenersiz mum, çabuk söner. İmansız İslam olamaz. İslam olmayınca, iman da yoktur.

Hazret-i Ali buyuruyor ki:

“Uğraşmadan, çalışmadan Cennete kavuşacağını zanneden kimse, hayale kapılıyor. Çalışarak kavuşacağım diyenin de kendini yorması, ibadet meşakkatlerini yüklenmesi lazımdır.”

Hasan-ı Basri hazretleri; “İbadet etmeden Allahü teâlâdan Cennet istemek, büyük günahtır” buyurmuştur.

Din büyükleri de; “İlmi faydalı olan kimse, ibadeti bırakmaz, ibadetin sevabını düşünmeyi bırakır” buyurmuşlardır.

Peygamber efendimiz buyuruyor ki:

(Akıl sahibi, nefsinizi ezip, ahirette lazım olan şeyler için çalışır. Ahmak olan da nefsinin arzuları peşinde koşup, Cennete götürmesi için de, Allah'a dua eder.)

İnsanlar, dünya menfaatlerini ele geçirmek için, çok ince düşünmekte, çalışmakta ve bunlar için didinmektedirler. Ancak aynı hassasiyeti, ahiret için yapmamakta, sonsuz saadet veya felaket karşısında bulunduklarına ehemmiyet vermemekte ve bunu düşünmemektedirler. Allahü teâlâ insanlara akıl vermiş ve buna karşılık, onlara faydalı vazifeler yüklemiştir. Bunları bildirmek için de, Peygamberler göndermiştir. İnsan dünyadaki hayat mücadelesini ve yaşama kanunlarını bilmezse, yahut bilip de onlara göre çalışmazsa, neticede bunun zararını görür. Bunun gibi, Allahü teâlânın dünya ve ahiret saadeti için bildirdiği emir ve yasaklara ehemmiyet verilmezse; verilse bile bunlara uygun amel edilmezse, insan bunun zararını elbette görecektir.

İnsanları Allahü teâlânın rızasına, sevgisine kavuşturan yol, insanın kalbidir. Kalb, yaratılışında temiz bir ayna gibidir. İbadetler, kalbin temizliğini, cilasını artırır. Günahlar kalbi karartır. Salihler bu hali anlar, üzülür, günah işlemek istemezler. İslamiyet'e uymak, nefsin adetlerini, kalbi karartan isteklerini yok eder. Günah işlemek ise, nefse tatlı, faydalı gelir. Bütün bid'atler, günahlar, Allahü teâlânın düşmanı olan nefsi besler, kuvvetlendirir. Dünya, ahiret için tarladır. Ahirete yaramayan dünyalıklar, zararlıdır. Haramlar, günahlar ve mubahların fazlası böyledir.

Netice olarak amel, imanın şartı değilse de, imanın kemalinin, kuvvetli olmasının şartıdır. Peygamber efendimizin buyurduğu gibi:

(Dünya için, dünyada kalacağın kadar çalış! Ahiret için, orada sonsuz kalacağına göre çalış! Allahü teâlâyâ, muhtaç olduğun kadar itaat et! Cehenneme dayanabileceğin kadar günah işle!)

Dinimizi kimden öğrenmeli?

18.01.2009

Müslüman olmak yani Allahü teâlânın varlığını, bir olduğunu, kudretini, sıfatlarını anlamak için, kimseyi taklide ihtiyaç yoktur. Fen bilgilerini iyi öğrenen, akli başında bir kimse, yalnız düşünmekle, Allahü teâlânın var olduğunu anlar, imana kavuşur. Eseri görerek müessirin yani eseri yapanın varlığını anlamamak, ahmaklık olur. Her insanın böyle düşünerek imana gelmesini dinimiz emretmektedir.

Yeni Müslüman olan veya akıl ve baliğ olan Müslüman evladının, önce Kelime-i şهادeti söylemesi, bunun manasını öğrenip, inanması lazımdır. Sonra, Ehl-i sünnet alimlerinin kitaplarından iman edilmesi lazım olan bilgileri öğrenip, bunlara inanması gerekir. Daha sonra Ehl-i sünnetin dört mezhebinden birinin kitaplarındaki fıkıh bilgilerini yani İslam'ın beş şartını, helal, haram olan şeyleri öğrenmesi, bunlara inanması ve uygun yaşaması lazımdır. Bunları öğrenmek ve uymak lazım olduğuna inanmayan, ehemmiyet vermeyenin imanı gider. Ehl-i sünnetin dört mezhebinden birinde olmayan kimsenin imanı bozulur. Ya bid'at sahibi veya imanı gidip mürted olur. Bunun her ikisi de, tövbe etmeden ölürsa, Cehenneme gider.

Kalb hastalıklarından birisi de, kişinin, tanımadığı kimseleri taklit etmesidir. Ehl-i sünnet alimi olduğu anlaşılmayan kimsenin sözlerinin, kitaplarının yaldızlı, ateşli propagandalarına aldanarak, buna tabi olmak caiz değildir. Nasıl kimse olduğunu araştırmadan, onu güvendiği kimselere sormadan, itikadında, sözlerinde ve ibadetlerinde ona uymak, insanı felakete götürür. Hadika isimli kitapta buyuruluyor ki:

“İtikatta, taklit ederek, işittiğine iman etmek caiz ise de, inceleyip araştırmadığı için, günah işlemiş olur. Amelde, ibadetlerde, araştırmadan, bir mezheb imamına tabi olmak, sözbirliği ile caizdir. Herhangi bir din kitabını okuyarak ve din adamı geçinen herkese sorup anlayarak, din bilgisi öğrenmek caiz değildir. Din adamı denilenler arasında cahiller, din bilgisi olarak kendi düşüncelerini yazan zındıklar, fasıklar, münafıklar, İslamiyet'i içeriden yıkmak isteyenler ve bunlara alet olarak geçinenler her zaman vardı. Hakiki din adamı olmak için, hem ilim, hem amel, hem de ihlas, yani takva lazımdır. Din adamının, insanı saadete kavuşturabilmesi için, en önce Ehl-i sünnet itikadında olması lazımdır. Eshab-ı kiramın izinde bulunması ve icma-i ümmete uyması lazımdır.”

Müslümanın, amellerde, ibadetlerde, ictihad derecesine yükselmiş olan alimlerden birini seçerek, her işinde bunu taklit etmesi lazımdır. Dört mezhepten biri taklit edildiğinde, maksat hasıl olur.

İctihad, Kur'an-ı kerimde ve hadis-i şeriflerde açıkça bildirilmemiş, kapalı bildirilmiş olan bilgileri anlamak, açıklamak demektir. İctihad yapmak şartlarına malik olan derin alimlere, Müctehid denir. Hicretten dörtüzyüz sene sonra, müctehid yetişmemiştir. Zaten Müctehide ihtiyaç da kalmamıştır. Çünkü Allahü teâlâ ve Onun Resulü Muhammed aleyhisselam, kıyamete kadar, hayat şekillerinde ve fen vasıtalarında yapılacak değişikliklerin, yeniliklerin hepsine şamil olan hükümlerin hepsini bildirmişlerdir. Müctehidler de, bunların hepsini anlayıp, açıklamışlardır. Sonra gelen alimler, bu hükümlerin, yeni hadiselerle nasıl tatbik edileceklerini, tefsir ve fıkıh kitaplarında bildirirler. Müceddid denen bu alimler, kıyamete kadar mevcut olacaklardır. “Fen vasıtaları değişti. Yeni hadiselerle karşılaşıyoruz. Din adamları toplanarak yeni tefsirler yazılmalı, yeni ictihadlar yapılmalıdır” diyerek, değişiklikler yapmak lazım olduğunu savunanların İslam düşmanı oldukları anlaşılır.

Netice olarak, alim görünen ve din adamı denilen herkesin sözüne veya kitabına uyarak amel etmek caiz değildir. Ehl-i sünnet alimlerinin kıymetli kitaplarından toplanmış, tercüme edilmiş fıkıh, ilmihi kitaplarını okumalıdır. Böyle tercüme edilmemiş, kafadan yazılmış ilmihi kitaplarını ve uydurma tefsirleri okumak, insanı dünya ve ahiret felaketlerine sürükler.

Zulüm, payidâr olmaz **19.01.2009**

Zulüm; adaletsizlik, adaletin sınırını aşmak, haksızlık etmek, başkasının malına, canına, namusuna zarar vermek anlamındadır.

Adalet, bir amirin memleketi idare için koyduğu kanun, çizdiği hudut içinde hareket etmektir. Zulüm ise, bu kanunun, bu hududun dışına çıkmaktır. Adalet, kendi mülkünde olanı kullanmaktır. Zulüm ise, başkasının canına, malına, mülküne tecavüz etmektir.

Allahü teâlâ mutlak adalet sahibidir ve insanlara gönderdiği en son dininde de tam bir adalet vardır. Bu adaletin dışında ise zulüm vardır. Kur'an-ı kerim, adaleti emretmiş, zulmü ise haram kılmıştır. Nisa suresinin 58. âyetinde mealen; **(İnsanlar arasında hükmettiğiniz zaman, adalet ile hükmetmenizi Allahü teâlâ emreder)** buyurulmuştur.

İnsanın, önce kendine, hareketlerine ve bütün uzuvlarına, sonra çoluk çocuğuna, komşularına, arkadaşlarına adalet yapması lazımdır. İdarecilerin de, millete adaletli olması gerekir. Demek ki, bir insanda adalet huyunun bulunabilmesi için, önce kendi hareketlerinde, uzuvlarında adalet bulunmalıdır. Her kuvvetini, her uzvunu, ne için yaratıldı ise, o yolda kullanmalıdır. Allahü teâlânın adetini değiştirip, onları aklın ve İslamiyet'in beğenmediği yerlerde kullanmamalıdır.

İnsanlar bir araya gelince, açık gözler başkasının hakkına saldırır, güçlü olanlar zulmeder. Çünkü her nefis, istediğine kavuşmak ister, kendisi için tatlı olanı almaya uğraşır. Aynı şeylere sahip olmaya çalışanlar, çekişmeye, kavgaya başlar. Bir leşe toplanan köpeklerin birbirlerine hırlamaları gibi, aralarında dövüş başlar. Bunları ayırmak için, kuvvetli bir hakim lazım olur. Bu ise, Allahü teâlânın Peygamberleri vasıtası ile bildirdiği adalet ile mümkün olur. Hadis-i kudside; **(Ey kullarım! Ben kendi nefsimi zulmü haram ettim. Onu sizin aranızda da haram kıldım, birbirinize zulüm yapmayınız...)** buyurulmuştur.

İmam-ı Gazali hazretleri, Kimya-i se'adet ismindeki eserinde insanları dört kısma ayırmakta ve şöyle buyurmaktadır:

"Bunlardan birinci kısımdakiler, dünyada yemek içmek ve zevk etmekten başka bir şey bilmeyenlerdir.

İkinci kısımdakiler, cebir, şiddet, zulüm ile hareket edenlerdir.

Üçüncü kısımdakiler, hilekarlık ve mürailikle etrafındakileri aldatanlardır.

Dördüncü kısımdakiler ise güzel ahlak sahibi olan Müslümanlardır."

Süleyman bin Ceza hazretleri buyuruyor ki:

"Ey oğul! Şakilerin, kötü kimselerin alameti sende bulunmasın. Bu alametlerin evveli zulmetmektir. Zulüm üç kısımdır.

Birincisi Allahü teâlâyâ asi olmak.

İkincisi zulmeden kimselere yardım etmek.

Üçüncüsü kendi emri altında bulunanlara eza-cefa etmek, onların ibadet yapmalarına mani olmak. Bu üç çeşit zulmü işleyenlerin varacakları yer Cehennemdir."

Vaktiyle doğruluktan ve insanlıktan uzak bir kimse, Muhammed Baki-billah hazretlerinin komşularından birine eziyet verir, zulmeder. Muhammed Baki-billah hazretleri, o kimseye nasihat eder. Fakat zalim kimse, nasihatleri kabul etmez. Baki-billah hazretleri, mazluma merhametinin çokluğundan, o zalime; (Merhameti gibi gayreti de çok olan büyük velilerin komşularına yaptığınız bu iş sizi helak eder, haberiniz olsun) buyurur.

İki, üç gün sonra o zalim kimse, çok büyük bir suç işlerken yakalanır ve öldürülür.

Hadika'da buyuruluyor ki:

"Zulüm ile öldürülene, idam edilene, eziyet edilene bakmamalıdır. Zulüm ile ölmek ihtimali bulunduğu için, böyle ceza verilirken hiç bakmamalıdır. Hadis-i şerifte; **(Bir kimse zulüm ile öldürülürken, orada bulunmayınız! Orada bulunup da, kurtarmayana lanet yağar)** buyuruldu."

Netice olarak, hiç kimseye eziyet vermemeli, zulmetmemeli, kimseyi incitmemelidir. Allahü teâlâ, zalime imhal eder yani belli bir müddet verir fakat ihmal etmez. Her şey incelendiği zaman, zulüm ise kalınlaştığı zaman kopar, yıkılır. Hadis-i şerifte buyurulduğu gibi:

(Bir kimse zulüm ile bir karış yer alsa, kıyamet gününde o kimse yedi kat yerin dibine batıncaya kadar o yer boynuna takılır.)

Allahü teâlâyı seven...
25.01.2009

Sevenin, sevgilinin sevdiklerini sevmesi ve sevmediklerini sevmemesi lazımdır. Bu sevgi ve düşmanlık, insanın elinde değildir, sevginin icabıdır ve kendiliğinden hasıl olur. Seven kimse, sevmesinde ve düşmanlığında deli gibidir. Bunun için; (Bir kimseye deli denilmedikçe, bu kimsenin imanı tam olmaz!) buyurulmuştur.

Dostun dostları, insana sevimli görünür. Düşmanları da, çok çirkin görünür. Bir kimse, birisini seviyorum derse, onun düşmanlarından uzaklaşmadıkça, sözüne inanılmaz. Hadis-i şerifte; **(Allahü teâlâ, bir Peygambere vahyetti ki, “Falan abide söyle: Dünyada zühd ederek, nefsini rahata kavuşturdu ve kendini kıymetlendirdin. Benim için ne yaptın?” Abid sordu: Ya Rabbi! Senin için ne yapılır? Allahü teâlâ buyurdu: “Düşmanıma, benim için düşmanlık ettin mi ve sevdiğimi benim için sevdin mi?”)** buyuruldu.

Allahü teâlânın sevgisine kavuşmak için, Allahü teâlânın Habibine uymak lazımdır. Al-i İmran suresinin 31. âyet-i kerimesinde mealen; **(Allahü teâlâyı seviyorsanız, bana tabi olunuz! Allahü teâlâ, bana tabi olanları sever)** buyurulmuştur. Peygamber efendimiz de; **(Allahü teâlâyı seven, beni sever)** buyurmuştur.

İnsanın saadete kavuşması için, adetlerinde, ibadetlerinde, kısacası her işinde din ve dünya büyüklerinin reisine benzemesi lazımdır. Sevgilinin sevdikleri sevilir, düşmanları ise sevilmez. Beden ve kalb ile erişilebilecek bütün yüksek dereceler, Resulullah efendimizi sevmeye bağlıdır. İnsanın olgunluğu, bu terazi ile ölçülür. Bunun için, ibadetlerin en kıymetlisi, Allahü teâlânın dostlarını sevmek ve düşmanlarını sevmemektir. Allahü teâlâyı sevmenin en büyük alameti budur ve seven insanda bu hal, kendiliğinden hasıl olur. Hadis-i şerifte; **(Bir kimse, Allahü teâlâyı sevmesse ve Allahü teâlânın düşmanlarını düşman bilmezse, hakiki iman etmiş olmaz. Müminleri Allah için sever ve kâfirleri düşman bilirse, Allahü teâlânın sevgisine kavuşur)** buyuruldu.

Sevgiliyi sevenler, her zaman sevilir. Sevgilinin düşmanları, sevenin de düşmanları olur. Bundan dolayı, görünen ve görünmeyen bütün iyilikler, bütün üstünlükler, ancak o yüce Peygamberi sevmekle ele geçebilir. Yükselbilmenin, ilerlemenin ölçüsü, bu sevgidir.

Allahü teâlâ, sevgili Peygamberini, insanların en güzeli, en iyisi, en sevimlisi olarak yarattı. Her iyiliği, her güzelliği, her üstünlüğü Onda topladı. Eshab-ı kiramin hepsi, Ona aşık idiler. Hepsinin kalbi, Onun sevgisi ile yanıyordu. Onun ay yüzünü, nur saçan cemalini görmeleri, lezzetlerin en tatlısı idi. Onun sevgisi uğruna canlarını, mallarını feda ettiler. Onu canlarından, mallarından, kısaca, her sevildenden daha çok sevdiler. Onu aşırı sevdikleri için, Onu sevenleri yani birbirlerini de çok sevdiler. Onun üstünlüğünü anlayamayıp, Onun güzelliğini göremeyip, Onu sevmek saadetine kavuşamayanlara düşman oldular. Çünkü taatların, iyiliklerin başı, dostları sevmek ve düşmanları sevmemektir. Allahı seviyorum diyenlerin, Eshab-ı kiram gibi olmaları lazımdır. Seven bir kimse, sevdiğinin sevdiklerini de sever ve sevdiğinin düşmanlarına da düşman olur. Hadis-i şerifte; **(Bir kimse, Allahın dostlarını sever, düşmanlarını düşman bilirse ve Allah için verir ve Allah için vermezse, imanı kamil olur)** buyuruldu.

Netice olarak, Muhammed aleyhisselama uymadıkça, Allahü teâlâyı sevmek saadeti ele geçemez. Saadete kavuşmak isteyen bir kimse, bütün adetlerini, ibadetlerini ve alışverişlerini Muhammed aleyhisselam gibi yapmaya çalışmalıdır. Ayrıca Allahü teâlâyı seviyorum diyebilmek için, Onun sevdiklerini sevmek ve düşmanlarını da sevmemek lazımdır. Allahü teâlânın sevdiklerini, Allahü teâlâyı sevenlerin dirilerini ve ölülerini seven kimse, büyük saadete, iyiliklere kavuşur. Peygamber efendimizin buyurduğu gibi:

(Üç şey imanın lezzetini artırır: Allahü teâlâyı ve Resulünü her şeyden çok sevmek, kendisini sevmeyen Müslümanı Allah rızası için sevmek, Allahü teâlânın düşmanlarını sevmemek.)

Kelime-i tevhidin manâsı
26.01.2009

Müslüman olmak için, Kelime-i tevhidi söylemek, manâsını kısaca bilmek ve inanmak lazımdır.

Kelime-i tevhid; **“La ilahe illallah Muhammedün resulullah”** demektir.

Kelime-i tevhidin kısaca manâsı ise; “Allahü teâlâ vardır, birdir, ortağı, benzeri yoktur ve Muhammed aleyhisselam Onun kulu ve peygamberidir” anlamındadır.

İmam-ı Gazali hazretleri, Kimya-i saadet kitabında, Kelime-i tevhidin geniş anlamını açıklarken buyuruyor ki:

“Müslüman olan bir kimseye, ilk önce La ilahe illallah, Muhammedün resulullah kelimesinin manâsını bilmek ve inanmak farzdır. Bu kelimeye Kelime-i tevhid denir. Her Müslümanın, Kelime-i tevhidin manâsına hiç şüphe etmeden, yalnız inanması yetişir. Bunları, delil ile ispat etmesi ve akla uydurması farz değildir. Resulullah efendimiz, ilk Müslüman olanların, delil ile bilmelerini ve bu delilleri de söylemelerini, şüphelerini araştırıp, bunların çözümlerini emir buyurmadı. Yalnız inanmalarını, şüphe etmemelerini emreyledi. Herkesin böyle kısaca iman etmesi yetişir. Fakat, her şehirde birkaç din aliminin bulunması farz-ı kifayedir. Bunların, delilleri bilmesi, şüpheleri gidermesi, sualleri çözmeleri vaciptir. Bunlar, müminlerin çobanı gibidir. Bir taraftan, onlara itikat, yani iman bilgisi öğretir, itikatlarını korur. Bir taraftan da din düşmanlarının iftiralara cevap verirler.

Kelime-i tevhidin manâsını, Kur'an-ı kerim bildirmekte, Resulullah efendimiz de bu bildirilenleri açıklamaktadır. Eshab-ı kiramın hepsi, bu açıklamaları öğrendi ve kendilerinden sonra gelenlere bildirdiler. Eshab-ı kiramın bildirdiklerini hiç değiştirmeden, olduğu gibi, kitaplara geçirerek bizlere ulaştıran yüksek din alimlerine Ehl-i sünnet denir. Herkesin, Ehl-i sünnet itikadını öğrenmesi, bu inançta birleşmeleri lazımdır. Saadetin tohumu, bu itikattır ve bu itikatta birleşmektir. Kelime-i tevhidin manâsını, Ehl-i sünnet alimleri şöyle bildiriyor:

İnsanlar yoktu, sonradan yaratıldı. İnsanların bir yaratana vardır ve her varlığı da, O yaratmıştır. Bu yaratana birdir, ortağı, benzeri yoktur. O, hep var idi, varlığının başlangıcı olmadığı gibi sonu da olmaz. Onun hep var olması lazımdır ve O, yok olamaz. Varlığı kendindendir, hiçbir sebebe ihtiyacı yoktur. Ona muhtaç olmayan hiçbir şey yoktur. Her şeyi var eden, her varı her an varlıkta durduran Odur. O, madde, cisim değildir. Hiçbir maddede bulunmaz, şekli yoktur. O deyince, akla hayale gelen her şey, O değildir. O, mahlukları gibi değildir. Akla, vehme, hayale gelen her şeyi, O yaratmaktadır. Her varlık, Arş'ın altındadır. Arş ise, Onun kudreti, kuvveti altındadır. O, ezelde, sonsuz öncelerde nasıl ise, şimdi de hep öyledir. Arş'ı yaratmadan önce nasıl idi ise, ebedi sonsuz gelecekte de, hep öyledir. Onda değişiklik olmaz. Onun sıfatları vardır. Sıfat-ı sübutiyyesi sekizdir: Hayat, ilim, sem', basar, kudret, irade, kelam, tekvin. Bu sıfatlarında da, hiç değişiklik olmaz. Zira değişiklik olması, kusurdur. Onda kusur, noksanlık yoktur.

Allahü teâlâ, kullarına, Peygamberler gönderdi. Bu büyük insanlar vasıtası ile kullarına, saadete ve felakete sebep olan işleri bildirdi. Peygamberlerin en yükseği, son Peygamberi olan Muhammed aleyhisselamdır. Yeryüzündeki dinli dinsiz herkese, her yere, her millete Peygamber olarak gönderilmiştir. Bütün insanların, meleklerin ve cinnin Peygamberidir. Dünyanın her yerinde, herkesin, o yüce Peygambere tabi olması, uyması lazımdır.”

Netice olarak Kelime-i tevhidi, anlamı ile bilmek, inanmak ve her zaman söylemek lazımdır. Zira Resulullah efendimiz; **(Mahşer günü bir kişi gelecek, doksan dokuz defteri olup, her bir defterin sathı, göz gördüğü kadar geniştir. Hiçbirinde iyiliği olmayıp, yalnız bir parmak kadar, o kimsenin dünyada söylediği Kelime-i tevhid bulunur. O doksan dokuz defter terazinin bir kefesine ve bir Kelime-i tevhidi diğer kefesine koyarlar. Kelime-i tevhid tarafı ağır gelir)** buyurmuştur.

Helalden kazanmak için çalışmalı 01.02.2009

Bir kimsenin, kendisinin ve çoluk çocuğunun ihtiyaçlarını helalden kazanması, kimseye muhtaç kalmaması için çalışması, birçok nafil ibadetten daha sevabdır. Resulullah efendimiz, bir sabah, Eshabı ile konuşurken, kuvvetli bir genç, erkenden dükkanına doğru geçer. Orada bulunanlarda bazısı;

-Erkenden dünyalık kazanmaya gideceğine, buraya gelip birkaç şey öğrenseydi daha iyi olurdu, deyince, Resulullah efendimiz;

-Öyle söylemeyiniz! Eğer kimseye muhtaç olmamak ve ana, baba, çoluk çocuğunu da muhtaç etmemek için gidiyorsa, her adımı ibadettir. Eğer, herkese öğünmek, keyif sürmek niyyetinde ise, şeytanla beraberdir buyururlar.

Çalışmak, malı arttırır ise de, rızıkı artırmaz. Çünkü rızık, mukadderdir yani herkesin rızıkı takdir ve taksim edilmiştir. Rızık, maaşa, mala, çalışmaya bağlı değildir. Böyle olmakla beraber, çalışmak lazımdır. Allahü teâlânın adet-i ilahiyesi böyledir. Peygamber efendimiz; **(Bir Müslüman, helal kazanıp, kimseye muhtaç olmaz ve komşularına, akrabasına yardım ederse, kıyamet günü, ayın ondördü gibi parlak, nurlu olacaktır)** buyurmuştur.

Hazret-i Ömer buyurdu ki:

“Çalışınız, kazanınız, Allahü teâlâ rızıkımı çalışmadan gönderir, demeyiniz! Allahü teâlâ, gökten para yağdırmaz.”

Hazret-i Lokman hakim, oğluna hitaben; “Çalış, kazan! Çalışmayıp, herkese muhtaç kalanların dini ve akli noksan olur ve iyilik etmekten mahrum kalır ve herkesten hakaret görür” buyurmuştur.

Din büyüklerden bir zata;

-Özü sözü doğru olan tüccar mı, yoksa geceleri nafilâ namaz kılan, gündüzleri oruç tutan abid mi yüksektir, diye sual edilince, o zat;

-Emin olan tüccar daha kıymetlidir. Çünkü, şeytanla her saat cihad etmektedir. Şeytan, alıştır, verişte, tartmada onu aldatmaya uğraşmakta, o ise Allahü teâlânın emrini, rızasını gözetmektedir, buyurur.

İmam-ı Evzai hazretleri, İbrahim Edhem hazretlerini sırtında odun taşırken görünce;

-Niçin bu kadar sıkıntı çekiyorsunuz? Kardeşleriniz, sizi hiçbir şeye muhtaç bırakmaz, der. İbrahim Edhem hazretleri;

-Öyle söyleme, hadis-i şerifte; **(Helal kazanmak için sıkıntı çekenlere Cennet vacib olur)** buyuruldu cevabını verir.

Mal müminin yardımcısıdır. Çalışmalı, helalden kazanmalıdır. Ahir zamanda insanlar, muhtaç kaldıkları zaman, dinlerini verip muhtaç oldukları şeyleri almakla karşı karşıya kalırlar. Bu sebeple, dini vermemek için çalışmalıdır. Hadis-i şerifte; **(Elinin emeği, alının teri ile ye, dinini satıp yeme!)** buyuruldu.

Haramdan kazanılanı yemek, kalbi karartır ve hasta eder. Zünnun-i Mısri hazretleri buyuruyor ki:

“Kalbin kararmasının dört alameti vardır: 1- İbadetin tadını duymaz. 2- Allah korkusu, hatırına gelmez. 3- Gördüklerinden ibret almaz. 4- Okuduklarını, öğrendiklerini anlamaz, kavrayamaz.”

Ebu Süleyman-ı Darani hazretleri buyurdu ki:

“Helalden bir lokma az yemeyi, akşamdan sabaha kadar nafilâ namaz kılmaktan daha çok severim. Çünkü, mide dolu olunca, kalbe gaflet basar ve insan Rabbini unuttur.”

İmam-ı Gazali hazretleri buyuruyor ki:

“Bu dünya, ahiret yolcularının bir konak yeridir. İnsana burada yiyecek ve giyecek lazımdır. Bunlar ise çalışmadan ele geçmez. Her an mal kazanmak için uğraşan aldanmıştır. Hem ahiret için hazırlanmalı, hem de dünya ihtiyaçlarını kazanmalıdır. Fakat, bunları da, ahiret yolculuğunda lazım olduğunu düşünerek kazanmalıdır.”

Netice olarak her Müslüman, çalışmalı, helalden kazanmalı, aldığı her şeyi, helal mi, haram mı araştırmalıdır. Aldığı şeyde hakkı olanlara vermeyi, fakirlere, gariblere yardım etmeyi düşünmelidir. Çünkü insanların iyisi, insanlara iyilik edendir. İnsanların kötüsü de, insanlara kötülük edendir. İnsan, kazandığına kanaat etmeli, Allahü teâlânın taksimine razı olmalıdır. Hadis-i şerifte; **(Kanaat eden doyar)** buyuruldu.

Sehl bin Abdullah Tüsteri hazretlerinin buyurduğu gibi:

“Yolumuzun esas üç şeydir: Helal yemek, ahlak ve amelde Resul aleyhisselama uymak ve her işi, yalnız Allah rızası için yapmaktır.”

İbadetlerde gösteriş yapmak
02.02.2009

Riya, sözlük anlamı itibariyle, bir şeyi olduğunun tersine göstermek, gösteriş yapmak demektir. Dini terim olarak ise, ahiret amellerini yaparak ahiret yolunda olduğunu göstererek, dünya arzularına kavuşmak, dünya kazancına dini alet etmek demektir. Ayrıca, yaptığı ibadetleri başkalarına göstererek, insanların sevgisini kazanmaktır. Hadis-i şerifte; **(Dünyada riya ile ibadet edene, kıyamet günü, 'Ey kötü insan! Bugün sana sevab yoktur. Dünyada kimler için ibadet ettin ise, sevablarını onlardan iste' denir) buyuruldu.**

Riyanın zıddına, aksine ise, İhlas denir. İhlas, dünya faydalarını, menfaatlerini düşünmeyip ibadetlerini yalnız Allahü teâlânın rızası için yapmak demektir. İhlas sahibi olan bir kimse, ibadet yaparken başkalarına göstermeyi hiç düşünmez. Böyle bir kimsenin yaptığı ibadetleri, başkalarının görmesi, bunun ihlasına zarar vermez. Hadis-i şerifte; **(Allahü teâlâyı görür gibi ibadet et! Sen görmüyor isen de, O, seni görmektedir) buyuruldu.**

Başkalarının sevgisine ve methetmelerine kavuşmak için, dünya işleri ile, onlara iyilik yapmak da, riya olur. İbadet ile olan riya bundan daha fenadır. Allahü teâlânın rızasını hiç düşünmeden yapılan riya ise, hepsinden daha fenadır. Hadis-i şerifte; **(Sizde bulunmasından en çok korktuğum şey, şirk-i asgara yakalanmanızdır. Şirk-i asgar, riya demektir) buyuruldu.**

İbadet yaparak Allahü teâlâdan dünya menfaatlerini istemek, riya olmaz. Yağmur duasına çıkmak, istihare yapmak böyledir. Ücret ile imamlık, hatiblik, muallimlik yapmak, sıkıntıdan, hastalıktan ve fakirlikten kurtulmak için ayet-i kerimeler okumak da, böyledir denildi. Bunlarda hem ibadet, hem de menfaat niyetleri bulunmaktadır. Ticaret maksadı ile hacca gitmek de böyledir. İbadet niyeti hiç bulunmazsa riya olurlar. İbadet niyeti çok olursa, sevab hasıl olur.

İbadetlerini başkalarına göstermek; onlara öğretmek ve teşvik etmek niyeti ile olursa, riya olmaz ve çok sevab olur. Ramazan orucunu tutmakta riya olmaz. Allahü teâlânın rızası için namaza başlayıp, sonradan hasıl olan riyanın zararı olmaz.

Riya ile yapılan farzlar sahih olur, ibadet borcu ödenmiş olur ise de, sevabı olmaz. Et ihtiyacını karşılamak niyeti ile, kurban kesmek caiz olmaz. Allahü teâlâ için ve bir insan için birlikte niyet ederek kurban kesmek caiz değildir. Allahü teâlânın rızası için olmayıp, yalnız hacdan, gazadan gelen için ve gelen emiri, reisi karşılamak için kesilen hayvan leş olur. Kesmesi ve yemesi haram olur.

Riyadan korkarak ibadeti terk etmek caiz değildir. Allahü teâlânın rızası için namaza durup, namazı bitirinceye kadar hep dünya işlerini düşünürse, namazı sahih olur.

Şöhrete sebep olacak şekilde giyinmek riya olur. Din adamlarının, temiz, kıymetli elbise giymeleri lazımdır. Bunun için, imamların, cuma ve bayram günleri ziynetli elbise giymeleri sünnettir.

Şöhret için vaaz vermek, nasihat etmek, kitap yazmak riya olur. Münakaşa etmek, başkalarından üstün görünmek ve övünmek için ilim öğrenmek yahut dünyalık yani mal, mevki elde etmek için ilim öğrenmek de, riya olur. Riya haramdır.

Allahü teâlâ için olan ilim, Allahü teâlâdan korkmayı artırır ve kendi ayıplarını görmeye sebep olur. İlmini dünya kazancına, mala ve mevkiye kavuşmaya vasıta eden din adamlarına, ulema-i su yani kötü din adamı denir.

Herkesin yanında sünnetlere uygun olarak, yalnız iken ise, edeblere uymayarak yapılan ibadetler, riya olur. Hadis-i şerifte; **(Başkalarına gösteriş için namazını güzel kılan, yalnız olduğu zaman böyle kılmayan, Allahü teâlâyı tahkir etmiş olur) buyuruldu.**

Netice olarak ibadet, Allahü teâlânın rızasına kavuşmak için yapılır. Başkasının muhabbetine, sevgisine, ihsanına kavuşmak için yapılan ibadet, ona tapınmak olur. Allahü teâlâyı ihlas ile ibadet etmemiz emrolundu. Hadis-i şerifte; **(Allahü teâlânın birliğine iman edenden, namazı ve zekatı ihlas ile yapandan Allahü teâlâ razı olur) buyuruldu.**

Bid'at işlemek, niçin kötüdür?
08.02.2009

Bid'at, sünnete yani Muhammed aleyhisselamın bildirdiği din bilgilerine muhalif olan, ters düşen, itikat, amel ve sözler demektir.

Allahü teâlâ, kullarını kendisine ibadet etmeleri için yaratmıştır. İbadet ise, insanın, yaratana karşı aciz, muhtaç olduğunu göstermesidir. Bu da, her aklın, her nefsin, adetlerin güzel ve çirkin dediklerine uymayıp, Allahü teâlânın güzel ve çirkin dediklerine teslim olmak, Onun gönderdiği Kitaba, Peygamberlere inanmak ve bunlara tabi olmak demektir.

Bir insan, herhangi bir işi, Allahü teâlânın izin verdiğini düşünmeden, kendi görüşü ile yaparsa, Ona kulluk yapmamış, Müslümanlığın icabını yerine getirmemiş olur. Bu iş, inanılacak ve inanılması lazım olduğu sözbirliği ile bildirilmiş olan şeylerden ise, bu inaniş, küfre sebep olan bid'at olur. Bu iş, inanılacak şeylerde olmayıp da, yalnız dinden olan sözde ve işte kalırsa, fısk yani büyük günah olur. Hadis-i şerifte; **(Bir kimse, dinde olmayan bir şey meydana çıkarırsa, bu şey reddolunur)** buyurulmuştur.

Dinden olmayan bir itikat, bir söz, bir iş, bir hal ortaya çıkarılır ve bunun din ve ibadet olduğuna inanılırsa, yahut İslamiyet'in bildirmiş olduklarında bir fazlalık veya noksanlık yapılsa ve bunu yapmakta sevap beklenirse, bu yenilikler, değişiklikler, bid'at olur. İslamiyet'e uyulmamış, ona iman edilmemiş olur.

Dinde olmayıp, adette olan yenilikler, yani yapılırken sevap beklenilmeyen değişiklikler bid'at olmaz. Yemekte, içmekte, binme ve taşıma vasıtalarında, binalarda yapılan yenilikleri, değişiklikleri dinimiz reddetmez. Bunun için, masada, ayrı tabaklarda, çatal kaşık ile yemek, otomobile binmek, her çeşit bina, ev, mutfak eşyası kullanmak ve bütün fen bilgileri, fen aletleri, fen işleri dinde bid'at değildir. Bunları yapmak ve faydalı yerlerde kullanmak caizdir, hatta, farz-ı kifayedir. Mesela radyo, hoparlör, elektronik makineler yapmak ve bunları ibadetlerin dışında kullanmak caizdir. Fakat, hoparlör ile ezan, Kur'an-ı kerim okumak, ibadeti değiştirmek olup bid'at olur.

Eshab-ı kiramın ileri gelenlerinden Enes bin Malik hazretleri, bir gün ağlıyordu. Sebebi sorulduğu zaman; "Resulullah efendimizden öğrendiğim ibadetlerden, değiştirilmemiş bir namaz kalmıştı. Şimdi, bunun da elden gittiğini görüyorum, bunun için ağlıyorum" cevabını vermiştir.

O zamanki insanlardan bazılarının, namazın şartlarını, vaciblerini, sünnetlerini, müstehablarını yerine getirmediğini, mekruhlarından, müfsidlerinden, bid'atlarından sakınmadıklarını, namaza ilaveler yaptıklarını, bazı yerlerini azaltarak değiştirdiklerini gördüğü için, Enes bin Malik hazretleri ağlamıştır. Çünkü bu hal, sünneti yani İslamiyet'i değiştirmektir ve sünneti değiştirmek de, bid'attir. Hadis-i şerifte buyuruldu ki:

(Bir ümmet, Peygamberi öldükten sonra, dinde bid'at yaparsa, buna benzer bir sünneti kaybeder.)

Yani, küfre sebep olmayan bir bid'at yapılsa, bunun cinsinden bir sünneti terk ederler.

İbadetlerin kabul olması için, bid'atleri terk etmek lazımdır. Çünkü Peygamber efendimiz; **(Allahü teâlâ, bid'at sahibinin orucunu, haccını, umresini, cihadını, gūnahtan vazgeçmesini, adaletini kabul etmez. Hamurdan kılın çıkması gibi, İslam'dan çıkar)** buyurmuşlardır.

Bid'at, nefse, şeytana uyarak yapıldığı için, sahibi İslam'dan, Allahü teâlânın emirlerine teslim olmaktan çıkar. İman kalb ile olur. İslam kalb ve lisan ile birlikte olur. İman kalbe mahsustur. İslam ise, kalbin, lisanın ve bedeninin umumuna şamildir. Kalbdeki iman ile kalbdeki İslam birbirlerinin aynıdır. Bid'at sahibinden ayrılan, lisandaki ve uzuvlardaki İslam'dır.

Netice olarak, bid'at işlemeye devam eden kimse, nefse ve şeytana itaat eden kimse olmuştur. Günah işleyen kimse, asi, fasık olur. Buna bid'at sahibi denmez. Fakat bid'at sahibi, asi ve fasıktır. Çünkü bid'at sahibi, bu bid'atını ibadet sanmakta, buna karşılık sevap beklemektedir.

İbadet, emredilenleri yapmaktır
09.02.2009

İslamiyet'e uymaya, ibadet etmek denir. Müslüman, Allahü teâlâ emrettiği, vazifesi olduğu için ibadet eder. İslamiyet'in emirlerinde, yasaklarında, kulların dünyaları ve ahiretleri için nice faydalar bulunmakla beraber, ibadet ederken, Allahü teâlânın emri ve kulluk vazifesi olduğunu niyet etmek, düşünmek lazımdır. Böyle düşünmeden yapılan iş, ibadet olmaz. Din ile ilişkisi olmayan bayağı bir iş olur. Mesela namaz kılan bir kimse, Allahü teâlânın emrini yerine getirmeyi ve kulluk vazifesini yapmayı niyet etmeyip, namazın bir beden terbiyesi olduğunu düşünerek kılsa, namazı sahih olmaz. İbadet değil, spor yapmış olur.

Oruç tutan kimsenin de, yalnız mideyi dinlendirmeyi, perhiz yapmayı düşünmesi, orucun sahih ve makbul olmamasına sebep olur.

Bedenine zarar verdiği için alkollü içkileri bırakan kimse, sarhoşluk günahından kurtulamaz. Frengi, belsoğukluğu gibi korkunç hastalıklara yakalanmamak için, zinadan, genel evlere gitmekten sakınan kimse de, İslamiyet'te, afif, temiz sayılmaz.

İslamiyet'te ibadet yapmak için, niyetin büyük önemi vardır. Yapılan her işin İslamiyet'e uygun olup olmadığı, niyet ile anlaşılır. Allahü teâlâ, Cehennemden kurtulmayı ve Cennete girmeyi vazife olarak bildirmeseydi, yalnız Cenneti, Cehennemi düşünerek yapılan ibadetler de makbul olmazdı. Tasavvuf büyükleri, Evliya-i kiram, ibadet yaparken bunları da düşünmezler, yalnız Allahü teâlânın rızasını düşünürler. Fakat her Müslümanın ahiret menfaatlerini düşünmesi, kâfi görülmüştür.

İbadetleri âdetten ayırmak için, dünya menfaatlerini düşünmemek şart olmuştur. Allah için ve ahiret menfaati için yapılan şeyler, ibadet olmuş, dünya menfaati için yapılan şeyler de, âdetten sayılmıştır. İbadetlerde ahiret faydalarını bırakarak, yalnız sosyal iyilikler aramak ve bu araştırmayı esas tutmak, dine inanmamak hastalığının alametlerindendir.

İslamiyet'in bildirdiği hükümlerin ahiretteki faydalarıyla birlikte dünyadaki faydalarını, sosyal iyiliklerini de düşünmek yasak değildir. Hatta bu faydaları, zamanın yeni bilgileri ile açıklayarak anlatmak, din adamlarının vazifesidir. Dinin hükümlerinin, dünyada olan faydalarını ve iyiliklerini Müslümanların bilmesi de faydalıdır. Ancak Müslümanların yalnız bilmekle kalması lazım olup, ibadetleri dünya faydaları üzerine bina etmek derecesine gelmemelidir. Böyle olursa, ibadetler bozulur.

İslamiyet'in istediği, emrettiği vazifelerde dünya için ne kadar fayda bulunursa bulunsun, bunları yalnız Allahü teâlânın emri olduğu için ve ahirette, azabdan kurtulmak için yapmak lazımdır. Böyle niyet olunca, dünya faydalarının ayrıca düşünülmesi, zarar vermez.

İnsanlar, bütün işlerinde, hatta ibadetlerinde, dünya menfaati, maddi kazanç aramaya alıştıırılsa, menfaatperestlik, egoistlik hasıl olur. Halbuki İslamiyet, nefslerin böyle kötü isteklerini yatıştırmayı, maddicilikten fedakârlık etmeyi, menfaati hakir görmeyi, ahlakın ve ruhun temizlenmesini, yükselmesini istemektedir. Ayrıca dinin hükümleri, sosyal faydalar üzerine kurulursa, bu hükümlerin zamanla değişmesine, bozulmasına yol açar.

İslamiyet'e uymanın, ibadet etmenin, dünya menfaatleri üzerine kurulmayacağı, akıl sahipleri için açıkça meydanda olan bir hakikattir. Böyle olduğu âyet-i kerime ve hadis-i şeriflerde de bildirilmektedir. Şura suresinin 20. âyet-i kerimesinde mealen; **(Ahireti kazanmak için çalışanların kazançlarını artırırız. Dünya menfaati için çalışanlara da, ondan veririz. Fakat, ahirette bunların eline bir şey geçmeyecektir)** buyurulmuştur.

Netice olarak Müslüman, Allahü teâlâ emrettiği ve vazifesi olduğu için ibadet yapar. Zira vazife, amir tarafından emredilen şeyi yapmak, men edileni yapmamaktır. Peygamber efendimizin buyurduğu gibi:

(Allahü teâlâ, ahiret için yapılan iyiliklere dünyada da mükafat verir. Fakat, yalnız dünya için yapılan işlere ahirette hiç mükafat vermez.)

Başkasının ayıbyıla uğraşmak
15.02.2009

İnsanların gizli hallerini, ayıp ve kusurlarını araştırmaya, öğrenmeye, tecessüs denir. Tecessüs ise, haramdır, günahdır. Hucurat suresinin 12. âyet-i kerimesinde mealen; **(Ey iman edenler! Zannın**

birçoğundan kaçının. Çünkü bazı zan vardır ki günahdır. Tecessüs etmeyiniz. Biriniz diğerinizi gıybet etmesin) buyurulmuştur.

Hiç kimsenin ayıbını, kusurunu meydana çıkarmaya çalışmamalı, kimsenin gizli hallerini araştırmamalıdır. Peygamber efendimiz buyurdu ki:

(Mi'rac gecesi birtakım insanlar gördüm ki, çok feci ve elim bir şekilde kendi kendilerine azab ederler. Cebrail aleyhisselama sordum ki, ya Cebrail, bunların günahı nedir? Niçin böyle kendi kendilerine azab ederler? Cebrail aleyhisselam dedi ki, bunlar başkalarının ayıplarını meydana çıkaranlardır.)

Müslümanların ayıplarını örtmek, gizli günahlarını yaymamak ve kusurlarını affetmek çok sevaptır. Küçüklere, emri altında bulunanlara, fakirlere merhamet etmeli, kusurlarını yüzlerine vurmamalıdır. Olur olmaz sebeplerle onları incitmemelidir. Herkes, kendi kusurlarını görmeli, Allahü teâlâya karşı yaptığı kabahatleri düşünmelidir. Allahü teâlânın, kendisine ceza vermekte acele etmediğini, rızkını kesmediğini bilmelidir.

Peygamber efendimiz, Mu'az bin Cebel hazretlerine hitaben; **(Ya Mu'az! Ayıpları gizle, kimsenin ayıbını yüzüne vurma! Farzlardan başka kıldığın namazları ve ibadetleri kimseye söyleme! Dünya işini ahiret işinden büyük görüp, evvel yapma! Hiç kimseye hor bakma! Kimsenin gönlünü kırma, herkesle hoş geçin. Eğer bu şekilde hareket etmezseniz elem verici azaba uğrarsınız)** buyurmuştur.

Bir Müslümanın veya bir gayr-i müslimin ayıbını, kusurunu, onu kötülemek için arkasından söylemek, gıybet olur. Zira gıybet, bir kimsenin gizli ve açık kusurlarını arkasından söylemek demektir ki haramdır. Din kardeşinin ayıbını, kusurunu görünce, ona hüsn-i zan etmeli, teviline çalışmalı ve onu islah etmelidir.

Süleyman bin Ceza hazretleri buyuruyor ki:

“Sana nasihatim şudur ki, şu dört huy ile huylanırsan, iyiler zümresinden olursun.

1-Genişlikte zekat, darlıkta sadaka vermek.

2-Gazab zamanında gazabını ve hırsını yenmek.

3-Başkasının ayıbını görünce, onu açmayıp, kapatmaya çalışmak.

4-Hizmetçiye, ehline, evlad ve akrabaya ihsan ederek onları hoş tutmak.”

Peygamber efendimiz, kimsenin ayıbını yüzüne vurmaz, kimseden şikayet etmez, arkasından söylemezdi. Bir kimsenin sözünü veya işini beğenmediği zaman; **(Bazı kimseler, acaba neden şöyle yapıyorlar?)** buyururdu.

İmam-ı Rabbani hazretleri, bir talebesine hitaben buyuruyor ki:

“Kusurlarını düşünüp, bunları yaptığına mahcup olmalı, utanmalıdır. Pişman olup üzülmelidir.

Kulluk böyle olur. Din büyükleri ile görüşmek, kendi ayıplarını, kusurlarını anlamak ve gizli kötülüklerini meydana çıkarmak içindir.”

Hakiki bir Müslüman, başkalarının ayıplarını gizler, onları ifşa etmez. Resulullah efendimiz; **(Kim insanların ayıplarını, kusurlarını örterse, Allahü teâlâ da, onun ayıplarını, kusurlarını örter)** buyurmuştur.

İnsanların kabahatlerini, noksanlıklarını değil, iyi şeylerini görmek, güzel ahlaktır. Bir gün İsa aleyhisselam, havarileri ile birlikte bir yere giderken, yolda, kokmakta olan bir köpek leşi görürler. Havarilerden bazısı, köpek leşinin çok pis koktuğunu söyleyince, İsa aleyhisselam; “Ne kadar da beyaz, güzel dişleri varmış” buyurur.

Kendi kusurlarını araştırıp düzeltmeye çalışan bir kimse, başkalarının ayıplarını görmeye vakit bulamaz. Hep, kendinden daha iyi olanları görür ve her gördüğünü kendinden daha iyi bilir.

Netice olarak, Allahü teâlânın sıfatlarından biri Settardır yani günahları örtücüdür. Müslümanın da din kardeşinin ayıbını, kusurunu örtmesi lazımdır. Bir kimsenin ahmak olduğuna alamet, kendi ayıbını bırakıp, başkasının ayıbıyla uğraşmasıdır. Peygamber efendimizin buyurduğu gibi:

(Kendi nefslerinizin ayıplarını araştırınız, başkalarının ayıplarını araştırmayınız!)

Bilmek, yapmak içindir 16.02.2009

Allahü teâlânın bildirdiği her din, itikad yani iman ve amel olmak üzere iki kısımdır. İtikad, her dinde aynıdır, dinin aslı, temeli ve din ağacının gövdesidir. Amel ise, ağacın dalları, yaprakları gibidir. İtikad edilecek şeyler, dinin esası, Müslümanlığın temeli olduğundan, bunları öğrenmek, her insanın birinci vazifesidir. İman ve amel bilgilerini öğrenmeyen ve çocuklarına öğretmeyen, insanlık vazifesini yapmamış olur.

Bir şeyi öğrenmekten maksat, onu tanımak, bilmek ve böylece ona inanıp amel etmek içindir. Yoksa kuru bilgi yani o bilgi ile inanıp amel etmedikten sonra, insanı felaketten kurtaramaz. İmam-ı Gazali hazretleri, bir talebesine hitaben yazdığı mektupta buyuruyor ki:

“Amelsiz ilim, insanı kurtarır zannediyorsun ve ilim sahibi olunca, amel etmeden kurtuluruz sanıyorsun. Bu halinize çok şaşılır. Çünkü ilmi olan kimsenin, amelsiz kuru ilmin kıyamette kendine zarar vereceğini, bilmiyordum, diye özür, bahane yapamayacağını bilmesi lazımdır. Peygamber efendimiz; **(Kıyamet günü azabların en şiddetlisi, elbette, ilminin faydasını görmeyen alime olacaktır)** buyurmuştur.

Ameli, ibadeti elden bırakma! Kalbe ait halleri ve bilgileri unutma! İyi bil ki, amelsiz ilim, insanı kurtaramaz. Bir kimse, dağda bir aslana rastlasa, yanında tüfeği ve kılıcı bulunsa ve bunları kullanmasını iyi bilse ve ne kadar cesur olursa olsun, bu aletleri kullanmadıkça, aslandan kurtulabilir mi? Sen de bilirsin ki, kurtulamaz. İşte bunun gibi, bir kimse ne kadar ilim sahibi olursa olsun, bildiğine göre hareket etmezse, ilminin faydası olmaz. Bir doktor hastalansa, hastalığını teşhis edip ilacını da bilse ve bu ilaç hakikaten o hastalığa çok iyi gelse, ilacı kullanmadıkça, yalnız bilgisinin onu iyi edemeyeceğini pekala bilirsin. Bir insan ne kadar ilim edinse, ne kadar kitap okusa, bildiklerini yapmadıkça faydası olmaz.

Allahü teâlânın emrettiği, beğendiği iyi şeyleri yaparak onun merhametini kazanmazsan, rahmetine kavuşamazsın. Bir âyet-i kerimede mealen; **(İnsan yalnız çalışmakla ve ibadet yapmakla saadete kavuşur)** buyuruldu. Başka bir âyet-i kerimede mealen; **(Allah'ın rahmetine kavuşmak isteyenler, emirlerini yapsınlar)** buyuruldu. Bir başka âyet-i kerimede mealen; **(İman edip, ibadet yapanlar ve haramlardan kaçanlar, elbette Cennetlere girecek, nimetlere kavuşacaklardır)** ve; **(Cennet yalnız iman edip, ibadet edenler içindir)** buyuruldu.

Peygamber efendimiz de; **(İman, altı şeye kalb ile inanmak, inandığını dili ile söylemek ve Allahü teâlânın emirlerini beğenmektir)** buyurdu.

İnanmak ve söylemekle iman hasıl oluyor, ibadet etmekle de kemale gelip cilalanıyor. Amelin lazım olduğunu gösteren daha sayabildiğin kadar vesikalar vardır.

İyi bil ki, çalışmayınca, din yolunda yürümedikçe sevab kazanamazsın! Beni İsrailiden birisi çok seneler ibadet etmişti. Allahü teâlâ, bunun ibadetlerini meleklere göstermek istedi. O kimsenin yanına bir melek gönderip şöyle sordurdu:

-Daha ne kadar ibadet edeceksin? Cennetlik olmadın mı? Cevabında dedi ki:

-Benim vazifem, kulluk yapmaktır. Emir sahibi Odur. Melek bu cevabı işitince:

-Ya Rabbi! Sen her şeyi bilirsin. O kulunun cevabını da duydun dedi.

Allahü teâlâ; **(O kulum, alçaklığı, aşağılığı ile beraber bizden yüzünü çevirmiyor, biz de ihsan ve merhamet sahibi olduğumuzdan, elbette onu bırakmayız. Ey meleklerim! Şahid olunuz, onu affettim)** buyurdu.”

Netice olarak bilmek, öğrenmek, ilim sahibi olmak, öğrenilenlerle amel etmek içindir. Yoksa kuru ilim, insanı kurtarmaz. Hasan-ı Basri hazretleri; “İbadet etmeden Allahü teâlâdan Cennet istemek, büyük günahdır” buyurmuştur. Din büyükleri de; “İlmi faydalı olan kimse, ibadeti bırakmaz, ibadetin sevabını düşünmeyi bırakır” buyurmuşlardır. Hazret-i Ali'nin buyurduğu gibi:

“Uğraşmadan, çalışmadan Cennete kavuşacağını zanneden kimse, hayale kapılıyor. Çalışarak kavuşacağım diyenin de kendini yorması, ibadet meşakkatlerini yüklenmesi lazımdır.”

Affedilmekten ümitli olmalı
22.02.2009

Günahı çok olan bir mümin, son nefesi boğazına gelmeden önce, tövbe ederse, kurtulması çok umulur. Çünkü Allahü teâlâ, şartlarına uygun yapılan tövbeyi kabul edeceğini bildirmiştir. Hadis-i şerifte buyuruldu ki:

(Günah işleyen biri, pişman olur, abdest alıp namaz kılar ve günahı için istigfar ederse, Allahü teâlâ, o günahı elbette affeder. Çünkü Allahü teâlâ, Nisa suresi 109. ayetinde: Biri günah işler veya kendine zulmeder, sonra pişman olup, Allahü teâlâyı istigfar ederse, Allahü teâlâyı çok merhametli ve af ve magfiret edici bulur, buyurmaktadır.)

Allahü teâlâ, tövbe edenleri sever ve affeder. Tövbe eden, o günahı tekrar yaparsa, tövbesi bozulmaz, tekrar tövbe etmesi lazım olur.

Hak sahiplerine haklarını ödemek, helal ettirmek, gıybet ettiği kimseden af dilemek, rızasını almak, yapmamış olduğu farzları kaza etmek farzdır. Bunlar, tövbenin kendisi değil, şartlarıdır. Bir lirayı sahibine geri vermek, bin sene nafile ibadet yapmaktan ve yetmiş nafile hacdan daha iyidir.

Günahı bir daha yaparsam tövbem bozulur diyerek, tövbe yapmamak doğru değildir, cahilliktir ve şeytanın aldatmasıdır. Her günahın sonra, hemen tövbe etmek farzdır. Tövbeyi bir saat geciktirince, günah iki kat olur. Lokman hakim hazretleri, oğluna nasihat ederek; “Oğlum, tövbeyi yarına bırakma! Çünkü ölüm, ansızın gelip yakalar” buyurmuştur.

Tövbe ettim demek, tövbe olmaz. Çünkü, tövbenin sahih olması için üç şart lazımdır:

- 1-Hemen günahı bırakmalıdır.
- 2-Günah işlediğine, Allahü teâlâdan korktuğu için, utanmak ve pişman olmak lazımdır.
- 3-Bu günahı bir daha hiç yapmamaya gönülden söz vermektir. Allahü teâlâ şartlarına uygun olan tövbeyi kabul edeceğine söz vermiştir.

Allahü teâlâdan korkmalı, Onun rahmetinden ümidi kesmemelidir. Ümit, korkudan çok olmalıdır. Böyle olanın ibadetleri zevkli olur. Gençlerde korkunun, ihtiyarlarda ve hastalarda ise ümidin daha fazla olması lazımdır buyurulmuştur. Korkusuz ümit ve ümitsiz korku caiz değildir. Birincisi emin olmaya, ikincisi ise, ümitsiz olmaya sebep olur. Hadis-i kudsîde; **(Kulumu, beni zannettiği gibi karşılarım)** buyurulmuştur.

Zümer suresinin 53. âyet-i kerimesinde de mealen; **(Allah bütün günahları affeder. O gafurdur, rahimdir)** buyuruldu.

Bunlardan, ümidin fazla olması lazım geldiği anlaşılmaktadır.

(Allah korkusundan ağlayan, Cehenneme girmez) ve (Benim bildiğimi bilseydiniz, az güler çok ağlardınız) hadis-i şerifleri de, korkunun fazla olması lazım geldiğini göstermektedir.

Ebu Türeb hazretlerine bir genç gelerek;

-Ey hocam çok günahkarım. Tövbe etsem, kabul olur mu? deyince;

-Ey genç! Ümitsiz olma! Çünkü Allahü teâlânın rahmet denizleri dalga dalga geliyor. Allahü teâlâ ziyadesi ile tövbeleri kabul edici ve affedicidir. Kulların günahlarını bağışlayıcıdır. Asilerin tövbelerini kabul edicidir. Acizlere kâfidir. Düşkünlerin en iyi vekilidir. Bütün günahlardan tövbe makbuldür buyurmuştur.

Af ve magfiret için çok yalvarmalıdır. Her zaman yüz kerre **“Estagfirullahel’azim ellezi la ilahe illa hüvel hayyel kayyume ve etubü ileyh”** demelidir. Abdestsiz de okunabilir. Hadis-i şerifte buyuruldu ki:

(Kıyamette, sahifesinde çok istigfar bulunanlara, müjdeler olsun!)

Müminin imanı, korku ve ümit arasında olmalı, Allahü teâlânın azabından korkmalı, fakat rahmetinden de bir an ümit kesmemelidir. Her günahı işlemekten çok sakınmalı, günahı sebebiyle

imanının gitmesinden korkmalıdır. Bütün günahları işlemiş olsa bile, Rabbimizin affedeceğinden hiç ümit kesmemeli, hemen tövbe etmelidir. Çünkü tövbe eden, hiç günah işlememiş gibi olur.

Netice olarak, Allahü teâlânın azabından korkmalı ve merhametinden ümitli olmalı, Onun keremine, ihsanına güvenmeli ve emrolunan ibadetleri de yapmalıdır. Abdullah-ı Ensari hazretlerinin buyurduğu gibi:

“Ümitsizlik, küfre götüren bir kapıdır. Allahü teâlânın rahmetinden ümidini kesmek küfürdür.”

Sıkıntılar, günahlara kefarettir 23.02.2009

Allahü teâlâ, her şeyi bir sebeple yaratmaktadır. İnsan da, bu sebebi kullanıp, o şeye kavuşur. Ayrıca bu dünyayı, imtihan yeri olarak yaratmıştır. Burada nimetlerin yanı sıra sıkıntılar da vardır. Hadis-i şerifte; **(Şüpheli edilen altını, ateşle muayene ettikleri gibi, Allahü teâlâ, insanları dert ve bela ile imtihan eder. Bazısı, bela ateşinden halis olarak çıkar. Bazısı da, bozuk olarak çıkar)** buyurulmuştur.

Dertler, sıkıntılar, insana acı gelse de, bunlar iman edenler için, günahlarının affına sebep olmaktadır. Zaten Peygamber efendimiz; **(Ümmetimin azabı dünyada verilir)** buyurmuştur.

Yani Resulullah efendimiz, dünyada ümmetimin arasında olan fitneler, sıkıntılar, günahlarının dökülmesine sebep olur buyurmaktadırlar.

Allahü teâlâ, günahı çok olan kullarını affetmeyi murad edince, onlara çeşitli hastalıklar, sıkıntılar vermekte ve böylece o sıkıntılarla günahlarını affetmektedir. Bir hadis-i şerifte; **(Sıtma hastalığı, insanın günahlarının hepsini temizler. Dolu tanesinde toz olmadığı gibi, sıtmanın günahı kalmaz)** buyurulmuştur.

İsa aleyhisselam buyurdu ki:

(Hasta olup, musibete, felakete uğrayıp da, günahları affolacağı için sevinmeyen kimse, alim değildir.)

Musa aleyhisselam, bir hastayı görür, haline acır ve; (Ya Rabbi! Bu kuluna merhamet et!) diye arz edince Allahü teâlâ; **(Rahmetime kavuşması için, gönderdiğim sebepler içerisinde bulunan bir kuluma, nasıl rahmet edeyim. Çünkü, onun günahlarını, bu hastalıkla affedeceğim. Cennetteki derecesini, bununla arttıracam)** buyurur.

İmam-ı Rabbani hazretleri buyuruyor ki:

“Dertlerin, belaların gelmesine sebep, günah işlemektir. Fakat, belalar, sıkıntılar, günahların affedilmesine sebep olur. Allahü teâlâ, sevdiklerinin günahlarını affetmek için, onlara dert, bela gönderiyor. Tövbe, istigfar edince de, günahlar affolur. Dert ve bela gelmesine lüzum kalmaz ve gelmiş dertler de gider. O halde, dert ve beladan kurtulmak için, çok istigfar okumalıdır.

Dertlerin, belaların, musibetlerin çok olması, günahların çok affedildiğini gösterir. Günahların çok olduğunu göstermez. Dostlarına çok bela vererek, günahlarını affeder, temizler. Böylece bunları, ahiret sıkıntılarından korur. Resulullah efendimiz ölüm halinde, şiddet ve sıkıntıda iken, hazret-i Fatıma, babasını çok sevdiği, çok acıdığı ve Peygamber efendimiz; **(Fatıma, benden bir parçadır)** buyurmuş olduğu için, o da sıkılıyor, kıvranıyordu. Kızının bu halini görünce, onu teselli etmek için, **(Babanın çekeceği sıkıntı, ancak bu kadardır. Başka hiçbir sıkıntı görmez!)** buyurdu.”

Sehl bin Abdullah-i Tüsteri hazretleri, hastalara ilaç verir, kendisi ise kullanmazdı ve; “Hastalığa sabrederek, oturarak kılınan namaz, sağlam olanın, ayakta kıldığı namazdan daha kıymetlidir” buyururdu.

Günah, Allahü teâlânın emirlerini yapmamak, yasak ettiklerinden sakınmamak demektir. Emir ve yasaklar, Müslümanlar, imanı olanlar içindir. İmanı olmayanlar, ibadet etmekle şereflenmemişlerdir. Bunlar, ibadet yapmadıkları, günah işledikleri için, dünyada azab çekmezler. Hatta her türlü nimete de kavuşurlar. İstediklerini, çalıştıklarının karşılığını elde ederler. Yalnız, zalim olanları, mahluklara eziyet verenleri, dünyada da cezalarını çeker. İnkâr edenlere, yalnız bir emir verilmiş, o da, iman etmeleri,

Müslüman olmalarıdır. Bu emri dinlememek, çok büyük bir suçtur. Bu suçun cezası da, çok büyük ve sonsuzdur. Dünyada böyle bir ceza yoktur. Bu sonsuz ceza, ahirette Cehennemde verilir.

Netice olarak Allahü teâlâ, kendisine iman eden kullarına ihsanda bulunarak, işledikleri günahların karşılığını, dünyada çeşitli sıkıntı ve dertler vererek affetmektedir. Ceza, suçun büyüklüğüne göre değişir. Günah küçük olur ve suçlu boynunu büküp yalvarırsa, bu suç, dünya dertleri ile affolunabilir. Fakat, günah büyük, ağır ve suçlu da inatçı, saygısız olursa, bunun cezası ahirette sonsuz olur.

İnsanı hayvandan ayıran fark 01.03.2009

İnsan, birçok bakımdan başka hayvanlara, hatta bazı sıfatları bitkilere ve cansız maddelere benzer ise de, insanı hayvandan ayıran, belli hususi insanlık sıfatları vardır. İnsana insanlık şerefi, bu özelliklerinden gelmektedir. Bu özellik, ruhun idrak yani kavrama, düşünme kuvvetidir. İyi huyları kötülerinden, iyi işleri fenalarından ayıran, bu kuvvettir. Allahü teâlâ, bu özelliği insana verdi ki, bununla yaratanını anlasın. Kalb ve ruh, bu kuvveti ile, yerleri, gökleri inceleyerek, Allahü teâlânın varlığını ve yüksek sıfatlarını anlar. Sonra, emirlerine ve yasaklarına, yani İslamiyet'e uyarak dünya ve ahiret saadetine kavuşur, felaketlerden kurtulur. Zariyat suresinin 56. âyetinde mealen; **(İnsanları ve cinni, bana ibadet etmeleri için yarattım)** buyuruldu.

Bu âyet-i kerimedeki **(ibadet etmeleri için)** ifadesi, (Beni tanımaları için) demektir. Yani Allahü teâlâyı tanımak, inanmak için yaratıldık.

İnsanların hayvanlara benzeyen tarafları, şehvani ve gadab kuvvetleridir. Bunun ikisi de, insan ruhu için kıymetli değildir. Bu kuvvetler, hayvanlarda da vardır. Hatta hayvanlarda, insandan daha kuvvetlidir. Mesela, öküz ve eşek insandan daha fazla yer ve içer. Aslan, manda ve fil, insandan daha kuvvetlidir. Kurt ve kaplan, insandan daha çok döğüşür, parçalar. Fare, kedi, köpek, karanlıkta da görür, uzaktan, çabuk koku alırlar. Bütün bu kuvvetler, insan için şeref olamaz. Bunlar, şeref sayılıyorsa, isimleri geçen hayvanlar, insandan daha şerefli, daha üstün olurlardı.

Allahü teâlâ, insana, diğer varlıklardan farklı olarak ruhun yanı sıra, akıl ve nefis kuvvetleri de vermiştir. İnsan, aklına tabi olursa, doğruyu, yaratanına giden yolu bulur. Nefsine tabi olursa, hayvandan da aşağı olur. Cebrail aleyhisselam, akılı, hayayı ve imanı Adem aleyhisselama getirdi ve; -Ya Adem! Allahü teâlâ selam eder, sana getirdiğim şu üç hediye'nin birini kabul etsin dedi buyurur.

Adem aleyhisselam akılı kabul edince, Cebrail aleyhisselam, iman ile hayâyâ;
-Siz gidin buyurur. İman;
-Allahü teâlâ bana, akıl nerede ise, sen de orada ol diye emretti der.

Ondan sonra hayâ da aynı şekilde, Allahü teâlâ tarafından emrolunduğunu beyan ederek, her ikisi de, akıl ile beraber Adem aleyhisselamda kalırlar. Bu sebeple Allahü teâlâ, kime akıl verirse, hayâ ile iman da onunla beraberdir.

Aklı olan, Allahü teâlâyâ iman eder. İman eden de hayâ sahibi ve edebli olur. Edebi olan da, her şeye kavuşur. Süfyan-ı Sevri hazretleri; "Edeb öğrenilmeden ilim öğrenilmez" buyurmuştur.

Edeb, güzel hallere, huylara sahip olmak ve utanılacak hareketlerden sakınmak, her hususta haddini bilip, sınırı gözetmek halidir. İmam-ı Rabbani hazretleri; "Edebi gözetmek, zikirden üstündür. Edebi gözetmeyen Hakk'a kavuşamaz" buyurmuştur.

Bahaeddin-i Buhari hazretleri bir sohbetlerinde buyurur ki:

"Bizim yolumuzdakilerin şu edebi gözetmesi gerekir:

Birincisi; Allahü teâlâyâ karşı edeptir. Yani zahiri ve batını ile tamamen kulluk içinde olmalı. Allahü teâlânın bütün emirlerini yerine getirip, yasaklarından sakınması ve Allahü teâlâdan başka her şeyi terk etmesidir.

İkincisi; Resulullah efendimize karşı edeptir. Bu da iş ve hallerde Ona uymaktır.

Üçüncüsü; hocasına karşı edeptir. Çünkü kendisinin Peygamber efendimize uymasına, hocası vasıta olmuştur. Bu bakımdan, hocasını hiçbir zaman unutmamalıdır.”

İnsanın kalbine, ruhuna, ahlakına kıymet verilmezse, insanın hayvandan farkı olmaz. Hatta hayvanlardan aşağı olur. İnsanı hayvandan ayıran özellik, ilim ve idrak kuvvetidir. Şems-i Tebrizi hazretleri; “Ademoğlunun edebden nasibi yok ise insan değildir. Ademoğlu ile hayvan arasındaki fark budur. Gözünü aç ve gör ki bütün Allahü teâlânın kelamının manası, âyet âyet edebden ibarettir” buyurmuştur.

Netice olarak insanı hayvandan ayıran fark, edeptir. Edep hududa, sınırlara riayet etmek, o sınırı, aşmamak, taşmamaktır. En büyük edep ise, ilahi hududu muhafaza etmek, gözetmektir.

Evlada merhamet etmek **02.03.2009**

Merhamet, şefkat etmek, acımak, başışlamak anlamlarına gelmektedir. Hadis-i şerifte; **(Allahü teâlâ merhameti yüz parçaya ayırdı. Doksan dokuzunu kendi katında alıyordu. Yeryüzüne bir tek parça indirdi. Bu bir parça yüzünden mahlukat birbirine merhamet ederler)** buyruluyor.

Yeryüzündeki bütün mahlukat, kendi yavrusuna, evladına bu bir merhametin zerresi ile acımakta, şefkat göstermektedir.

Evlada merhamet etmek ise, sadece onu büyütmek, yemesine, içmesine bakmak, giydirmek değildir. Esas merhamet, onu Cehennem ateşinden korumak, sonsuz saadete kavuşturmaktır.

Merhamet, doktorun hastasına acıması gibi olmalıdır. Merhametli doktor, hastasını iyileştiren, onu yakalandığı hastalıktan kurtarandır. Bir annenin, babanın evladına şefkati, merhameti de, doktorun merhameti gibi olmalıdır. Namaz kılmayan çocuğa acımamak, yardım etmemek, yani bu hastalığın çaresine bakmamak, hiç merhamet olur mu? Aslında buradaki merhamet gibi görünen şey, merhametsizliktir. Bu şekilde davranan ana-babalar, çocuklarını perişan etmektedirler. Bu hâl, ameliyata giden çocuğa, annesi acıdığı için gizli yemek yedirmesine benzemektedir.

Bir anne-baba, eğer evlatlarına, İslamiyet’in, din büyüklerinin sevgisini veremiyorsa, böyle anne-babalar, çocuklarının en baş düşmanı olmaktadır. Nefsine düşkün olan yani çocuklarını nefsi için seven anne ve babalar, çocuklarının en büyük düşmanı durumundadırlar.

Bu sebeple her anne-baba, çocuklarını, din büyüklerinin yanına götürmeli, onlarla ehl-i sünnet alimlerinin kitaplarını okumalı, okutmalı ve çocuklarını yanlarından ayırmamalı, kötü yayınlardan, arkadaşlardan korumalıdır. Anne-babalar, yerine göre, çocuklarının abisi, babası, ablası, annesi olmalıdır. Çocukları, iyi, salih kimselerle görüştürmeli, böyle yerlere gitmeye alıştırmalıdır. Her anne-baba çocuğuna; “Aman evladım, ne sen kendini yak, ne de beni yak! Çünkü evladın yaptığı, ana-babaya da gitmektedir. Allahü teâlâ korusun, kendin gidersen beni de götürürsün. Yani bu kadar emekler boşa gider. Çünkü anneye ve babaya, evladın yaptığı her şey, misliyle yazılır. İyilik yaparsan iyilik, kötülük yaparsan kötülük yazılır” demelidir.

Çocukların temiz kalbleri, kıymetli bir cevher ve temiz bir toprak gibidir. Temiz toprağa hangi tohum ekilirse, onun meyvesi hasil olur. Çocuklara iman, Kur’an ve Allahü teâlânın emirleri öğretilir ve yapmaya alıştırılırsa, din ve dünya saadetine ererler. Bu saadette anaları, babaları ve hocaları da ortak olur. Eğer bunlar öğretilmez ve alıştırılmazsa, bedbaht olurlar. Yapacakları her fenalığın günahı, ana, baba ve hocalarına da verilir. Tahrim suresinin 6. âyet-i kerimesinde mealen; **(Kendinizi, evlerinizde ve emirlerinizde olanları ateşten koruyunuz!)** buyrulmaktadır.

Bir babanın, evladını Cehennem ateşinden koruması, dünya ateşinden korumasından daha mühimdir. Cehennem ateşinden korumak da, imanı, farzları, haramları öğretmekle, ibadete alıştırmakla ve dinsiz, ahlaksız arkadaşlardan korumakla olur.

Bu sebeple her anne ve baba, çocuklarına Kur’an-ı kerimi öğretmeli ve okumalarını temin etmelidir. Peygamber efendimiz; **(Hoca çocuğa, Besmele okur, çocuk da söyleyince, Allahü teâlâ,**

çocuğun, anasının, babasının ve hocasının Cehenneme girmemesi için senet yazdırır)
buyurmuşlardır.

Netice olarak, çocuğunu seven, ona acıyan her anne-baba, mutlaka çocuklarına din büyüklerinin, ehl-i sünnet alimlerinin kitaplarından bir şeyler okumalı, okutmalı, Kur'an-ı kerimi, namaz kılmasını öğretmeli ve namaza, diğer ibadetlere alıştırmalı, yapmalarını temin etmelidir. Çünkü çocukların kalbleri, küçükken tertemizdir. Böyle bir kalbe, ne konulursa, ne yerleştirilirse, o kalıcıdır. Her anne-baba, her akşam, çocukları ile beraber, ehl-i sünnet alimlerinin kitaplarından beraberce okumalı, kitap okumadan yatmamalı ve mutlaka bir şeyler öğretmelidir. Yoksa ebedi saadetten mahrum kalabilirler.

Peygamber efendimizin üstünlükleri **08.03.2009**

Resulullah efendimizin üstünlüklerinden, faziletlerinden bazıları, kitaplarda şöyle bildirilmektedir:

Mahluklar içinde ilk olarak Muhammed aleyhisselamın ruhu yaratılmıştır. Allahü teâlâ, Onun ismini Arş'a, Cennetlere ve yedi kat göklere yazmıştır. Meleklerin Adem aleyhisselama karşı secde etmelerinin emredilmesi, Adem aleyhisselamın alnında Muhammed aleyhisselamın nuru bulunduğu için idi.

Peygamber efendimizin dünyaya geleceği zaman, çok büyük alametler görülmüştür. Bu alamet ve haller tarih kitaplarında yazılıdır.

Resulullah efendimiz dünyaya gelince, şeytanlar göğe çıkamaz, meleklerden haber alamaz oldular.

Sevgili Peygamberimiz dünyaya geldiği zaman, yeryüzündeki bütün putlar, tapınılan heykeller, yüzüstü devrildiler.

Peygamber efendimiz, üç ve kırk yaşında Peygamber olduğu kendisine bildirildiği vakit ve elli iki yaşında miraca götürülürken, melekler göğsünü yardı ve Cennetten getirdikleri leğen içinde Cennet suyu ile kalbini yıkadılar.

Her Peygamberin sağ eli üstünde nübüvvet mührü vardı. Muhammed aleyhisselamın nübüvvet mührü ise, sol kürekteki deri üzerinde, kalbi hizasında idi. Cebrail aleyhisselam kalbini yıkayıp, göğsünü kapadığı zaman, Cennetten getirdiği mühür ile sırtını mühürlemişti.

Resulullah efendimiz, önünde olanları gördüğü gibi, arkasında olanları da görürdü. Ayrıca Resulullah efendimiz, aydınlıkta gördüğü gibi, karanlıkta da görürdü.

Peygamber efendimizin mübarek teri de, gül gibi güzel kokardı. Bir fakir kimse, kızını evlendirirken, kendisinden yardım istemişti. O anda verecek bir şeyi yoktu. Küçük bir şişeye terinden koydurup verdi. O kız, yüzüne, başına sürünce, evi misk gibi kokardı ve evi, "Güzel kokulu ev" adı ile meşhur oldu.

Resulullah efendimiz, orta boylu olduğu halde, uzun kimselerin yanında iken, onlardan yüksek görünürdü.

Peygamber efendimiz, güneş ve ay ışığında yürüyünce, gölgesi yere düşmezdi.

Resulullah efendimizin bedenine ve elbisesine sinek, sivrisinek ve başka böcekler konmazdı.

Resulullah efendimiz, ne zaman yürüse, arkasından melekler gelirdi. Bunun için, Eshabını önünden yürütür ve; **(Arkamı meleklerle bırakınız)** buyururdu.

Fahr-i kâinat efendimiz, taş üstüne basınca, taşta ayağının izi kalırdı. Kum üstünde giderken ise, hiç iz bırakmazdı.

Peygamber efendimizin büyük bir mucizesi de, miraca götürülmesidir. Miracda, kendisine hiçbir gözün görmediği şeyler gösterildi. Allahü teâlâyı baş gözü ile, bilinmeyen bir şekilde gördü. Fakat bu görmesi, madde aleminin dışında yani ahiret aleminde oldu ve bir anda tekrar evine getirildi. Mirac mucizesi, başka hiçbir Peygambere verilmedi.

Peygamber efendimize, ömürlerinde bir kere salat ve selam okumaları, ümmetine farz oldu. Allahü teâlâ ve melekler de, Ona salat ve selam etmektedir.

Peygamber efendimiz ümmi olduğu halde, yani kimseden bir şey öğrenmemiş iken, Allahü teâlâ Ona, her şeyi bildirmiştir. Adem aleyhisselama her şeyin ismi bildirildiği gibi, Ona da her şeyin ismi ve ilmi bildirilmiştir.

Resulullah efendimizin akli, bütün insanların aklından daha çoktur. İnsanlarda bulunabilecek bütün iyi huyların hepsi, Ona ihsan olundu.

Netice olarak Allahü teâlâ, Muhammed aleyhisselamin ismini kendi isminin yanına koymuş ve Ona, Habibim buyurmuştur. Bu ise, üstünlüklerin en üstünüdür ki, Allahü teâlâ, Onu kendisine sevgili, dost yapmış ve hadis-i kudside de; **(İbrahimi Halil yaptım ise, seni kendime Habib yaptım)** buyurmuştur.

(Sana, razı oluncaya kadar, yeter deyinceye kadar her dilediğini vereceğim) mealindeki Duha suresinin 5. âyet-i kerimesi, Allahü teâlânın, Peygamber efendimize, bütün üstünlükleri, ahkam-ı islamiyyeyi, düşmanlarına karşı yardım ve galebe, ümmetine fetihler, zaferler ve kıyamette her türlü şefaât ve tecelliler ihsan edeceğini vaad etmektedir. Resulullah efendimiz, bu âyet-i kerime nazil olduğu zaman, Cebrail aleyhisselama bakarak; **(Ümmetimden birinin Cehennemde kalmasına razı olmam)** buyurmuştur...

Peygamber efendimizin şefaati **09.03.2009**

Peygamber efendimize, ümmetinin yaptığı ameller, ibadetler, sabah-akşam gösterilir ve bunları yapanları da görür. Günah işleyenlerin affolması için dua eder.

Peygamber efendimizin kabrini ziyaret etmek, Müslüman kadınlara da müstehabdır. Kadınların başka kabirleri ise, yalnız تنها zamanlarda ziyaret etmeleri caizdir.

Allahü teâlâ, Resulullah efendimiz diri iken olduğu gibi, vefatından sonra da, dünyanın her yerinde ve her zaman Ona tevessül edenlerin yani Onun hatırı ve hürmeti için isteyenlerin duasını, kabul eder. Bir kimse, Peygamber efendimizin kabrinin yanına gelip; “Ya Rabbi! Köle azad etmeyi emrettin. Bu senin Peygamberindir. Ben de senin kölelerinden biriyim. Peygamberinin hatırı için, Beni Cehennem ateşinden azad et!” diye dua etti. O kimse bu şekilde dua edince bir anda; **(Ey kulum! Niçin yalnız kendinin azad olmasını istedin? Bütün kullarımın azad olmalarını niçin istemedin? Haydi git! Seni Cehennemden azad ettim)** sesi işitildi.

Evliyanın meşhurlarından Hatim-i Esam hazretleri, Resulullah efendimizin kabrinin yanında durup; “Ya Rabbi! Peygamberinin kabrini ziyaret ettim. Beni, eli boş olarak çevirme!” diye yalvardı, dua etti. O anda; **(Ey kulum! Habibimin kabrini ziyaret etmeni kabul ettim. Seni ve seninle beraber ziyaret edenleri mağfiret ettim)** sesi işitildi.

İmam-ı Ahmed Kastalani hazretleri; “Birkaç sene hastalık çektim. Doktorlar çaresini bulamadı. Mekke’de bir gece Resulullah efendimize çok yalvardım. O gece rüyada bir kimse gördüm. Elindeki kağıtta; ‘Burada Ahmed Kastalaninin hastalığı için, Resulullahın izni ile ilacı yazılmıştır’ yazısını okudum. Uyandığım zaman hastalığımın kalmadığını gördüm, iyileşmişim” diye buyurmuştur.

Mahşer günü, kabrinden ilk önce Resulullah efendimiz kalkacaktır. Üzerinde Cennet elbisesi bulunacaktır. Burak isimli bir hayvan üzerinde mahşer yerine gidecektir. Peygamber efendimizin elinde liva-ül-hamd denilen bayrak olacaktır.

Peygamberler dahil bütün insanlar bu bayrağın altında duracaktır. Mahşer halkı, beklemekten çok sıkılacaklardır. Önce Adem aleyhisselama, sonra Nuh aleyhisselama, sonra İbrahim aleyhisselama, Musa aleyhisselama ve İsa aleyhisselama gidip, hesabın başlanması için şefa'at etmelerini dileyceklerdir. Her Peygamber, birer özür bildirerek, Allahü teâlâdan utandıklarını söyleyecekler ve şefa'at edemeyeceklerdir. Son olarak insanlar, Resulullah efendimize gelip yalvaracaklardır. Peygamber efendimiz secde edip, dua edecek ve şefa'ati kabul olacaktır.

Mahşer günü, önce Muhammed aleyhisselamın ümmetinin hesabı görülecek, sıratı geçecek ve Cennete gireceklerdir.

Resulullah efendimizin kızı hazret-i Fatıma, sırat köprüsünden geçerken;
(Herkes gözlerini kapasın! Muhammed aleyhisselamın kızı geliyor) denecektir.

Resulullah efendimiz, altı yerde şefa'at edecektir:

Birincisi, Makam-ı Mahmud denilen şefa'ati ile, bütün insanları mahşerde beklemek azabından kurtaracaktır.

İkincisi, Resulullah efendimiz şefa'ati ile, çok kimseyi hesapsız Cennete sokacaktır.

Üçüncüsü, azab çekmesi lazım olan müminleri azabdan kurtaracaktır.

Dördüncüsü, iman ile ölüp günahı çok olan müminleri Cehennemden çıkaracaktır.

Beşincisi, sevabı ve günahı eşit olup, A'raf denilen yerde bekleyen müminlerin Cennete gitmelerine şefa'at edecektir.

Altıncı olarak Peygamber efendimiz, Cennette olanların derecelerinin yükselmesi için şefa'at edeceklerdir.

Netice olarak, Peygamber efendimizin şefa'at ile hesaptan kurtardığı yetmiş bin kimsenin her birinin şefa'atleri ile de, yetmişer bin kişi hesapsız Cennete gireceklerdir. Bu fazilet, üstünlük de, yalnız Peygamber efendimize mahsustur. Allahü teâlâ, hadis-i kudside; **(Sen olmasaydın, hiçbir şeyi yaratmazdım)** buyurarak, Resulullah efendimizin üstünlüğünü bildirmektedir.

Kadere inanan, huzurlu olur
15.03.2009

İmanın altı şartından biri, kadere, hayrın ve şerrin Allahü teâlâdan olduğuna inanmaktır. Allahü teâlâ, hayrı ve şerri, iyiyi kötüyü irade eder, ister ve yaratır. İyilerin de, kötülerin de yaratıcı Odur. Fakat, iyiliklerden razıdır, şerlerden, kötülüklerden ise razı değildir, beğenmez. İrade etmek başkadır, rıza yani razı olmak başkadır, bunları birbirine karıştırmamalıdır.

İnsan, bazen her şeye başvurduğu ve çok çalıştığı halde, istediklerine kavuşamaz. İşte o zaman insan, bu işte kendi elinde olmayan bir kudret bulunduğuna ve bu kudretin insanların yaşamaları ve başarıları üzerinde tesirli olduğuna, onlara yön verdiğine inanır ve bu hâli kabul eder. İşte bu hâl, kaderdir, kismettir.

Kadere, kismete inanmak, insan için büyük bir teselli kaynağıdır. Zira; "Ben vazifemi, elimden gelini yaptım, sebeplere yapıştım fakat ne yapayım ki kaderimde, kismetimde olan bu imiş" diye inanan bir Müslüman, bir işte başarısız olsa bile, ümitsizliğe kapılmaz ve büyük bir iç huzuru ile çalışmaya devam eder. İnşirah suresinin 5. âyeti ve devamında mealen; **(Güçlkle beraber şüphesiz bir kolaylık vardır. Evet muhakkak güçlkle beraber bir kolaylık vardır. Öyleyse, bir işi bitirince diğerine giriş ve hacetini yalnız Rabbinden iste)** buyurulmuştur.

Halbuki, inanmayan ve yalnız maddi sebeplere önem veren bir kimse, böyle bir durum karşısında ümidini, cesaretini, çalışma azmini kaybeder ve bir daha çalışamaz hâle gelir. İkinci Cihan Harbinden sonra, bütün dünya, Kadere, Kismete inanmaya başlamıştır. Birçok Avrupa ve Amerika neşriyatında; "Müslümanların kader, kismet dedikleri şey, meğerse ne kadar doğru imiş. Ne kadar uğraşırsak uğraşalım, hadiseleri değiştirmek imkanı yoktur" denilmiştir.

Bir felaket karşısında kalan, sevdiklerini, malını, mülkünü kaybeden bir kimse, ancak kadere, kismete inanarak ve Allahü teâlâyâ tevekkül ederek teselli bulabilir. Zira tevekkül yani Allahü teâlâyâ güvenmek, insan için en büyük teselli kaynağıdır.

Abdülvehhab-ı Şarani hazretleri, 1540 senesinde bir yaz günü, Nil nehri kenarında yaşayan yaşlı veli bir zatı ziyarette gider. Yaşlı zat, Abdülvehhab-ı Şarani hazretlerinin elini öyle bir sıkar ki, acısından bağırarak hâle gelir. Sonra da, kuvvetini nasıl bulduğunu sorar ve bu kuvveti nasıl muhafaza ettiğini şöyle anlatır:

“Bendeki bu kuvvet, gençliğimden beri yediğim helal lokmalar sebebiyledir. Hamurum helal bir maya ile yoğrulmasaydı, bu günün, günahlarına aldırmayan insanların vücutları gibi, benim vücudum da gevşek olurdu. Şu an 143 yaşına geldim. Allahü teâlâyâ yemin ederim ki, bugün insanlar her bakımdan değişmiştir. Hele bu son senelerde, dinin emirlerini yerine getirmekte ve emanete riayet etmekte büyük bir eksiklik var. Bugün yakın akrabam, hatta öz kardeşin bile seni tanımamaktadır. Oğlun dahi sana başka gözle bakmakta ve bir yabancı gibi davranmaktadır. İnsanların birbirlerine muhabbetleri hiç kalmamış, dert ve belalara karşı sabırları eksilmiş, kaza ve kadere karşı boyun eğmek yerine öfke, isyan hakim olmuş, dinleri zayıflamıştır.”

Bir kimsenin said olmasının alameti, Allahü teâlânın kaza ve kaderine razı olması, itiraz etmemesidir. Şaki, kötü olmasının alameti de, cenâb-ı Hakkın kaza ve kaderine razı olmayıp, isyan etmesi bağırıp, çağırması, ağlaması ve sızlamasıdır. Doğru yol, kulun rızasını, kaza ve kadere tâbi etmesidir.

Abdülaziz Dirini hazretleri; “Eğer kadere, Allahü teâlânın hükmüne rıza gösterirseniz şerefli bir hayat yaşarsınız. Yok, imkansız bir şeyin olmasını ümit ederseniz, ümidinizi, tehlikeli bir şey üzerine bina etmiş olursunuz” buyurmuştur.

Netice olarak, kadere inanan, iman eden bir kimse, kederden emin olur, huzurlu olur. Zaten kâmil, olgun hakiki bir mümin, başına hayır ve şer geldiğinde, ben bunu bekliyordum diyendir. Allahü teâlânın takdirine, kaza ve kaderine iman eden, kederden kurtulur, huzurlu olur.

Komşusu açken, tok yatan 16.03.2009

Kul hakkına, hukuk-i ibad denir. Kul hakkının en mühimi, ana-baba hakkı, komşu hakkı, üstat hakkı, karı-koca hakkı, arkadaş hakkı ve diğerleri sırayla gelmektedir. Bu haklara riayet edilmezse, ahirette hesabını vermek zor olur. Komşu hakkına riayet hususunda kitaplarda şu bilgiler verilmektedir:

Komşu görüldüğü zaman, hali, hatırı sorulmalı, hasta olunca ziyaretine gidilmeli, komşunun evine gidince, izin almadan içeriye girilmemeli ve elden gelirse, komşunun ihtiyacına yardım edilmelidir. Peygamber efendimiz; **(Komşunun miras gibi hakkı vardır, o da komşuluk hakkıdır. Eğer Müslüman ise, sende iki hakkı vardır: Biri komşu hakkı, biri de Müslüman hakkı)** buyurmuştur.

Komşunun yiyeceği yokken, elindeki yemeği yememelidir. Zira komşunun da, o yemekte hakkı vardır. Her zaman, acaba komşularımdan yiyecek yemeği olmayan var mıdır diye düşünmelidir. Hadis-i şerifte; **(Evinizde pişen yemekten, komşunuzun hakkını veriniz!)** buyuruldu.

Komşuya hürmet, onunla iyi geçinmektir. Onun aç olduğunu bilerek, kendisi tok yatmamalıdır. Allahü teâlânın kendisine ihsan ettiği rızıklardan ona da vermelidir. Onu incitecek söz ve harekette bulunmamalıdır. Hadis-i şerifte; **(Komşusu, şerrinden emin olmayan kimse, Allahü teâlâyâ iman etmemiştir)** buyuruldu.

Komşunun yaptığı eziyetlere ve cahilce hareketlerine sabretmeli, karşılık vermemelidir.

Komşular, günah işlediklerini görüp de nasihat vermeyen ve kendileri ile görüşmeyen, Cehennemden kurtulmaları için yardım etmeyen komşularını, Kıyamet günü, Allahü teâlâyâ şikayet edecekler ve haklarını isteyeceklerdir.

Komşunun çocuklarını sevmeli, namaz kılmaları ve günah işlememeleri için, tatlı dil ile nasihat etmelidir.

Komşusu hasta olunca, ziyaretine gitmeli, sıkıntıya düşünce, imdadına yetişmelidir. Hadis-i şerifte; **(Sıkıntıya düşen komşusuna yardım eden, sıkıntısını gideren kimseye, Allahü teâlâ kıyamet günü kıymetli elbise giydirecektir)** buyuruldu.

Komşunun cenazesi olunca, taziye etmeli yani sabretmesini söylemeli ve cenazesinin hizmetine koşmalıdır.

Abdullah bin Mübarek hazretleri, Hacca gider ve Hac sonunda bir rüya görür. Rüyasında iki meleğin, o sene Hacca gelenlerin haccının kabul olmadığını ancak Şam'da ayakkabı tamir eden Ali bin Muvaffak adında birinin hürmetine bütün hacıların haccının kabul edildiğini söylediklerini işitir ve uyanır. Doğruca Şam'a gider ve ayakkabı tamircisini bulur, gördüğü rüyayı anlattıktan sonra;

- Bana nasıl hayırlı bir amel işlediğini anlatır mısın der. O kimse de şöyle anlatır:

-Ben ayakkabı tamircisiyim. Otuz seneden beri hacca gitmeyi arzu ederdim. Bu işimden, otuz senede 300 dirhem gümüş biriktirdim. Bu sene hacca gidecektim. Hanımım hamileydi. Komşu evden burnuna yemek kokusu gelince; komşudan yemek istememi söyledi. Gidip, onun arzusunu bildirdim. Komşum ağlayarak;

- Ey Ali bin Muvaffak, bizim bu yemeğimiz size helal değildir. Çünkü üç gündür, çocuklarım bir şey yememişlerdir. Bütün Şam şehrinde hiç bir iş bulamadım. Kimse bana iş vermedi. Ölü bir hayvan gördüm. Zaruret miktarınca ondan bir parça kesip getirdim. Çocuklara yemek pişiriyorum, size helal olmaz dedi.

Ben bunları işitince, içime bir acı çöktü. Hac için biriktirdiğim gümüşleri getirip kendisine verdim ve;

- Bunları çocuklarına nafaka yap, haccımız bu olsun dedim.”

Abdullah bin Mübarek hazretleri işin sırrını öğrenip, dua ederek oradan ayrılır.

Netice olarak, herhangi bir kimseye yapılması haram olan bir kötülük, komşuya yapılırsa, günahı katkat daha fazla olur. Yine herhangi bir kimseye yapılması sevap olan bir iyilik, komşuya yapılırsa, sevabı da katkat daha fazla olur. Bir kimsenin, iyi mi, kötü mü olduğu, komşularına yaptığı muameleden anlaşılır. Peygamber efendimizin buyurduğu gibi:

(Kendisinin iyi mi, kötü mü olduğunu anlamak isteyen kimse, salih, halis olan komşularının kendisi hakkında ne dediklerini öğrensin! İyi kimsedir diyorlarsa, ind-i ilahide iyi olduğunu anlasın!)

Nefsine uymayan, saadete kavuşur
22.03.2009

Peygamberlerden başka herkes, nefsine uyabilir, günah işleyebilir. Cenâb-ı Hak, günah işleyen Müslümanları, illet, killet veya zilletle ikaz ederek, gafletten uyandırmaktadır.

Nefsin arzularının, insanı Allahü teâlânın yolundan saptırıcı oldukları, Kur'an-ı kerimde bildirilmektedir. Çünkü nefis, daima Allahü teâlâyı inkâr, Ona isyan etmek ister. Her işte, nefsin arzularına uymak, nefse tapınmak olur. Nefsine uyan, küfre veya bid'at sahibi olmaya yahut fıska yani haram işlemeye başlar. Ebu Bekir Tamistani hazretleri; “Nefse uymaktan kurtulmak, dünya nimetlerinin en büyüğüdür. Çünkü nefis, Allahü teâlâ ile kul arasındaki perdelerin en büyüğüdür” buyurmuştur.

İmam-ı Şafii hazretleri, Bağdat'ta nehir kenarında otururken, bir genç gelir ve nehirde abdest alır. Gencin abdesti yanlış aldığı görülen İmam-ı Şafii hazretleri;

-Abdestini, kitaplarda bildirildiği şekilde doğru ve tam olarak alırsan, Allahü teâlâ sana dünya ve ahiret saadeti verir buyurur. Genç, abdestini doğru olarak tekrar alır ve İmam-ı Şafii hazretlerinin yanına gelerek;

-Efendim, bana biraz nasihat eder misiniz deyince, İmam-ı Şafii hazretleri;

-Allahü teâlâyâ iman edip Onu tanıyan, kurtuluşa erer. Dinin emirlerinde hassas davranıp, titizlik gösteren, kötülüklerden kurtulur. Nefsini ıslah edip, ona uymayan da, saadete kavuşur buyurur.

Şakik-i Belhi hazretleri, gençliğinde ticaret için Türkistan'a gider ve merak edip bir puthaneye girer. Orada, puta, isteklerini yana yakıla anlatan bir putpereste;

-Sana hiç bir fayda ve zararı olmayan puta tapacağına, her şeyin sahibi olan Allahü teâlâyâ ibadet et deyince putperest;

-Eğer söylediğin doğru ise ve O, sana senin memleketinde rızık vermeye kadirse, niçin ta buralara kadar geldin? deyiverir.

Şakik-i Belhi hazretleri, bu söz üzerine derin düşüncelere dalar ve bir mecusi ile Belh şehrinin yolunu tutar. Mecusi, Şakik-i Belhi hazretlerinin tüccar olduğunu öğrenince;

-Kismetin olmayan bir rızık peşindeysen, kıyamete kadar gitsen onu ele geçiremezsin. Şayet kismetin olan bir rızık peşindeysen onun arkasında koşmana lüzum yoktur. Çünkü sana ayrılan rızık seni bulur der.

Bu söze de, Şakik-i Belhi hazretleri hayran kalır ve dünyaya karşı meyli azalır. Artık ahiret için çalışacağına kendi kendine söz verir. Belhe gelir fakat şehirde müthiş bir kıtlık vardır. İnsanlar yiyecek bulamak için çırpınmakta ve bu yüzden de kimsenin yüzü gülmemektedir. Şakik-i Belhi hazretleri, çarşıda neşeli bir köle görür ve;

-Ey köle, herkes üzüntü içindeyken, senin neşene sebep nedir? diye sorar. Köle de;

-Benim üzülmem gerek yok. Çünkü benim sahibim zengindir. Beni aç, çıplak bırakmaz ki der.

Şakik-i Belhi hazretleri, kölenin bu sözü karşısında kendi kendine; "Aman ya Rabbi! Az bir dünyalığı olan şu zenginin kölesi böyle neşeli. Halbuki, sen bütün canlıların rızıklarına kefil oldun. Biz niçin gam ve keder içinde olalım" diyerek dünya meşguliyetlerinden elini çeker ve samimi bir şekilde tevbe ederek ahirete yönelir. İbrahim bin Edhem hazretlerinin sohbetlerine başlayarak olgunlaşır.

Nefsin İslamiyet'in dışına taşmasını önlemek için, haramlardan sakınmak ve ibadetleri yapmak lazımdır. Bu iki hal, nefsi terbiye eder ve insanı olgunlaştırır. İnsanın en hassas olacağı nokta, ölüm ve sonrası için olmalıdır. Nefsine uyan, felakete gider, uymayan ise, saadete kavuşur. Ahmed Rıfai hazretleri buyuruyor ki:

"Allahü teâlânın hükmüne boyun eğmek, nefsin isteklerine zıttır. Nefis bunları istemez. Saadete kavuşmak, nefsin rızasını terk edip, Allahü teâlânın rızasına koşmakla mümkündür."

Netice olarak, nefsinde değil Allahü teâlâyâ iman edip, Onun emirlerine uyan, dünyada rahat eder, huzurlu olur, ahirette de ebedi saadete kavuşur. Sehil bin Abdullah Tüsteri hazretlerinin buyurduğu gibi:

"İbadetlerin en kıymetlisi, nefse uymamaktır."

Dil canavar gibidir

23.03.2009

Dil, insanın gönlünün, gönül ise ruhun, ruh da, insanın hakikatinin aynasıdır. Dil, iki tarafı keskin bir bıçak gibidir. İnsana zarar, dilinden gelir ve dil, insanı aziz ettiği gibi, zelil de eder. Bunun için Peygamber efendimiz; **(Ya hayr söyle, ya sükut et, sus)** buyurmuşlardır.

Bir kimse Eyyub Sahtiyani hazretlerine;

-Bana nasihatte bulunur musunuz deyince, cevap olarak;

-Diline sahip ol, az konuşmaya dikkat et buyurmuştur.

Hazret-i Ebu Bekr-i Sıddık, Allahü teâlânın razı olmadığı bir şeyi söylememek için, oniki sene mübarek ağzına taş koymuş ve uygun bir şey söyleyeceği zaman, taşı çıkarırlarmış. Resulullah efendimiz; **(Bir kimse, dilini tutarsa, Allahü teâlâ onun utanacak şeylerini örter. Gadabını tutarsa, kıyamet günü, Allahü teâlâ azabını ondan çeker. Bir kimse Allahü teâlâyâ yalvarırsa, onun duasını kabul eder)** buyurmuşlardır.

Kalb temiz olursa, dilden güzel sözler çıkar. Kişi, dilinin altında gizlidir, konuşunca belli olur. Zünnun-i Mısri hazretlerine;
-Kalbini en güzel koruyan kimdir? diye sorduklarında;
-Diline en çok hakim olan cevabını vermiştir.

Peygamber efendimiz de; **(En kıymetli amel, elinden ve dilinden kimsenin incinmemesidir)** buyurmuştur.

Lokman Hakim hazretleri, oğluna nasihat ederek buyurur ki:
“Ey oğlum! Merhamet eden merhamet bulur. Sükut eden selamete erer. Hayır söyleyen kâr eder. Kötü konuşan günahkâr olur. Diline hakim olmayan pişman olur.”

Bir kimse, dilini kontrol ederse, din ve dünyası da ıslah olur, selamet bulur. Sa'di Şirazi hazretleri buyuruyor ki:

“Dil, şükretmek içindir. Rabbini bilen, dilini gıybet için kullanmaz. Kulak; Kur'an-ı kerim ve nasihat dinlemek içindir. Batıl ve boş sözler için değildir. Göz; Allahü teâlânın kudret ve sanatını görmek içindir. Eşin dostun ayıbını görmek için değildir.”

Hakiki bir Müslüman, diline sahip olur, yalan söylemez, gıybet etmez, dedikodu yapmaz ve dili ile, eli ile kimseyi incitmez. Zaten başkasını incitmek haramdır, günahdır ve fitne çıkmasına sebep olur. Fitne çıkmasına sebep olmak ise, ayrıca daha büyük günah olur. Peygamber efendimiz buyuruyor ki:

(Kimse ile münakaşa etmeyen, haklı olsa bile, dili ile kimseyi incitmeyen Müslümanın Cennete gireceğini size söz veriyorum. Şaka ile veya yanındakileri güldürmek için olsa bile, yalan söylemiyenin Cennete gireceğini size söz veriyorum. İyi huylu olanın Cennetin yüksek derecelerine kavuşacağını size söz veriyorum!)

Her Müslümanın dilini koruması, ona sahip olması lazımdır. Zira 54 farzdan birisi de, kişinin dilini haram, fuhuş olan sözlerden korumasıdır. Korumazsa, bu hâl insanı Cehenneme sürükler. Peygamber efendimiz; **(Çok namaz kılan, oruç tutan, sadaka veren, fakat dili ile komşularını incitenin gideceği yer Cehennemdir)** buyurmuşlardır.

İbrahim Desuki hazretleri ömrünün son günlerinde talebelerine hitaben; “Ey evlatlarım! Ömrünüz her geçen gün azalmakta, eceliniz yaklaşmaktadır. Bir gün bu üzerinde yaşadığınız dünya dürülecek, kıyamet kopacaktır. Her gün amel defterinizi hayırlı işlerle doldurmaya bakınız. Böyle yapanlara müjdeler olsun. Amel defterlerini, yasaklardan kaçmayarak günahlarla dolduranlara da yazıklar olsun. Vakitlerinizi israf etmeyiniz. Zamanlarınızı boşa geçirmeyip değerlendiriniz. Yoksa pişman olursunuz. Duanızın kabul olmasını istiyorsanız, helalden yiyeceğiniz ve Müslüman kardeşlerinizin hakkında yersiz söz etmekten dilinizi tutunuz” diye nasihat etmişlerdir.

Mansur bin Ammar hazretleri de bir talebesine hitaben; “Sıkıntıdan kurtulmak istiyorsan, dünyayı istemeyi bırak, özür dilemekten kurtulmak istiyorsan, diline hakim ol” buyurmuştur.

Netice olarak, her fenalıktan uzak kalmanın yolu, dili tutmaktır. Zira dil, canavar gibidir, serbest bırakılırsa insanı parçalar. Dili muhafaza etmeli ki, insanı sokmasın. Çünkü dil, büyük bir yılan gibidir. Bîşr-i Hafî hazretlerinin buyurduğu gibi:

“Dünyada aziz olmak, ahirette selamette kalmak isteyen, diline sahip olsun.”

Affedilmekten ümitli olmalıdır **29.03.2009**

Allahü teâlâdan korkmalı fakat rahmetinden de ümidi kesmemelidir. Ümit, korkudan çok olmalıdır ki, böyle olanın ibadetleri zevkli olur. Zümer suresinin 53. âyet-i kerimesinde mealen; **(Allah bütün günahları affeder. O gafurdur, rahimdir)** buyuruldu.

Peygamber efendimiz de buyuruyor ki:

(Günah işleyen biri, pişman olur, abdest alıp namaz kılar ve günahı için istigfar ederse, Allahü teâlâ, o günahı elbette affeder. Çünkü Allahü teâlâ, Nisa suresi 109. âyetinde: Biri günah işler veya kendine zulmeder, sonra pişman olup, Allahü teâlâyı istigfar ederse, Allahü teâlâyı çok merhametli, af ve mağfiret edici bulur, buyurmaktadır.)

Hasan-ı Basri hazretlerinin Şem'un adlı mecusi bir komşusu vardı. Onun Müslüman olması için Allahü teâlâyâ geceleri niyaz ederek ağlayıp yalvarırdı. Komşusu hastalanınca onun ziyaretine gider ve;

-Ey Şem'un! Şu kadar müddetten beri ömür sürüp, rızkın için çalışıp didindin. Uzun yıllar ateşe taptın, gece gündüz yaratıcı sanarak ateşe secde eyledin. Fakat ateş seni kurtaramaz, gel tövbe ederek "La ilahe illallah Muhammedün Resulullah" de! Böylece Cennete gidesin buyurur.

Mecusi bazı bahaneler ileri sürerek iman etmek istemez. Bunun üzerine Hasan-ı Basri hazretleri;

-Senin söylediklerin teferruattır, asıl olan imandır. İmanla şereflenenler, Cehennem ateşine girseler bile sonunda kurtulurlar. Ama inkâr edenler, sonsuz olarak azab çekerler. Eğer diğer ateşe tapanlar gibi acıklı bir azaba uğramak istemiyorsan, gel ikimiz elbiselerimizi çıkarıp yanan fırına girelim. Bakalım hangimizin bedenini ateşin alevleri yakmayacak buyurarak orada yanan bir ateşin içine kollarını sıvayıp sokar. Sonra da;

-Ey Şem'un! Ateş dünya ve ahiret mahlukudur ve Hakk'ın emriyle yakar. Allah'ın emriyle ateşin mizacı su gibi, suyun mizacı ateş gibi olur buyurarak kor halindeki ateşten kollarını çeker. Fakat ellerinde en ufak bir yanma alameti görülmez. Bu hâl karşısında gönlü yumuşayan mecusi, İslama meyleder ve;

-Efendim, bütün sözleriniz ve davranışlarınız güzel de, bu kadar telef edilmiş ömürden ve işlediğim kötülüklerden sonra, ben affa ve merhamete layık olur muyum, Kelime-i tevhidi söyleyerek Cennete girebilir miyim, o nimetlere nail olabilir miyim? der.

Hasan-ı Basri hazretleri;

-Evet buyurur. Mecusi;

-Efendim, eğer bana bir ahitname yazıp kefil olursanız, imana gelirim. Yoksa korkarım der.

Hasan-ı Basri hazretleri de gereken teminatı vererek onun Kelime-i tevhid söyleyerek iman etmesine vesile olur. İmanla şereflenen Şem'un daha sonra vefat eder ve defnedilir.

Hasan-ı Basri hazretleri evine döndüğünde kendi kendine;

"Ey Hasan! Sen gayba hükmederek acaip sözler söyledin" der. Bu düşünceyle uyuyakalır. Rüyasında Şem'unu, başında kıymetli Cennet taşlarıyla süslenmiş bir tac, beline altın bir kemer kuşanmış bir halde Cennet'e doğru gittiğini görür. Şem'un Hasan-ı Basri hazretlerine yönelerek;

-Allahü teâlânın lütfu, ihsanı çok büyükmüş. Merhametinden bir damla içmekle benim gibi binlerce asiler rahmetine gark olurmuş. Allah'ın yardımıyla bu asinin günahları da iyiliğe çevrildi ve Cennet bize de nasip kılındı der ve; senin yazdığın o kağıda ihtiyaç kalmadı. İşte kağıdın deyip Hasan-ı Basri hazretlerinin eline verir. Hasan-ı Basri hazretleri, uyandığında o kağıdı elinde bulur.

Netice olarak bir kimsenin, işlediği günahlar sebebi ile, Allahü teâlâdan ümidini kesmesi, küfürdür, imanın gitmesine sebep olur. Zira Allahü teâlâ, kullarının günahlarını affedeceğini bildirmektedir. Bekir bin Abdullah Müzeni hazretlerinin buyurduğu gibi:

"Ey Ademoğlu! Allahü teâlânın rahmetinden öyle ümitli ol ki, bu ümidin seni, Allahü teâlânın mekrinden emin kılmasın. Eğer bundan emin olursan, günahları işler, Allahü teâlânın gazabına uğrarsın. Yine Allahü teâlâdan öyle kork ki, bu korku Onun rahmetinden ümidini kestirmesin. Ne kadar günahkâr olursan ol, yine de Allahü teâlânın rahmet ve merhametinden ümitli ol."

Rehbersiz doğruya ulaşamaz 30.03.2009

İnsanoğlu, önünde bir yol gösteren, Allahü teâlânın gönderdiği bir rehber olmadan kendi başına doğru yolu bulamamış, hep yanlış yollara sapmıştır. İnsan, kendisini yaratan büyük kudret sahibinin var olduğunu, akli sayesinde anlamış, fakat ona giden yolu, rehbersiz olarak bulamamıştır.

Peygamberleri işitmemiş veya o Peygamberin daveti kendilerine ulaşmamış olanlar, yaratıcıyı etraflarında aramışlar ve kendilerine en büyük faydası olan güneşi, yaratıcı sanarak ona tapmaya başlamışlardır. Daha sonra, büyük tabiat güçlerini, fırtınayı, ateşi, kabaran denizi, yanar dağları ve benzerlerini gördükçe, bunları yaratıcının yardımcılarını zannederek, herbiri için birer suret yapmaya kalkmışlar ve bunlardan da putlar doğmuştur. Bunların gazabından korkarak, onlara kurbanlar

kesmişler ve insanları bile bu putlara kurban etmişlerdir. Böylece her yeni hadise karşısında, putların sayısını da artırmışlardır. İslamiyet zuhur ettiği zaman Kâ'be-i muazzamada 360 put vardı.

Kısacası insan, bir rehber olmadan, her şeyin sahibi, yaratıcısı olan Allahü teâlâyı kendi başına bir türlü tanıyamamış, Ona giden yolu bulamamıştır. Bugün bile güneşe ve ateşe tapanlar mevcuttur ve bunlara da şaşmamalıdır. Çünkü rehbersiz, karanlıkta doğru yol bulunamaz. İsrâ suresinin 15. âyetinde mealen; **(Biz, Peygamber göndererek bildirmeden önce azab yapıcı değiliz)** buyurulmaktadır.

Allahü teâlâ, kullarına verdiği akıl ve düşünme kuvvetinin nasıl kullanılacağını onlara öğretmek, kendi birliğini onlara tanıtmak ve iyi işleri kötü, zararlı işlerden ayırmak için, dünyaya Peygamberler göndermiştir.

Peygamberler, insanlık sıfatları itibarıyla bizim gibi insandırlar. Onlar da yer, içer, uyur ve yorulurlar. Diğer insanlardan farkları; çok akıllı olmaları, zekaları, muhakeme kuvvetlerinin çok üstün olması, tertemiz ahlaklı ve Allahü teâlânın emirlerini insanlara tebliğ edecek, bildirecek bir güçte bulunmalarıdır.

Peygamberler, en büyük rehberlerdir. İslam dinini tebliğ eden, en son ve en üstün peygamber, Muhammed aleyhisselamdır. Kitabı da, Kur'an-ı kerimdir. Muhammed aleyhisselamın sözlerine, Hadis-i şerif denir.

Kur'an-ı kerim ve hadis-i şerifler yanında bize rehberlik eden büyük din âlimleri de vardır. İnsan, iyi bir Müslüman olmak için İslam dininin kitabı olan Kur'an-ı kerimi okuyarak ve hadis-i şerifleri inceleyerek doğru yolu bulamaz mı diye bir düşünce hatıra gelebilir. Böyle düşünmek çok yanlıştır. Çünkü, din hakkında hiç bilgisi olmayan bir kimse, bir rehber olmadan Kur'an-ı kerimin ve hadis-i şeriflerin derin manasını anlayamaz. En mükemmel sporcu bile, yüksek bir dağa çıkarken kendisine bir rehber arar. Bir büyük fabrikada mühendislerin yanında ustabaşılar ve ustalar vardır. Böyle bir fabrikaya ilk giren işçi, önce ustalarından, sonra ustabaşılarının işinin inceliğini öğrenir. Bunları öğrenmeden, mühendis ile temas ederse, onun sözlerinden, hesaplarından hiçbir şey anlamaz. Çok iyi silah kullanan bir kimse bile, kendisine verilen yeni bir silahın nasıl kullanılacağı kendine öğretilmeden, onu doğru kullanamaz. Bunun içindir ki, din ve iman işlerinde, Kur'an-ı kerim ve hadis-i şerifler yanında kendilerine Mürşid-i kâmil ismi verilen büyük din âlimlerinin eserlerinden faydalanmak gerekmektedir.

İslam dinindeki Mürşid-i kâmilin en üstünleri, dört mezheb imamlarıdır. Bunlar, imam-ı a'zam Ebu Hanife, imam-ı Şafi'i, imam-ı Malik ve imam-ı Ahmed bin Hanbel hazretleridir.

Netice olarak, Kur'an-ı kerimin ve hadis-i şeriflerin manalarını doğru olarak öğrenmek için, bu âlimlerin kitaplarını okumak lazımdır. Bunların kitaplarını açıklayan binlerce âlim gelmiştir. Bu açıklamaları okuyan, İslam dinini doğru olarak öğrenir. Bu kitapların hepsindeki iman bilgileri aynıdır. Bu doğru imana Ehl-i Sünnet itikadı, inancı denir. Sonradan uydurulan, bunlara uymayan bozuk, sapık inanç yollarına ise, Bid'at ve Dalalet yolları denir.

Söz dinlemeyen neticesine katlanır **05.04.2009**

Allahü teâlâ, Adem aleyhisselamdan dünyanın sonuna kadar gelecek olan bütün insanların ruhlarını yarattığında onlara; **(Elestü bi-rabbi-küm? yani Ben sizin Rabbiniz değil miyim)** diye hitab ettiğinde, bütün ruhlar; (Bela, Evet, biz kabul ettik. Sen bizim Rabbimizsin ya Rabbi) diyerek söz vermişlerdir.

Ruhlar aleminde verilen bu söz, insanlara, dünyaya geldikleri zaman, Peygamberler ve Onların vârisleri olan alimler tarafından hatırlatılmaktadır. Bunlardan bazıları, verdiği söze sadık kalarak iman etmiş, bazıları da, o sözü unutarak veya inkâr ederek reddetmiş, söz dinlememişlerdir. Söz dinleyip iman edenler, sonsuz Cennet nimetlerine kavuşacak, dinlemeyip inkâr edenler de, sonsuz Cehennem azablarını tadacaklardır.

Dünyada bile, danışarak hareket edip söz dinleyenler, rahat ve huzurlu olmuşlar, danışmadan, kafasına göre hareket edenler de, çeşitli sıkıntılara düşmüşlerdir. Hadis-i şerifte; **(Münafıklık alameti üçtür: Yalan söylemek, vaadini ifa etmemek, emanete hıyanet etmek)** buyuruldu.

Vaktiyle Mevlana Celaleddin-i Rumi hazretlerini seven bir genç, Mısır'a ticaret yapmak için gitmeye karar verir. Akrabası gitmemesi için çok zorlar ise de, dinlemez ve kararından vazgeçmez. Durumu Mevlana Celaleddin-i Rumi hazretlerine bildirdiklerinde;

-Gitme! buyurur ama genç, kimseyi dinlemeyip gizlice bir gemi ile yola çıkar. Gencin bindiği gemi, korsanlar tarafından zaptedilir ve genç de esir alınır. Korsanlar, gemideki genç dahil esirlerin hepsini, memleketlerine götürüp çeşitli yerlerde çalıştırırlar.

Uzun zaman bu şekilde, esir olarak çeşitli işlerde çalıştırılan genç, başına gelen felaketlerin sebeblerini, Allahü teâlânın sevdiği bir kulun sözünü dinlememekten olduğunu anlar ve çok pişman olup, tevbe, istigfar eder, yalvarır. Bu tevbe ve yalvarmaları kırk gün devam eder. Nihayet bir gece rüyasında Mevlana Celaleddin-i Rumi hazretlerini görür ve kendisine;

-Yarın senden bazı şeyler soracaklar. Ne sorarlarsa, biliyorum de! buyurarak tenbihte bulunur ve bir hastalık ile ilgili ilaç da tarif eder. Genç uyandığında sevince gark olur, güneşin doğmasını adeta ipe çeker. Sabahleyin yanına gelenler;

-Doktorlukla ilgili bir bilgin var mı? diye sorarlar. Genç de;

-Var! deyince, genci alıp o yerin hükümdarına götürürler. Meğer o yerin hükümdarı hasta imiş. Hiçbir doktor derdine çare bulamamış, hükümdar da hastalıktan kurtulamamış. Bu genç, hasta hükümdarı görüp;

-Bana, şu şu meyvelerden şu kadar, şu şu otlardan şu kadar getirin der. Kısa zamanda bulup getirirler ve genç, rüyada kendisine tarif edildiği gibi, hepsini güzelce öğütüp karıştırır, macun haline getirerek hastaya yedirir. Hasta, Allahü teâlânın izniyle bir anda şifa bulur. Hükümdar bu hastalıktan ümidini kesmiş iken, birden şifaya kavuşunca, gence;

-Bir muradın varsa söyle, yerine getireyim. Mal, mülk istersen seni zengin edelim der. Genç;

-Ben, hiçbir şey bilmeyen bir kimseyim. Ailemden ve hocamdan izinsiz para kazanmak için evden çıktım. Beni yolda esir alıp, buralara getirdiler. Esir olunca, başıma gelen bu musibetin sebebini anlayıp, çok tevbe ettim ve hocam Mevlana hazretlerinden manen af diledim. Kendisini, kurtulmam için Allahü teâlâyâ vesile eyledim. Bu akşam hocam Mevlana hazretleri, bana bu size yaptığım şeyleri tarif eyledi. Ben de aynen yaptım. Gördüğünüz gibi, bütün bunlar, hocamın himmeti ve bereketiyle oldu der.

Hükümdar da, genci serbest bırakıp, çok para vererek zengin eyler ve memleketine gönderir.

Sa'düddin-i Kaşgari hazretleri, bir talebesine bazı vazifeler verir. Talebe ise, kendine göre haklı gördüğü şeyleri yapmaya kalkar. Fakat başına gelmedik sıkıntı kalmaz. Hemen hatasını anlayıp tevbe eder ve hocasından özür diler. Talebesinin özrünü kabul eden Sa'düddin-i Kaşgari hazretleri; "Söz dinleyen kurtulur" buyurur.

Netice olarak söz dinleyen, rahat eder, aziz olur. Dinlemeyen ise, hem dünyada, hem de ahirette sıkıntılara düşer, rezil olur.

Dinimizi doğru öğrenmek için
06.04.2009

Bir kimse, tek başına kendi hastalığını teşhis edemez, ilacını bilemez. Doktora gitmesi, muayene olması ve doktorun verdiği ilaçları da, bildirildiği şekilde kullanması lazımdır.

Dinini öğrenmek, imanını kurtarmak isteyen de, din âlimlerine, din mütehassıslarına baş vurması lazımdır. Din âlimi olmak için, edebiyat ve fen üzerinde, fen ve edebiyat fakültelerinden diploma almış

olanlar kadar bilgi sahibi olmak, Kur'an-ı kerimi ve manalarını ezberden bilmek, hadis-i şerifi ve manalarını ezber bilmek, İslam'ın yirmi ana ilminde mütehasıs olmak ve bunların kolları olan seksen ilmi iyi bilmek, dört mezhebin inceliklerine vakıf olmak, bu ilimlerde ictihad derecesine yükselmek, tasavvufun en yüksek derecesi olan Vilayet-i hassa-i Muhammediyye denilen kemale yetişmiş olmak lazımdır. Fen bilgileri, din bilgilerinin akli kısmındandır. İslam âlimi olabilmek için, zamanının fen bilgilerini öğrenmek lazımdır. Fen bilgileri, zamanla değişir, din bilgileri ise, hiç değişmez.

Din bilgilerinin bu iki kısmına ve diğerlerine, imam-ı a'zam Ebu Hanife, imam-ı Şafi'i, imam-ı Malik ve imam-ı Ahmed bin Hanbel hazretleri gibi zatlar sahip idi. Bunlar gibi hakiki din âlimleri, vaktiyle çok vardı. Bunlardan birisi de, imam-ı Muhammed Gazali hazretleridir. Din bilgilerindeki derinliğine, ictihaddaki derecesinin yüksekliğine, eserleri şahittir. Bu eserleri okuyup anlayabilen, onu tanır. Onu tanıyamayan, kendi kusurunu o zata yüklemeye yeltenir. Âlimi tanımak için, âlim olmak lazımdır. O, zamanının bütün fen bilgilerinde mütehasısı ve Bağdat Üniversitesinin rektörü idi. Kendi zamanının ikinci dili olan rumcayı iki senede öğrenmiş, eski Yunan ve Roma felsefesini, fennini incelemiş, yanlışlarını, yüz karalarını kitaplarında bildirmiştir. Dünyanın döndüğünü, maddenin yapısını, ay, güneş tutulmasının hesaplarını, daha nice teknik ve sosyal bilgileri yazmıştır. Böyle olan din âlimleri, din mütehasısları, şimdi toprak altındadır.

Din âlimi olmak yani dinde söz sahibi olmak için, ictihad derecesine yükselmek lazımdır. Zamanımızda böyle olmayanlar, çeşitli maksatlarla, din kitapları yazıyor, âyet-i kerime ve hadis-i şeriflere, çala kalem, manalar verip, Allahü teâlâ böyle söylüyor, Peygamber böyle emrediyor, diyerek İslamiyet'i oyun haline sokuyorlar. Böyle din kitaplarını almamalı, okumamalıdır. Din âlimlerinin sözlerini değiştirmeden yazan kitapları bulup okumalıdır.

Kendindeki ve kalbindeki hastalığın ilacını bilmeyen bir kimsenin, hadis-i şeriflerden kendine uygun olanları seçip alması imkansızdır. İslam âlimleri, kalb, ruh mütehasısları olup, herkesin bünyesine uygun ilaçları, hadis-i şeriflerden seçerek söylemişler ve yazmışlardır. Peygamber efendimiz, dünya eczahanesine yüzbinlerce ilaç hazırlayan baş tabip olup, Evliya ve âlimler de, bu hazır ilaçları, hastaların dertlerine göre dağıtan, emrindeki yardımcı tabipler gibidir. Hastalığımızı bilmediğimiz, ilaçları tanımadığımız için, yüzbinlerce hadis-i şerif içinden, kendimize ilaç aramaya kalkarsak allerji, aksi tesir hasıl olur, cahilliğimizin cezasını çeker ve fayda yerine zarar görürüz. Bunun için hadis-i şerifte; **(Kur'an-ı kerimden kendi aklı ile, kendi düşüncesi ve bilgisi ile mana çıkaran kâfir olur)** buyurulmuştur.

Bu inceliği anlamayan ve bilmeyenler; "Herkes Kur'an ve hadis okumalı, dinini bunlardan kendi anlamalı, mezheb kitaplarını okumamalıdır" diyerek, Müslümanları doğru yoldan uzaklaştırmakta ve insanların İslam dinini doğru olarak öğrenmelerine mani olmakta, fayda yerine zarar vermektedirler.

Netice olarak dinimizi, hakiki İslam âlimlerinin kitaplarından okuyup, öğrenmemiz lazımdır. Din bilgileri, Ehl-i sünnet alimlerinden veya bunların kitaplarından öğrenilir. Keşf ile, ilham ile, ilim elde edilmez, din öğrenilmez. Ehl-i sünnet âlimlerinin kitaplarını okuyan, hem ilim, hem de dini doğru olarak öğrenir.

Her şeyin bir vakti vardır
12.04.2009

Allahü teâlâ, insanların dünyadaki ve ahiretteki işlerinin düzgün, faydalı olması için ve zararlı işlerden koruyup, selamete, hidayete, rahata kavuşmaları için, Peygamberler vasıtası ile dinler göndermiş ve insanları iman etmeye davet etmiştir. İman etme davetini kabul etmeyenlerden dilediklerini, kendi taşkın, azgın hallerinde bırakmamış, ihsan ederek, dilediği zamanda hidayete kavuşturmuş, kalblerini iman nuru ile doldurmuştur. Kendi hallerinde bıraktıklarından, gafletten uyanarak doğru yolu arayanları da, merhamet ederek hidayete kavuşturacağını vaad etmiştir. Ankebut suresinin son âyetinde mealen; **(Nefslerine uyanlardan, doğru yolu arayanları, saadete ulaştıran yollara kavuştururuz)** buyuruldu. Allahü teâlâ, doğru yolu aramayıp, nefslere uyarak iman etmeyenleri, azıp can yakanları da, Cehenneme atacağını haber veriyor.

Hidayete ermek, iman nimetine kavuşmak için de, belli sebepler vardır. Bu sebeplere yapışan, neticesine kavuşur. Herhangi bir kimse, bir başkasının kalbine iman nimetini koyamaz. Nitekim

Peygamber efendimize hitaben, Kasas suresinin 56. âyet-i kerimesinde mealen; **(Sevdiklerini hidayete getirmek senin elinde değildir)** buyurulmuştur.

Vaktiyle Müslümanlardan birinin yahudi bir ortağı vardı. Müslüman, ortağını ne kadar İslam'a davet etti ise de, ortağı Müslümanlığı kabul etmedi. Hatta Müslüman, bu ortağına;

-Eğer Müslüman olursan, malımın üçte birini sana veririm dediği halde yine kabul etmedi. Müslüman, başka bir gün;

-Eğer Müslüman olursan, malımın yarısını sana veririm demesine rağmen o ortağı yine kabul etmedi. Müslüman tüccar bir süre sonra;

-Eğer Müslüman olursan, malımın üçte ikisini sana veririm dedi.

Yahudi bu teklifi de kabul etmedi. Müslüman tüccar artık ortağının Müslüman olmasından ümidini kesmişti. Bir gün Müslüman tüccar, yahudi ortağı ile Ebu Said Miheni hazretlerinin dergahının yanından geçiyordu. Ebu Said Miheni hazretleri de, talebelerine, sevenlerine sohbet ediyordu. Müslüman, bu zatın sohbetini dinlemek için dergaha girdi. Yahudi ortağı da kendi kendine; "Ben de şu dergaha girip, bir dinleyeyim, bakalım neler anlatıyor. Onun halk arasında kabul görmesinin sebebi nedir bir göreyim? Yahudi olduğuma dair üzerimde her hangi bir işaret olmadığı için beni nasıl olsa tanımaz" dedi ve kendini gizleyerek dergaha girdi. Kendini göstermemek için de bir direğin arkasına oturdu. Ebu Said Miheni hazretleri sohbet esnasında bir ara yahudinin arkasında oturduğu direğe doğru dönerek;

-Ey direğin arkasındaki! Ne kadar kendini gizlemeye çalışsan da gizlenemezsin" buyurdu.

Bunun üzerine Yahudi gayri ihtiyari ayağa kalktı ve Ebu Said Miheni hazretlerinin yanına vardı. Ebu Said hazretleri ona Müslüman olmasını söyleyince, yahudi de kabul edip, Müslüman oldu. Daha sonra Ebu Said hazretleri, o kimseye;

-Şimdi ortağının yanına git. Sana Müslümanlığı öğretsin. İşler vakti zamanı gelince olur. Ondan önce olmaz. Zamanı gelince, Müslüman olmak için malın üçte birini, yarısını ve üçte ikisini vermeye hacet kalmaz buyurdu.

Netice olarak, her şeyin bir vakti, zamanı vardır. O zaman geldiğinde, sebepler devreye girer ve istenen durum hasıl olur. İnsanlığa hizmet düşüncesi ile çalışarak, faydalı bilgiler ve eserler bırakmış olanlar, başka dinden olsalar bile, ömürlerinin sonunda Allahü teâlânın hidayetine nail olmaları umulur. Bu gibi hayır ve ihsan sahiplerinden küfrü belli olmayanların neye inanarak can verdiklerini bizler bilemeyiz. Yalnız Allahü teâlânın, kendilerine verdiği akıl silahını iyi kullanmışlarsa, hiçbir kimseye fenalık etmeden, bütün insanların iyiliğini düşünerek, hizmet etmişlerse, bütün dinlerin esaslarını incelemişlerse, umulur ki, hidayete ermişler, Müslüman olmuşlardır. Nitekim En'am suresinin 125. âyetinde mealen; **(Allahü teâlâ, hidayete kavuşturmak istediği kulunun kalbine İslamiyet'i yerleştirir)** buyurulmuştur.

İlimin kıymeti, niyete bağlıdır
13.04.2009

İlimin kıymetli, şerefli olması, niyete bağlıdır. Din bilgilerini, cahillikten, nefsin isteklerinden kurtulmak için öğrenmek lazımdır. İmam olmak, müfti olmak, din adamı tanınmak için öğrenmemelidir. Din bilgilerini, amel etmek için öğrenmeli, başkalarına öğretmeli ve bunları ihlas ile yapmalıdır. Zira amel ve ihlas ile olmayan ilim zararlıdır. Hadis-i şerifte; **(Allah için olmayan ilmin sahibi Cehennemde ateşler üzerine oturtulacaktır)** buyuruldu.

Dini dünyaya alet etmek, altın kaşıkla necaset yemeğe benzer ki böyle olanlar, din hırsızlarıdır. Hadis-i şerifte; **(Din bilgilerini dünyalık ele geçirmek için edinenler, Cennetin kokusunu duymayacaklardır)** buyuruldu.

Fen bilgilerini dünya menfaati için öğrenmek caizdir, hatta lazımdır. Hadis-i şerifte; **(Bu ümmetin alimleri iki türlü olacaktır: Birincileri, ilimleri ile insanlara faydalı olacaktır. Onlardan bir karşılık beklemeyeceklerdir. Böyle olan insana denizdeki balıklar, yeryüzündeki hayvanlar ve havadaki**

kuşlar dua edeceklerdir. İlmi başkalarına faydalı olmayan, ilmini dünyalık ele geçirmek için kullananlara kıyamette Cehennem ateşinden yular vurulacaktır) buyuruldu.

(Alimler, Peygamberlerin vârisleridir) hadis-i şerifindeki alim, Resulullah efendimizin yolunda olan, Onun yoluna uyan din alimidir. İslamiyet'e uyan alim, etrafına ziya saçan ışık kaynağı gibidir ve böyle alimler, insanların en iyileridir. İlmi ile amel etmeyen ve dini, dünya çıkarları için kullananlar ise, insanların en kötüsüdür. Resulullah efendimiz, Kâ'beyi tavaf ederken, kendisine;

-Hangi insan daha kötüdür? diye sorulur. Peygamber efendimiz de;

-Kötü olanı sorma! İyi olanları sor. Alimlerin kötüsü, insanların en kötüsüdür buyururlar.

İsa aleyhisselam buyurdu ki:

(Kötü alimler, su yolunu kapayan kaya gibidir. Su, kayadan sızıp geçemez. Akmasına da mani olur.) Kötü din adamı, kanalizasyona benzer. Görünüşte, sağlam, sanat eseri gibi ise de, içi pislik doludur.

İmam-ı Rabbani hazretleri buyuruyor ki:

"Alimlerin iyisi, insanların en iyisidir. Alimlerin kötüsü, insanların en kötüsüdür. İnsanların saadeti ve felaketi, alimlere bağlıdır. Büyüklerden biri şeytanı boş oturuyor görüp, sebebini sormuş. Şeytan demiş ki: Bu zamanın sapık alimleri, bizim işimizi yapıyor. İnsanları yoldan çıkarmak için, bize iş bırakmıyorlar."

Eshab-ı kiramdan hazret-i Huzeyfe, Resulullah efendimize;

-Ya Resulallah, biz Müslüman olmadan önce kötü kimselerdik. Allahü teâlâ, zatınızla İslam nimetini, iyilikleri bizlere ihsan etti. Bu saadet günlerinden sonra, yine kötü zamanlar gelir mi diye sual edince Peygamber efendimiz;

-Evet gelecek buyurur. Hazret-i Huzeyfe;

-Bu kötü günlerden sonra, hayırlı günler gelir mi diye arzedince, Resulullah efendimiz;

-Evet gelir. Fakat, o zaman bulanık olur buyururlar.

-Bulanıklık ne demektir diye sual edilince;

-Benim sünnetime uymayan ve benim yolumu tutmayan kimselerdir. İbadet de yaparlar. Günah da işlerler buyurur. Hazret-i Huzeyfe;

-Bu hayırlı zamandan sonra, yine kötü günler olur mu? diye sorunca;

-Evet. Cehennemın kapılarına çağırılar olacaktır. Onları dinleyenleri Cehenneme atacaklardır buyurur.

-Ya Resulallah! Onlar nasıl kimselerdir deyince;

-Onlar da, bizim gibi insanlardır. Bizim gibi konuşurlar. Ayet ve hadis okuyarak, vaaz ve nasihat ederler. Fakat, kalblerinde hayır ve iyilik yoktur buyururlar.

Netice olarak, emanetçinin kendisine bırakılan malları muhafazada emin olması lazım geldiği gibi, din aliminin de, İslam bilgilerini bozulmaktan muhafaza etmekte emin olması lazımdır. Din bilgilerini öğrenen kimse, ya sonsuz saadete kavuşur, yahut nihayetsiz felakete düşer olur. Hadis-i şerifte buyurulduğu gibi:

(Cehennemde azab çekenlerden bazıları, kötü kokular yayar. Bu koku diğerlerine ateşten daha fazla azab verir. Sen ne günah işledin ki, böyle pis koku çıkarıyorsun denildikte, ben din adamı idim. Bildiklerimi yapmazdım der.)

İnsanlara yaranmak için yapılanlar
19.04.2009

İyi, salih bir Müslüman olabilmek için, ehl-i sünnet âlimlerinin bildirdikleri gibi iman etmek ve ibadetleri de, doğru, ihlas ile yapmak lazımdır. Allahü teâlâ, doğru ve ihlas ile ibadet yapanları seveceğini, bunların kalblerine dünyada feyizler, nurlar, ahirette de sevap yani iyilik vereceğini vaad etmiştir.

İbadet, emirleri yapmak, takva ise, haramlardan yani yasak edilmiş olanlardan sakınmak demektir. İbadetlerin doğru olması için, nasıl yapılacaklarını öğrenmek ve öğrendiklerine uygun olarak yapmak lazımdır.

İbadet, bir âdet olarak değil, Allahü teâlânın huzuruna çıkıp, Ona can ve gönülden şükretmek, Ona yalvarmak için yapılmalıdır. Riya, gösteriş olarak yapılan bir ibadeti, Allahü teâlâ kabul etmez. Ma'un suresinde mealen; **(Ey Resulüm, kıyamet gününü inkâr eden, yetimi sertlik ve sitemle defedip hakkını gasbeden, fakiri doyurmayan ve başkalarını da fakire iyiliğe teşvik etmeyen o kimseyi gördün mü? Namazlarını gaflet ile kılanlara ve riya, gösteriş yapanlara ve zekatı vermeyenlere şiddetli azab vardır)** buyurulmaktadır.

İhlas, gerek beden ve gerekse mal ile yapılan farz veya nafile bütün ibadetleri, hayır hasenat yapmayı, Müslümanları sevindirmeyi, onları sıkıntıdan kurtarmayı, zikri, istigfarı Allah rızası için yapmak demektir. Mal, mevki elde etmek, hürmet ve şöhret kazanmak için yapılan ibadette ihlas olmaz, riya olur. Böyle yapılan ibadete sevap verilmez. Bid'at, haram işleyenlerin ve böyle kimselerle arkadaşlık yapanların kalblerinde, ihlas kalmaz. Zulmet, kara lekeler hasil olur.

İmam-ı Rabbani hazretleri buyuruyor ki:
"Bütün müminler ibadet yaparken, Allahü teâlâ emrettiği ve beğendiği için yapmaya niyet ediyorlar. Böylece ihlas ile yapıyorlar. Fakat bütün işlerin, iyiliklerin hep ihlas ile yapılması ve bu ihlasın kalbe hemen gelmesi lazımdır. Bazı kimselerde, ibadetlere başlarken yapılan niyet, ihlas, zahmet çekerek, kendini zorlayarak hasil oluyor ve kısa bir zaman devam ediyor. Sonra kalbe nefsin arzuları geliyor. Devamlı ihlas sahiplerine Muhlas denir. Zahmet çekerek elde edilen, devamsız ihlasın sahiplerine Muhlis denir."

İbadete başlarken nefis ve şeytan ile mücadele ederek, devamsız olan ihlas elde edilebilirse, böyle ihlas ile yapılan ibadetler de, zamanla nefsi zayıflatır ve devamlı ihlas elde etmeye sebep olur.

Geçici lezzetlere, çabuk biten, tükenen dünyalıklara aldanmamalıdır. Dünya, nefsin ve şeytanın tuzağıdır. Varlıkta imtihan, darlıktan daha zordur. Çünkü darlıkta, insan hep Allah der, varlıkta ise aklına gelince söyler. Cennete gitmek için bütün yollar, bütün kapılar açık olduğu gibi, Cehenneme gitmek için de öyledir. Akıllı olan, Cennete götüreni tercih eder ve hayırlı olan da budur. Asırlardır İslam âlimleri tarafından aynı şeyler söylenmiş, adeta insana, kendisini ateşten kurtarması için yalvarılmıştır. Biraz da insanın, kendisine acıması ve yaptıklarını Allahü teâlânın rızası için yapması lazımdır.

Netice olarak cenâb-ı Hak, bu dünyada kendi rızası için yapılan her ibadeti ve ameli kabul eder. İnsanlara gösteriş için, insanlara yaranmak için yapılanları ise, kabul etmez. Bu sebeple her türlü ibadetlerimizin, her türlü işlerimizin, her türlü davranışlarımızın halis olması lazımdır. Ahirette, Allah için yapılan ibadetlerin haricindekilerin hepsi, icraatın dışında kalacak, hiç biri kabul edilmeyecektir. Onun için az fakat dürüst olanı, yani rıza-i ilahi için olanı yapmak lazımdır. En mühim olan şey Allah rızasıdır. Ahmet için çalışıp da Mehmetten para beklenmez. Zira insana, kim için çalıştıysan git ondan ücretini al derler. Yaptıklarımızı, insanlar görsün de, ne güzel yaptı desinler diye değil, Allahü teâlâ beğensin diye yapmalıyız. Peygamber efendimizin Mu'az bin Cebel hazretlerine hitaben buyurduğu gibi:

(İbadetlerini ihlas ile yap. İhlas ile yapılan az amel kıyamet günü sana yetişir.)

Sevinç de, keder de devamlı değildir
20.04.2009

Ölümünden önce olan her şeye dünya denir. Bunlardan, ölümünden sonra faydası olanlar, dünyadan sayılmaz, ahiretten sayılırlar. Çünkü dünya, ahiret için tarladır. Ahirete yaramayan dünyalıklar, zararlıdır. Haramlar, günahlar ve mubahların fazlası böyledir. Dünyada olanlar İslamiyet'e uygun kullanılırsa, ahirete faydalı olurlar. Böylece hem dünya lezzetine, hem de ahiret nimetlerine kavuşulur. Kötü olan dünya, Allahü teâlânın razı olmadığı, ahireti yıkıcı yerlerde kullanılan şeyler demektir.

Kendini ve Rabbini unutup, lezzetlerine, şehvetlerine düşkün olanlar, yolda hayvanının süsü ile, palanı ile, otu ile uğraşıp, arkadaşlarından geri kalan yolcuya benzer. Çölde yalnız kalıp, helak olur.

İnsan da, ne için yaratılmış olduğunu unutup, dünya ziynetlerine aldanır, ahiret hazırlığı yapmazsa, ebedi felakete sürüklenir. Hadis-i şerifte buyuruldu ki:

(Dünya sizin için yaratıldı. Siz de ahiret için yaratıldınız! Ahirette ise, Cennetten ve Cehennem ateşinden başka yer yoktur.)

Dünya sevgisi ahirete hazırlanmaya mani olur. Çünkü kalb, onu düşünmekle, Allahü teâlâyı unuttur. Beden, onu elde etmeye uğraşarak ibadet yapamaz olur. Dünya ile ahiret, doğu ile batı gibidir ki, birine yaklaşan, ötekenden uzak olur. Bir kimse, ibadetini yapmaz ve geçiminde, kazancında Allahü teâlânın emirlerini ve yasaklarını gözetmezse, dünyaya düşkün olmuş olur. Allahü teâlâ herkesin kalbini bundan soğutur ve bunu kimse sevmez.

Dünya ziraat yeridir. Tarlayı ekmeyip, tohumları yiyerek zevk ve safa süren, mahsul almaktan mahrum kalacağı gibi, dünya hayatını, geçici zevkleri, nefsin arzularını taşkın ve şaşkın olarak yapmakla geçiren de, ebedi nimetlerden, sonsuz zevklerden mahrum olur. Bu hâl, akli başında olanın kabul edeceği bir şey değildir. Akıllı bir kimse, sonsuz lezzetleri kaçırmaya sebep olan, geçici lezzetleri zararlı şekilde yapmayı tercih etmez. Allahü teâlâ, dünya zevklerinden, geçici lezzetlerinden, nefse tatlı gelen şeylerden hiçbirini yasak etmedi. Bunları, İslamiyet'e uygun, zararsız olarak kullanmaya izin verdi. Ayrıca ahiretteki sayısız ve sonsuz saadetler, çok acı ve nihayetsiz felaketler karşısında dünyanın gelip geçici zevk ve acılarının ise, hiç değeri yoktur.

İmam-ı Rabbani hazretleri buyuruyor ki:

“Fırsat ganimettir, yani zaman çok kıymetlidir. Bu kıymetli zamanları faydasız şeylere harcetmemelidir. Allahü teâlânın razı olduğu, beğendiği şeyleri yapmakla geçirmelidir. Beş vakit namazı, dünya işlerini düşünmeyerek ve cemaat ile kılmalıdır. Tadil-i erkan ile kılmaya dikkat etmelidir. Teheccüd namazını kaçırmamalıdır. Teheccüd, gece nafil namaz kılmak demektir. Farz namaz borcu olan geceleri de, kaza namazlarını kılmalıdır. Seher vakitleri istiğfar etmelidir. Gafletten, nefse uymaktan lezzet almamalıdır. Dünyanın geçici lezzetlerine aldanmamalıdır. Ölümü hatırlamalı, ahiretin dehşet ve şiddetini göz önüne getirmelidir. Kısacası, yüzümüzü dünyadan ahirete çevirmelidir. Dünya işleri ile zaruret miktarı uğraşmalı, başka zamanlarda, hep ahireti kazandıracak işleri yapmalıdır. Sözü öz, gönül Allah'tan gayrisine tutulmaktan kurtulmalı, beden ve a'zaları da, İslamiyet'e uymakla süslemelidir.”

Dünya harabdır, nimetleri zehirli, safaları kederlidir. Bedenleri yıpratır, emelleri arttırır, kendini kovalayandan kaçır ve kendinden kaçanı ise kovalar. Dünya bala, içine düşenler ise sineğe benzer. Dünyanın nimetleri geçici ve halleri de değişicidir.

Netice olarak, günlerin beraberinde getirdiği hadiseler, insanı tesiri altına almamalı, iyi, salih bir Müslüman olmaya bakmalıdır. Zaman içerisinde gelen musibetler ve belalardan dolayı da, sabırsızlık göstermemelidir. Zira dünyanın sevinci de, kederi de, bolluğu da, darlığı da devamlı değil, geçicidir. Hadis-i şerifte buyurulduğu gibi:

(Dünyaya, burada kalacağınız kadar, ahirete de, orada kalacağınız kadar çalışınız!)

Din büyüklerine tâbi olmalı

26.04.2009

Allahü teâlâ, hayvanların yaşayabilmeleri ve üremeleri için, onlarda, muhtaç oldukları şeylere kavuşmak kuvveti olan Şehveti, yaşamalarına zararlı olan şeylerden kaçmaları, kendilerini savunmaları için Gadab kuvvetini yaratmıştır. Allahü teâlâ, hayvanların yaşamaları, üremeleri için muhtaç oldukları şeyleri her tarafta, bol bol yaratmış, bunlara kolayca kavuşmalarını ve bulduklarını kolayca kullanabilmelerini ihsan etmiştir.

Allahü teâlâ, insanlarda da şehvet ve gadab kuvvetlerini yaratmış ise de, hayvanlara ihsan ettiği kolaylığı, insanlara ihsan etmemiştir. Yalnız, en lüzumlu olan havayı her yerde yaratmış, ciğerlerine kadar kolayca girmesini insanlara da ihsan etmiş, ikinci derecede lüzumlu olan suyu, her yerde bulmalarını ve kolayca içmelerini insanlara da ihsan etmiştir. Bu iki nimetten daha az lüzumlu olan ihtiyaç maddelerini elde etmeleri ve elde ettiklerini kullanabilecekleri hale çevirmeleri için, insanları çalışmaya mecbur kılmıştır. İnsanlar çalışmazlarsa, muhtaç oldukları, gıda, elbise, mesken, silah, ilaç gibi şeylere kavuşamazlar. Yaşamaları, üremeleri çok güç olur. İnsanlar, muhtaç oldukları çeşitli

maddeleri, yalnız başlarına yapamayacakları için, birlikte yaşamaya, iş bölümü yapmaya mecbur olmuşlardır.

Allahü teâlâ, insanlara merhamet ederek, seve seve çalışabilmeleri, çalışmaktan usanmamaları için, insanlarda nefis denilen üçüncü bir kuvvet daha yaratmıştır. Bu kuvvet, şehvetlere kavuşmak ve gadab edilenlerle döğüşmek için insanı zorlar. Fakat insanın nefsi, bu işinde bir sınır tanımaz. Yaptığı işler, hep aşırı, zararlı olur. Mesela hayvan susayınca, temiz suyu kolayca bulur, içer, doyunca, artık içmez. İnsanı nefsi zorlayarak, doyduktan sonra da içirir. Sığır aç olunca, çayırdaki otlar, doyunca, yatar, uyur. İnsan aç olunca, çayırdaki otlayamaz. Bulduğu otlar arasında seçim yapması, seçtiğini soyup, temizleyip, pişirmesi lazımdır. Nefis, bu yorucu, usandırıcı işleri seve seve yaptırır. Fakat, hoşuna gideni, doyduktan sonra da yedirir.

Allahü teâlâ, merhameti sonsuz olduğundan, nefsin insanı felakete sürüklemesine mani olmak için, hem nefsin arzularına uymayı sınırlayan, hem de nefsi temizleyip aşırı, taşkın olmaktan kurtaran emirler ve yasaklar göndermiştir. Peygamberleri ile gönderdiği bu emir ve yasakların toplamına, İlahi dinler veya İslamiyet denir.

Bir insan, işlerini yaparken, İslam dinine uyarsa, nefsi taşkınlıktan kurtulur, şehveti ve gadabı faydalı olarak çalıştırır. Nefis, şehveti ve gadabı aşırı çalıştırdığı için, buna uymak insana tatlı gelir. İslamiyet'e uymak ise, bu arzuları frenlediği için, insana çok acı ve zor gelir. Bunun için insan, İslamiyet'e değil nefsine uyar ve böylece de saadete kavuşamaz, felakete sürüklenir. Hadis-i kudside, Allahü teâlâ; **(Nefslerinizi, kendinize düşman biliniz! Çünkü nefslerinizi, bana düşmandırlar!)** buyurmuştur.

Ebu Bekir Tamistani hazretleri de; "Nefse uymaktan kurtulmak, dünya nimetlerinin en büyüğüdür. Çünkü nefis, Allahü teâlâ ile kul arasındaki perdelerin en büyüğüdür" buyurmaktadır.

Allahü teâlânın merhameti sonsuz olduğundan, insanlarda, saadeti felaketten, doğruyu eğriden ve faydalıyı zararlıdan ayırabilen bir kuvvet daha yaratmıştır. Bu, akıl kuvvetidir. Akıllı olan kimse, nefsine uymaz, İslam dinine uyar.

İnsanın saadete kavuşması için, nefsine uymayıp onu zayıflatması lazımdır. Nefsi zayıflatacak ilaç ise, İslamiyet'e uymaktır. İslamiyet'e uymak için de, ehl-i sünnet âlimlerine veya bunların kitaplarında bildirdiklerine tâbi olmak lazımdır.

Netice olarak insan, kendisine yani nefsine değil, Din Büyüklerine, Ehl-i sünnet âlimlerine tâbi olmalı, iş ve ahlakını, ehl-i sünnet âlimlerinin kitaplarında bildirdiği gibi düzeltmelidir. Şunu hiçbir zaman unutmamalıdır ki, Allahü teâlâdan ve Onun rızasından başka bir şey ile uğraşan kimse, dolap beygiri gibi dolanır durur ve felakete gider.

Asırlarca yaşayabilmek için **27.04.2009**

Canlı, cansız her şeyin bir ömrü vardır. Her şeyin ömrü, yani varlıkta kalma zamanı başkadır. Ömrü saniye ile ölçülen varlıklar olduğu gibi, asırlarca yaşayanlar da vardır. En uzun ömürlü varlıklar, element denilen basit cisimlerdir.

Allahü teâlâ, bugün bilinen 104 elementi yaratmış, bunlardan herbirine başka başka özellikler vermiştir. Her element atomlardan yapılmıştır. Her atomu, bir mikro-dinamo gibi, büyük bir enerji deposu yapmıştır. Atomların yığılmasından molekülleri veya iyon şebekelerini, böylece organik ve anorganik bileşikler ve hücreleri, çeşitli dokuları ve sistemleri yaratmıştır. Bunların herbirinde, akılları şaşırtan, incelikler, kanunlar, düzenler vardır. Mesela, ancak mikroskopla görülebilen bir hücre, çeşitli atölyeleri bulunan muazzam bir fabrika gibidir. İnsan akıllı, bugüne kadar, bu fabrikanın ancak birkaç makinasını görebilmiştir.

Bir insan vücudunda ortalama 30 trilyon hücre vardır. Bu hücrelerin çalışabilmesi gerek insanda, gerekse dış alemde binlerce uygun şartların bulunmasına bağlıdır. Bunlardan biri bozulursa, insan vücudu çalışamaz durur. Allahü teâlâ, bu sayısız düzenleri yaratarak beden makinasını otomatik olarak çalıştırmaktadır. Ruh, bu makinanın elektrik kuvveti gibidir. Bir motorda ufak bir arıza olunca

cereyan kesildiği gibi, insan vücudunun içindeki ve dışındaki yapı ve düzenlerde hasıl olacak bir arıza da, ruhun bedenden ayrılmasına sebep olur ve insan ölür. Zaten Enbiya suresinin 35 ve Ankebut suresinin 57. âyetlerinde mealen; **(Her canlı, ölümün tadını tadacaktır!)** buyurulmuştur.

Bunun için, her insan ölecektir ve ölümden kurtuluş da yoktur. Hadis-i şerifte; **(Ömrü uzun, ibadetleri de çok olana müjdeler olsun!)** buyuruldu.

Dünyada hiçbir makina, hiçbir motor süresiz çalışmıyor. Aşınarak, yıpranarak, çürüğe ayrılıyor. Bu, bir genel kanundur. Vücut makinası da, bu kanuna uyarak, yıpranıyor, çürüğe ayrılıyor.

Ölmek, yok olmak değildir. Varlığı bozmayan bir iştir. Mevt, ruhun bedene olan bağılılığının sona ermesi, bedenden ayrılmasıdır. Mevt, insanın bir halden başka bir hale dönmesidir. Bir evden, bir eve göç etmektir. Ömer bin Abdülaziz hazretleri; “Sizler, ancak ebediyet, sonsuzluk için yaratıldınız! Lakin bir evden, bir eve göç edersiniz!” buyurmuştur.

Her canlı ölümü tadacağına göre, insanın asırlarca yaşaması mümkün müdür? Beden olarak mümkün değildir ama; “At ölür meydan kalır, yiğit ölür namı kalır” diye bir ata sözü vardır. İnsan, bedenlen asırlarca yaşayamasa bile, gönüllere taht kurarak veya bir eser bırakarak asırlarca hayatta kalabilir.

Muhabbet, sevmek, hep beraber olmayı istemek, beraber olmaktan zevk, lezzet duymak demektir. Muhabbetin yeri ise, kalbdır. İnsan sevdiğini hiç unutmaz. Nitekim Peygamber efendimiz; **(İnsan, sevdiğini çok zikreder, anar)** buyurmuşlardır.

Dünyayı seven, hatırlayan kalb, hastadır. Kalbin temiz olması, dünya dediğimiz şeyleri sevmekten, hatırlamaktan kurtulması demektir. Kalb hastalığının ilacı ise, İslamiyet’e uymak ve Allahü teâlâyı çok zikretmek, hatırlamaktır. Böyle olan bir kimseyi, Allahü teâlâ sever, Onun sevdiğini de herkes sever ve gönüllerde taht kurar. Asırlar geçse de, o kimse, hep gönüllerde yaşamaya devam eder. Hadis-i şerifte; **(İnsanların en iyisi, ömrü uzun ve ameli güzel olan kimsedir. İnsanların en kötüsü de, ömrü uzun, ameli kötü olandır)** buyuruldu.

Netice olarak, bir insanın, şu ölümlü dünyada, bedenlen asırlarca hayatta kalması mümkün değil ise de, kalblere taht kurarak, asırlarca gönüllerde yaşaması mümkündür. Peygamberler başta olmak üzere, Allahü teâlânın sevgili kullarının, asırlar geçmesine rağmen, kendilerinden sevgiyle, muhabbetle bahsedilmesinin sebebi de budur. Şu beyitlerde ifade edildiği gibi:

Kimseye baki değildir, mülk-i dünya simü zer.

Bir harab olmuş kalbi, tamir etmektir hüner.

Buna fani dünya derler, durmayıp, daim döner.

Adem oğlu bir fenerdir, akıbet bir gün söner!

İslamiyet, nakil yoluyla öğrenilir **03.05.2009**

Allahü teâlâ, Resulullah efendimizi, Kur’an-ı kerimi tebliğ etmek, öğretmek için gönderdi. Eshab-ı kiram, Kur’an-ı kerimdeki bilgileri Resulullah efendimizden işiterek ve sorarak öğrendiler. Enbiya suresinin 7. âyet-i kerimesinde mealen; **(Bilmediklerinizi, zikir sahiplerinden sorunuz!)** buyurulmuştur. Zikir, ilim demektir. Bu âyet-i kerime, bilmeyenlerin, âlimleri bulup onlardan sorup, öğrenmelerini emretmektedir.

Din âlimleri de, sorup öğrenme ve nakletme yolunu takip ederek Eshab-ı kiramdan öğrendiler. Bütün Müslümanlar da, müctehid olan bu âlimlerden ve bunların kitaplarından öğrendiler. Peygamber efendimiz; **(Ey insanlar, biliniz ki, ilim âlimden işiterek öğrenilir)** buyurmuştur.

Müslümanların bilmesi, öğrenmesi lazım olan bilgilere Ulum-i İslamiyye, müslümanlık bilgileri denir. Bu bilgilerin kimisini öğrenmek farzdır, kimisini öğrenmek sünnet, bir kısmını öğrenmek de mubahdır.

İslam bilgileri, iki büyük kısma ayrılır:

Birincisi Ulum-i nakliyye yani din bilgileridir. Ehl-i sünnet âlimleri, bu bilgileri, Edille-i şer'ıyye denilen dört kaynaktan edinmişlerdir. Nakil yolu ile edinilen bu bilgiler, çok yüksektir. Aklın, insan dimağı gücünün dışında ve üstündedir. Bunlar, hiçbir zamanda, kimse tarafından değiştirilemez. Bu bilgiler, sorarak ve nakil yolu ile öğrenilir. Peygamber efendimiz; **(İlim hazinedir. Anahtarı, sorup öğrenmektir)** buyurmuştur.

İslam bilgilerinin **ikinci kısmı** Ulum-i akliyyedir ki, matematik, mantık ve tecrübi bilgilerdir.

İslam dini, çok sağlam esaslar üzerine kurulmuş, dünyanın her tarafına hatta zamanımıza kadar hiç değiştirilmeden gelmiş ve yayılmıştır. Diğer dinlerin hiçbirisi böyle sıhhatli bir şekilde nakledilememiş ve korunamamıştır.

İnanılacak olan iman bilgilerini doğru olarak öğrendikten sonra, helal, haram, farz, vacib, sünnet, mendub ve mekruh olan şeyleri de, Ehl-i sünnet âlimlerinin nakil yolu ile yazdıkları fıkıh kitaplarından öğrenmek ve bunlara uymak lazımdır. Bu âlimlerin üstünlüklerini anlayamamış olan cahillerin, kendi kafalarına göre yazdıkları kitaplardan öğrenmemelidir. Zira itikat edilecek şeylerde Ehl-i sünnete uymayan inanışı olan bir Müslüman, ahirette Cehenneme girmekten kurtulamaz. İmanı doğru olan bir Müslümanın, ibadetinde gevşeklik olursa, tövbe etmese bile, affedilebilir. Affedilmese bile, azab çektikten sonra, Cehennemden kurtulur. Bunun için işin başı, itikadı düzeltmektir. Ubeydullah-i Ahrar hazretleri; "Bütün keşifleri, kerametleri bana verseler, fakat, Ehl-i sünnet vel cemaat itikadını vermeseler, kendimi harab bilirim. Keşif ve kerametim olmasa ve kabahatim çok olsa, fakat Ehl-i sünnet ve cemaat itikadını ihsan eyleseler, hiç üzülmem" buyurmuştur.

Ebü'l-Abbās-ı Mürsi hazretleri, sohbetlerinde hep hocasından nakiller yapardı. Bunun sebebi sorulduğunda buyurdu ki:

"Eğer istesem; Allahü teâlâ buyurdu ki, Resulullah efendimiz buyurdu ki, ben diyorum ki... diyerek nefesler adedince, pekçok şey anlatırım. Yani Allahü teâlânın izni ile ilmim o kadar genişledi. O kadar çok şey biliyorum, fakat bütün bunları öğrenmeme, bu dereceye yükselmeme vesile, vasıta olan mübarek hocama karşı edebe riâyet ederek, edepte noksanlık olmaması ve daha çok ihsanlara kavuşmak için, hep hocamdan naklederek konuşuyorum. Layık ve uygun olan da budur."

Netice olarak din bilgileri, nakil yolu ile yani önce gelenlerden haber almakla öğrenilir. Fen bilgileri ise, tecrübe, deney yolu ile öğrenilir. Tecrübe, deney, fen bilgilerinde olur, din bilgilerinde olmaz. Ebu Ali Dekkak hazretlerinin buyurduğu gibi:

"Kendiliğinden yetişen ağaç, yaprak verir. Fakat meyve vermez. Verse de tatsız olur. İnsan da böyledir. Hocası olmayan kimseden hiçbir şey hasıl olmaz. Ben söylediklerimi kendiliğimden söylemiyorum. Bu anlattıklarımı hocam Nasrabadi hazretlerinden öğrendim. Onun hocası Şibli hazretleri ve o da, bu bilgileri Cüneyd-i Bağdadi hazretlerinden öğrenmiştir."

Affedilmekten ümitsiz olmamalı **04.05.2009**

İnsanın, dünya, kabir ve ahiret olmak üzere üç hali vardır. Bir kimse, Allahü teâlâyâ iman edip ibadet ederse, onun dünyadaki işlerini kolaylaştırır, kabirde ona acır ve ahirette de o kimsenin günahlarını affeder.

İşlenen her günahın sonra tevbe etmek farzdır. Şartlarına uyulursa, her günahın tevbesi kabul olur. İmam-ı Gazali hazretleri buyuruyor ki:

"Şartlarına uygun yapılan tevbe, muhakkak kabul olur. Tevbenin kabul edileceğinden değil, tevbenin şartlarına uygun olmasından şüphe etmelidir."

İslamiyet'te keder ve ümitsizlik yoktur. Mevlana Celaleddin-i Rumi hazretleri; "Bizim dergahımız ümitsizlerin dergahı değildir" buyurmuştur.

Tevbe edilmeyen herhangi bir günahın Allahü teâlâ intikam alabilir. Çünkü Allahü teâlânın gadabı, günahlar içinde saklıdır. Günahları sebebi ile, affedilmem diyerek ümitsizliğe kapılmak da, doğru değildir. Zira Zümer suresinin 53. âyetinde mealen; **(Ey Resulüm! Benim tarafımdan müminlere söyle: Ey benim günahıma nefsi üzerine israf eden, haddi aşan kullarım. Allahü teâlânın rahmetinden ümit kesmeyin! Allahü teâlâ bütün günahları mağfiret eder. Muhakkak ki,**

Allahü teâlâ Gafurdur, yani çok mağfiret edicidir. Rahimdir, yani çok merhametlidir)
buyurulmuştur.

Ebu Amr-ı Bikendi hazretleri bir mahalleden geçiyordu. Mahalle halkı, gencin birisini tutmuşlar, kendilerini rahatsız ediyor diye mahalleden dışarı atmaya çalışıyorlardı. Gencin annesi olduğu anlaşılan bir kadın ise ağlıyordu. Ebu Amr hazretleri, kadıncağıza acıdığı için mahalle halkına ricada bulunup, kendi hatırı için, bir defaya mahsus olmak üzere genci affetmelerini tekrar rahatsız etmesi halinde, hemen çıkarmalarını istedi. Ebu Amr hazretlerinin hatırı için, halk genci serbest bıraktı. Bir zaman sonra, Ebu Amr hazretleri oradan geçerken, o kadının yine ağladığını gördü. Sebebini sorunca, gencin vefat ettiğini öğrendi ve;

- Peki, halinde düzelme olmuş muydu? diye sordu. Kadın şöyle anlattı:

- Vefatı yaklaştığında beni yanına çağırdı ve; “Öldüğüm zaman, ölüm haberimi kimseye duyurma. Onları rahatsız etmişim. Cenazeme gelmedikleri gibi, bana da lanet ederler. Ben yaptıklarına pişman oldum. Çok gözyaşı döktüm. İnşallah Rabbim beni affeder. Sen de benim için Allahü teâlâyâ dua et. Beni kabre defnederken, senden başka kimse bulunmasın. Defin işi bittikten sonra da, beni affetmesi ve hesabımın kolay geçmesi için Allahü teâlâyâ dua et. Zira, ana duası kabul olunur” dedi ve biraz sonra vefat etti. Ben vasiyetini aynen yerine getirdim. Kabrin başından ayrılacağım sırada, kabirden oğlumun sesini işittim. “Anneciğim! Eve dönebilirsin. Rahat ol. Benim için üzülme. Artık ben, kerem sahibi olan Allahü teâlâyâ kavuştum” diyordu.

Büyük günah işlemiş olan erkek veya kadın bir Müslüman, şartlarına uyararak tevbe ederse, günahları, muhakkak affolur, günahsız tertemiz olur. Zira Allahü teâlâ, tevbe edenleri sever, affeder. Sonra, o günahı tekrar yaparsa, tevbesi bozulmaz, tekrar tevbe etmesi lazım olur. Hak sahiplerine haklarını ödemek veya helal ettirmek, gıybet ettiği kimseden af dilemek ve rızasını almak, yapmamış olduğu farzları kaza etmek farzdır. Bunlar tevbenin kendisi değil, şartlarıdır. Bir lirayı sahibine geri vermek, bin sene nafile ibadet yapmaktan ve yetmiş nafile hacdan daha iyidir. Günahı bir daha yaparsam tevbem bozulur diyerek, tevbe yapmamak doğru değildir, cahilliktir ve şeytanın aldatmasıdır. Her günden sonra, hemen tevbe etmek farzdır. Tevbeyi bir saat geciktirince, günah iki kat olur. Tevbe için, işlenen günahın hemen terk edilmesi lazımdır. Çünkü günahı bırakmak, tevbenin şartıdır.

Netice olarak, her günden sonra, şartlarına uyararak hemen tevbe etmeli ve affedilmekten ümitli olmalı, ümitsizliğe düşmemelidir. Maide suresinin 38. âyet-i kerimesinde mealen buyurulduğu gibi:

(Bir kimse, zulüm yani günah işleyip, sonra tevbe eder ve salih amel işlerse, Allahü teâlâ tevbesini, elbette kabul eder.)

İtaatte edebi gözetmek
10.05.2009

İslamiyet insanlara ahlaki ve insani hususları gayet mantıklı bir tarzda öğretirken, onları hiçbir zaman yapamayacakları işlere zorlamamıştır. Aksine, onlara iyi ve rahat yaşamak için birçok imkanlar tanımıştır. Allahü teâlâ, insanların rahat ve mesut yaşamasını istemekte ve bunun için de, insanların günah işlememesini emretmektedir. Zira Müslüman, kendisinin daima Allahü teâlânın huzurunda olduğuna inanır ve bu sebeple günah işlememeye, emredilenleri de yapmaya çalışır. Ebü'l-Berekat Hakkari hazretleri; “Edep, kulun, Allahü teâlâyâ karşı vazifelerini, vakitlerini nasıl değerlendireceğini, haramlardan nasıl korunacağını bilmesidir” buyurmuştur.

Namaz kılmak, Allahü teâlânın huzurunda durmak demektir. Namazda kalbin kötülüklerden temizleneceği, Kur'an-ı kerimde bildirilmektedir. Zira kötülüklerden temizlenmemiş bir kalb ile, Allahü teâlânın huzuruna çıkılamaz. Namazın büyük ve önemli bir ibadet olduğu, şartlarının çokluğundan anlaşılmaktadır. Ayrıca, vacibleri, sünnetleri, müstehabları, mekruhları, müfsidleri de bunlara eklenirse, kulun Rabbinin huzurunda nasıl bulunması lazım geldiği daha iyi anlaşılır.

İnsan, aciz, güçsüz, zavallı bir mahluktur. Her nefeste, kendisini yaratan Allahü teâlâyâ muhtaçtır. Bunun için namaz kılmak, kul ile Rabbinin ayıran ve kula haddini bildiren bir ibadettir. İmam-ı Gazali hazretleri buyuruyor ki:

“Nice abdest alanlar vardır ki, abdesti güzel almaz ve nice namaz kılanlar vardır ki, hudu ve huşu ile kılmazlar. Eğer kendini karınca ısırmış olsa, namazı bırakıp o karınca ile meşgul olurlar. Halbuki

Allahü teâlânın azametini bilenlerin, ellerini ve ayaklarını kesmiş olsalar hiç direnmezler. Zira onların ibadetleri Allahü teâlâ içindir. Allahü teâlânın huzurunda duran kimse, Onun heybet ve azametini bildiği, tefekkür ettiği kadar huşu eder, korkar. Hükümdarlardan birinin huzurunda bir kişiyi akrep sokar, o da sabreder, hükümdara hürmet için hiç hareket etmez. Ya heybet ve azamet sahibi olan Allahü teâlânın huzurunda duranın hali nasıl olmalıdır? Elbette Allahü teâlânın huzurunda, daha ziyade huzur ve huşu gerektirmektedir.”

Allahü teâlâya ve Onun Resulüne karşı edebi takınarak huzur ile ibadet edenler ve haramlardan sakınanlar, yüksek derecelere, cenâb-ı Hakkın rızasına kavuşurlar. Ebu Ali Dekkak hazretleri anlatır:

“Vezirin birisi bir gün hükümdarın huzurunda iken, orada bulunan hizmetçilerin birisinden bir ses duyar ve o tarafa bakar. Hükümdar da, vezirin kendisiyle ilgilenmeyip, başka bir yere baktığını görür. Vezir, bu durumu fark edince, o tarafa bakmasının, hükümdar tarafından yanlış anlaşılması için bakmasına devam eder. Vezir, bundan sonraki toplantılarda da, hükümdarın huzurunda bulunurken, hep bir yere bakar. Böylece hükümdar, vezirin bu halinin tabii olduğunu, edebde kusur etmediğini ve gözlerinde şaşılık bulunduğunu zanneder.

Edeb ve korkuda, kendisi gibi mahluk olan birisinin huzurunda, bu şekilde dikkatli olan bir kimsenin, kendisinin ve her şeyin sahibi, yaratıcı olan Allahü teâlânın huzurunda nasıl durması gerektiğini, iyi düşünmesi lazımdır.”

Netice olarak insanın şerefi, kıymeti, ilmi ve edebi ile ölçülür. Allahü teâlâya karşı edebi gözetmeyen bir kimse, kullara karşı da edebli olamaz, onlara şefkat ve merhametle yaklaşamaz. Allahü teâlâya karşı edeb ise, Onun emirlerini yapmak ve yasak ettiklerinden de sakınmaktır. Zira edebi gözetmeyen, Allahü teâlânın rızasına kavuşamaz.

İlk tedavi edilmesi gereken 11.05.2009

İnsanı en iyi tanıyan, Allahü teâlâdır çünkü O yaratmıştır. İnsandaki hastalıkları da en iyi bilen yine cenâb-ı Haktır. Bedenin hastalığını tedavi için, doktorları, ilaçları yarattığı gibi, kalbin yani gönlün hastalığını tedavi için de, Peygamberleri ve Onların vârisi olan âlimleri yaratmıştır.

Doktor, hastasında gördüğü hastalığa göre ilaç verir. Hastalık değiştikçe ilacı da değiştirir. Kalbi yani gönlü hasta olanlara da, Peygamber efendimiz ve Onun vârisi olan İslam âlimleri ilaç verir. Kalbin hastalığını ve tedavi şeklini bunlar bilir. Allahü teâlâ, Bekara suresinin 10. âyet-i kerimesinde mealen; **(Onların kalblerinde nifak ve hased hastalığı vardır)** buyurmaktadır.

Kalbin, ruhun hastalığı, herkeste başkadır. Resulullah efendimiz yalnız kalbin hastalıklarını ve tedavisini bildirmekle kalmamış, kişilere, ailelere, toplumlara ve her çeşit dünya ve ahiret işlerine ait yüz binlerle bilgiyi söylemiştir. Kendi hastalığını ve kalbinin ilacını bilemeyenler, bu hadis-i şeriflerden kendine uygun olanları seçip alması imkansız gibidir.

Ehl-i sünnet âlimleri, Evliya-i kiram, kalb, ruh mütehasşısı olup, herkesin bünyesine, hastalığına, zamanının zulmetine ve fesadına uygun ruh ilaçlarını, hadis-i şeriflerden seçerek söylemişler ve yazmışlardır. Resulullah efendimiz, dünya eczahanesine yüz binlerce ilaç hazırlayan baş tabib olup, Evliya da, bu hazır ilaçları, hastaların dertlerine göre dağıtan, emrindeki yardımcı tabibler gibidir.

İmam-ı Rabbani hazretleri buyuruyor ki:

“İnsanın bedenine bir hastalık gelince ve uzvunda bozukluk olunca, o hastalığı gidermek ve o bozukluğu düzeltmek için, o kadar uğraşır da, kalb hastalığı kendisini sonsuz ölüme ve bitmez tükenmez azablara sürüklediği halde, bu korkunç hastalıktan kurtulmayı hiç düşünmemektedir ve onu gidermek için hiç kıpırdamamaktadır. Kalbin hasta olması demek, Allahü teâlâdan başka şeylere tutulmuş olmasıdır.

Bedenin hastalığı, İslamiyet’in emirlerinin yerine getirilmesini güçleştirdiği gibi, kalb hastalığı da, İslamiyet’e uymayı güçleştirmektedir. Şura suresinin 13. âyetinde mealen; **(Müslüman olmalarını istemekliğin, kâfirlere çok güç gelmektedir)** buyurulmaktadır.

Hasta iyi olmadan önce ona gıda iyi gelmez. Bunun için, önce hastayı iyi etmeyi düşünmek lazımdır. **(Kalblerinde hastalık vardır)** mealindeki âyet-i kerimede bildirilen kalb hastalığına yakalanmış olanların hiçbir ibadeti ve taati fayda vermez, belki zarar verir. **(Çok Kur'an-ı kerim okuyanlar vardır ki, Kur'an-ı kerim bunlara lanet eder)** hadis-i şerifi meşhurdur. **(Çok oruç tutanlar vardır ki, onun oruçtan kazancı, yalnız açlık ve susuzluktur)** hadis-i şerifi de sahihtir. Kalb hastalıklarının mütehasısları olan tasavvuf büyükleri de, önce hastalığın giderilmesi için yapılacak şeyleri emir buyururlar. Kalbin hastalığı, Hak teâlâdan başkasına tutulması, bağlanmasıdır. Kalb, bu bağılıklardan, hastalıklardan kurtulmadıkça, insanın kurtulması çok güç olur.”

İnsanların akılları farklı olduğu gibi, kalbleri de farklıdır. Üç türlü kalb vardır:
Birincisi, temiz ve sevgi ile Allahü teâlâyâ bağlı olan kalbdır.
İkincisi ölü kalbdır ki, böyle bir kalbde, merhamet, acıma bulunmaz.
Üçüncüsü ise, hasta olan kalb yani gönüldür. Kalbin hasta olması ise, İslamiyet'in emirlerinin tadını duyamaması ve yasak ettiklerinden zevk almasıdır.

Netice olarak, kişi iman etmedikçe, emirleri yapıp yasaklardan sakınmadıkça, gönlünden mahlukların sevgisini çıkarmadıkça, kalbi hasta demektir. Bu hastalık tedavi edilmezse, insanı Cehenneme sürükler. Bunun için ilk tedavi edilecek hastalık, kalb yani gönül hastalığıdır.

Kanaat, tükenmez bir hazinedir
17.05.2009

Kanaat, alın teri karşılığı kazanılana razı olmak, başkasının kazancına göz dikmemek demektir. Başkasının kazandığını görünce, onu kıskanmamak, onun gibi çok çalışmaktır. Kanaat, çalışmayıp tesadüfen önüne çıkanı kullanmak, başka bir şey aramamak demek değildir.

Kanaat demek, ihtiyacından fazla kalan kazancını bir yere yığmayıp, İslamiyet'in emrettiği hayırlı yerlere vermek, fakirlere, kimsesizlere, hastalara, dinin yayılmasına yardım etmek demektir. Kanaat, böylece iyi ahlakın kaynağı olduğu gibi, insana mahrumiyetler içinde kaldığı zaman saadet temin eden sarsılmaz bir kale gibidir. Şairin dediği gibi:

“Ey zaman! İnsanlara hücum ederken, beni de herkes gibi sanarak üzerime gelme! Bileğimi bükemezsin! Karşında beni yalnız sanma! Arkamda kanaat gibi yenilmez bir ordu vardır.”

Her günkü halinden memnun olmak, her halinden Allahü teâlâyâ şükretmek, kanaat sahibi olmak demektir. Kendinden daha iyi mevkide, kendinden daha zengin, kendinden daha kuvvetli, kendinden daha güzel bir insanı kıskanmayarak kendi halinden memnun ve razı olan insanın öncelikle kalbi rahattır ve Allahü teâlânın sevgili kuludur. Çünkü kendisine verilenden razıdır, böylece Allahü teâlâ da, ondan razıdır. Bunun için insan, kazandığına kanaat etmeli, Allahü teâlânın taksimine razı olmalıdır. Hadis-i şerifte; **(Kanaat eden doyar)** buyuruldu.

Ebu Sa'id Hudri hazretleri şöyle anlatır:

“Bir gün annem beni Resulullah efendimizden bazı şeyler istemem için gönderdi. Huzuruna varıp oturdum. Mübarek yüzünü bana çevirerek; **(Kim sahip olduğu şeye kanaat ederse, Allahü teâlâ onu başkasına muhtaç etmez. Kim çirkin şeylerden sakınırsa, Allahü teâlâ onu iffetli eyler. Kim sahip olduğu şey ile yetinirse, Allahü teâlâ ona kâfidir. Kim bir ukıyelik miktarında bir şeye sahip olduğu halde, başkasından bir şey isterse, devamlı isteyici olur)** buyurdu.

Ben kendi kendime falan devam bir ukıyeden daha iyidir dedim. Hiçbir şey istemeden Resulullah efendimizin huzurundan kalkıp gittim.”

Kanaatkârlığı, yalnız İslamiyet değil, her milletin ahlak kitapları övmektedir. Zira kanaat, kişinin kendi haklarından vazgeçmesi, uyuşuk olması demek değildir. Kanaat, hakkına, kazandığına razı olup, başkasının hakkına saldırmamaktır. Bu ise, insanları uyuşturamaz, çalışmaya, ilerlemeye teşvik eder. Müslümanlık, çalışıp kazanmayı emrediyor. Kanaat, bir hırkaya razı olup tembel oturmak demek değildir. Dinini iyi bilen Müslümanlar, hep çalışmışlar ve kendi kazandıklarına razı olup, başkasının kazancına göz dikmemişlerdir. Zira Peygamber efendimiz; **(Sizin en hayırlınız, başkasından beklemeyip, çalışan, kazananınızdır)** buyurmuştur.

Kanaat, sinir hastalıklarını önleyen, geçimsizliği, düşmanlığı gideren, cemiyetlerin düzenlerini sağlayan bir faktördür. Kanaat, İslamiyet'in dünyaya yayılmasını, ilim ve fen abideleri kurmayı sağlamıştır. Hadis-i şerifte; **(Allahü teâlâ çalışıp kazananları sever)** buyurulmuştur.

Allahü teâlâ, beş şeyi, beş şey içine koymuştur. Bu beş şeyi alan, içindekine kavuşur: "İzzeti, şerefi, ibadete; zilleti, sefaleti, günaha; ilmi, hikmeti, çok yememeye; heybeti, itibarı, gece namaz kılmaya; zenginliği, kimseye muhtaç olmamayı da, kanaate tâbi kılmıştır."

Netice olarak kanaat, bitmez tükenmez bir hazinedir. Kanaatkâr olmayan bir zengin, kanaatkâr olan bir fakirden daha kötü durumdadır. Çünkü o zenginin kalbi rahat değildir. Kanaatkâr olan fakir ise, kalbi rahat olduğu için, sanki bir hazine içinde yaşamaktadır. Nefsine uyararak, sabır ve kanaat etmeyen kimse ise, Allahü teâlânın kaza ve kaderine razı olmaz. Fakir olunca, az verdin diye itiraz eder. Zengin olursa, doymaz, daha ister. Peygamber efendimizin buyurduğu gibi:

(Allahü teâlâ buyuruyor ki: Ey kulum! Emrettiğim farzları yap, insanların en abidi olursun. Yasak ettiğim haramlardan sakın, vera sahibi olursun. Verdiğim rızka kanaat eyle, insanların en ganisi olursun, kimseye muhtaç kalmazsın.)

**Allahü teâlânın taksimine razı olan
18.05.2009**

Kulun vazifesi, dilediğini yapmak değil, Allahü teâlâyâ kulluk etmek, Onun emirlerine ve yasaklarına uymaktır. Her dilediğini yapmak, Allahü teâlâyâ mahsustur ve yalnız Onun hakkıdır.

Şecaatin temeli, Allahü teâlânın takdirine razı olmak, Ona tevekkül etmek, güvenmektir. Ubudiyyet yani kulluk, Allahü teâlânın emrinden razı olmak demektir. İnsana gelen hastalıklar, elemeler, takdir-i ilahi ile gelmektedir. Allahü teâlânın takdirine razı olmak ve teslim olmak lazımdır. İbadetlere devam, elemelere, hastalıklara da sabredilmelidir.

Bedeni besleyen rızıklar ve kalbi temizleyen feyizler, ezelde takdir ve taksim edilmiştir. Fakat bunlara kavuşmak için, âdet-i ilahiyyeye uymak, sebeplerini aramak, bulmak için çalışmak lazımdır. Şartlarına uyararak çalışana, elbet verilir. Allahü teâlâ, dilediğine, çalışmadan da, ihsan edebilir.

İmam-ı Ahmed ibni Hanbel hazretleri, kendisinden nasihat isteyen kimseye buyurur ki:

"Allahü teâlâ senin ve bütün âlemin rızıkına kefilidir. Rızık için elinden geldiği kadar çalıştıktan sonra düşünmeye hiç lüzum yoktur. Çünkü, Hak teâlâ tarafından bütün rızıklar taksim edilmiştir. Çalışarak, hissene düşen rızık arayıp bulursun. Bir sadakanın yerine on misli ile mukabele edildikten sonra, çalışana karşılığı verileceğine hiç şüphe yoktur. Bütün işler, Hak teâlânın takdiri iledir. Sen fakir olup, başkalarının zenginliğine canının sıkılmasının ne faydası olur?"

Rıza, Allahü teâlâdan kendisine gelen takdirata razı olmaya ve belalara sabretmeye denir. Bir işi kabul etmeye, karşı gelmemeye rıza yani beğenmek denir. Rıza, Allahü teâlâdan gelen her şeye razı olmak demektir. Allahü teâlâdan bir felaket gelse, ona da rıza gösterilir, kimseye şikayet edilmez. Bu, her insanın yapabileceği bir iş değildir. Fakat, bunu yapabilen, büyük bir insandır. Böyle insanlarda, Peygamberlere mahsus sabır ve tahammül var demektir. Allahü teâlânın büyüklüğüne inandığı derecede insan, bu tahammülü ve rızayı gösterebilir.

Enes bin Malik hazretleri şöyle anlatır:

"Zeyd bin Erkam hazretlerinin gözü ağrıyordu. Ona geçmiş olsun ziyaretine gittim. Resulullah efendimiz de orada idi. Mübarek elleriyle Zeyd bin Erkam'ın iki gözünü açtı, mübarek ağzının suyundan koydu ve;

- **Senin için bir sıkıntı kalmadı** buyurdu. Gözleri hemen iyileşti. Sabahleyin Resulullah efendimizin huzuruna gitti.

- **Ey Zeyd, gözlerinin ağrısı devam etseydi ne yapardın?** diye sordular.

- Ya Resulallah, sabrederdim ve Allahü teâlânın takdirine rıza göstererek neticeyi beklerdim, dedi. Bunun üzerine Resulullah efendimiz;

- Canım kudretinde olan Allahü teâlâ için, eğer senin gözlerin o halde kalsaydı ve sen sabretseydin affedilmiş olarak Allahü teâlâyâ kavuşurdun, buyurdu."

Süfyan-ı Sevri hazretleri buyuruyor ki:

"Dünyaya hırslı olmazsan, anlayışın süratli olur. Herkesi kötüleyici olmazsan, insanların dilinden kurtulursun. Merhametli olursan, herkes seni sever. Allahü teâlânın yaptığı taksime razı olursan, gönlü zenginlerden olursun."

Netice olarak insan, kazandığına, eline geçene kanaat etmeli, Allahü teâlânın taksimine razı olmalıdır. Hatim-i Esam hazretlerinin buyurduğu gibi:

"İnsanlara baktım, herkesin başkalarını beğenmediğini gördüm. Buna sebep, birbirlerine hased etmeleri olduğunu, birbirlerinin mevkilerine, mallarına ve ilimlerine göz dikmeleri olduğunu anladım ve bir âyet-i kerimenin şu mealine dikkat ettim: **(Dünyadaki maddi, manevi bütün rızıklarını aralarında taksim ettik.)**

Herkesin ilim, mal, rütbe, evlat gibi rızıklarının dünya yaratılmadan evvel, ezelde taksim edildiğini, çalışmayı, sebeplere yapışmayı emrettiğinden, Ona itaat etmiş olmak için çalışmak lazım geldiğini ve hased etmenin büyük zararlarından başka, zaten lüzumsuz olduğunu anladım. Allahü teâlânın ezelde yaptığı taksime, çalışınca Rabbimin gönderdiğine razı oldum ve bütün Müslümanlarla sulh üzere olup, herkesi sevdim ve sevildim."

Güzel huyluya, her şey güzel davranır
24.05.2009

Her Müslümanın, maddi, manevi alanda çalışması, din bilgilerini iyi öğrenmesi, haramlardan sakınması, Allahü teâlâyâ ve Onun kullarına karşı olan vazifelerini, borçlarını yerine getirmesi lazımdır. İslam'ın güzel ahlakı ile bezenmeli, kimseye zarar vermemeli, fitne çıkarmamalıdır. Dinimiz, böyle olmamızı emrediyor. Peygamber efendimiz; **(Müslüman demek, Müslümanlara eli ile, dili ile zarar vermeyen kimse demektir)** buyurmuştur.

Müslümanın başta gelen vazifesi, nefsine, şeytana uymamak, kötü arkadaşlara, azgın, asi kimselere aldanmamak, günah işlemekten sakınmaktır. Allahü teâlâ kullarına üç vazife vermiştir:

Birincisi, kişinin şahsi vazifeleridir. Her Müslüman, kendini iyi yetiştirecek, sıhhatli, edebli, iyi huylu olacak, ibadetlerini yapacak, ilim ve güzel ahlak öğrenecek, helal lokma kazanmak için çalışacaktır.

İkinci vazifesi, aile içindeki vazifeleridir. Hanımına, ana-babasına, çocuklarına, kardeşlerine olan haklarını yerine getirecektir.

Üçüncü vazifesi ise, cemiyet, toplum içindeki vazifeleridir. Komşularına, hocalarına, talebesine, ailesine, emrinde olanlara, bütün vatandaşlara, dini ve milleti başka olanlara karşı vazifeleridir.

Müslümanın, herkese iyilik etmesi, eli ve dili ile kimseyi incitmemesi, kimseye zarar vermemesi, hıyanet etmemesi, herkese faydalı olması, herkesin hakkını yerine getirmesi kısaca güzel ahlak sahibi olması lazımdır. Peygamber efendimiz; **(Allahü teâlânın ahlakı ile huylanınız!)** buyurmuştur.

Allahü teâlânın sıfatlarından biri Settardır yani günahları örtücüdür. Müslümanın da din kardeşinin ayıbını, kusurunu örtmesi lazımdır. Allahü teâlâ, kullarının günahlarını affedicidir. Müslümanlar da, birbirlerinin kusurlarını affetmelidir. Allahü teâlânın lütfu, ihsanı boldur ve merhameti çoktur.

Müslümanın da, cömert ve merhametli olması lazımdır. Her Müslümanın bunları öğrenmesi ve bunlar gibi ahlaklanması lazımdır. Böylece, dünyada ve ahirette felaketlerden kurtulmak ve Peygamber efendimizin şefaatine kavuşmak nasib olur.

Resulullah efendimiz şu duayı çok okurdu:

(Allahümme inni es'elüke-ssihhate vel-afiyete vel-emanete ve hüsnel-hulkı verrıdae bilkaderi birahmetike ya Erhamerrahimin.)

Bunun manası;
(Ya Rabbi! Senden, sıhhat ve afiyet ve emanete hıyanet etmemek ve güzel ahlak ve kaderden razı olmak istiyorum. Ey merhamet sahiplerinin en merhametlisi! Merhametin hakkı için, bunları bana ver!) demektir.

Ebu Ali Farmedi hazretleri anlatır:

“Bir defasında bir yolculuğumuz sırasında bir dağa yaklaşmıştık. Bu sırada önümüze çok büyük bir yılan çıktı. Hepimiz korktuk ve kaçıştık. Ebu Said hazretleri de orada idi. Atından inip o koca yılanla yaklaştı. Ben de yanlarında idim. Yılan onun önünde başını yerlere sürerek saygı gösterir gibi hareketler yaptı. Ebu Said hazretleri yılanla hitab ederek;

- Zahmet etmişsin dedi. Sonra yılan, dağa doğru uzaklaşıp gitti. Bu hadise üzerine Ebu Said hazretlerine;

- Efendim bu ne haldir, diye sorduk. O da buyurdu ki:

- Ben bir zamanlar bu dağda, birkaç yıl bu yılanla aynı yerde bulundum. Bizim buradan geçmekte olduğumuzu anlayınca gelip dostluğunu tazeledi... Ahdin güzelliği imandandır. Güzeli huylu olana karşı her şey güzel huylu olur. Nitekim İbrahim aleyhisselam güzel huylu idi. Ateş de ona güzel huylu oldu. Onu yakmadı.”

Netice olarak her Müslümanın, kötü huylardan kurtulup, güzel huylarla bezenmesi lazımdır. Dinimizde imanın olgunlaşmasının alameti, güzel ahlak sahibi ve insanlara faydalı olmakla ölçülmektedir.

Peygamber efendimizin buyurduğu gibi:

(İmanı kâmil olanınız, ahlakı güzel olanınızdır!)

Üstünlük, son nefeste belli olur

25.05.2009

Allahü teâlâ müminlerin, kendilerinin değil, imanlarının üstün olduğunu bildirmiştir. İman kimde bulunursa, o üstün olur. Sonsuz üstünlük ise, son nefeste belli olur. Bu sebeple kişinin, sahip olduğu geçici mal, mevki, makam, güzellik gibi şeylerle övünmesi, övülmeyi sevmesi ve böylelerini övmesi, kalbinin hasta olmasındandır. Çünkü övünmek ve övülmeyi sevmek, kalb hastalıklarından yani kötü huylardandır. Bunun da sebebi, insanın kendisini beğenmesi, yüksek, iyi sanmasındandır. Övülmek, böyle kimselere tatlı gelmektedir. Peygamber efendimiz; **(Metholunmayı sevmek, insanı kör ve sağır eder. Kabahatlerini, kusurlarını görmez olur. Doğru sözleri, kendisine yapılan nasihatleri işitmez olur)** buyurmuştur.

Başkalarının sevgisine ve methetmelerine, övmelerine kavuşmak için, dünya işleri ile, onlara iyilik yapmak, riya olur. İbadet ile olan riya bundan daha kötüdür. Allahü teâlânın rızasını hiç düşünmeden yapılan riya ise, hepsinden daha kötüdür. Kazancının çoğu haramdan olan kimsenin evine gidip oturmak caiz olmadığı gibi, onu söz veya bir hareketle methetmek, övmek haramdır. Allahü teâlâyı ve Onun gönderdiği dini beğenmeyip inkâr edenleri övenin, imanı gider. Fasıkları yani açıkça günah işleyenleri övmenin de caiz olmadığı kitaplarda yazılıdır. Nitekim hadis-i şerifte; **(Fasık övüldüğü zaman, Rabbimiz gadaba gelir)** buyurulmuştur.

Bir gün Bayezid-i Bistami hazretlerine yakınları;

- Efendim, filan yerde büyük bir zat var. Fazilet ve keramet sahibi bir velidir dediler ve daha başka sözlerle o zatı çok methettiler, övdüler. Bunun üzerine Bayezid-i Bistami hazretleri;

- Madem öyledir, o halde o büyük zatı ziyarete gitmemiz lazım oldu buyurdular. Talebelerinden bazıları ile birlikte onun bulunduğu yere geldiler. Bayezid-i Bistami hazretleri bildirilen zatın mescide gitmekte olduğunu ve kıbleye karşı tükürdüğünü gördü. Görüşmekten vazgeçip derhal geri döndü ve;

- Dinin hükümlerini yerine getirmekte, sünnet-i seniyyeye uymakta ve edebe riayette zayıf birisine, nasıl olur da keramet sahibi denilir. Böyle bir kimsenin, Allahü teâlânın evliyasından olması mümkün değildir buyurdu.

Kendini öven, üstün olduğunu söyleyen, her sorulana cevap veren, her gördüğünden mana çıkaran ve her yerde bilgi satan bir kimse, cahilliğini ortaya koyar. Hadis-i şerifte; **(Âlim olduğunu söyleyen kimse, cahildir)** buyurulmuştur.

Süfyan-ı Sevri hazretleri buyuruyor ki:

“Birisi sana gelip; ‘Sen ne mübarek bir zatsın’ dese, bir başkası da; ‘Sen ne kötü ve aşağı bir kimsesin’ dese, sana birinci söz ikinci sözden daha hoş geliyorsa, anla ki fena bir kimsesin.”

Hadis-i şerifte buyuruldu ki:

(İslamiyet her tarafa yayılacaktır. Hatta, İslam tacirleri, ticaret için büyük denizlerde serbest yolculuk yapacaklar ve gazilerin atları başka memleketlere yayılacaklardır. Sonra, hafızlar türeyecek, ‘benden daha iyi okuyan var mı? Benden daha çok bilen var mı?’ diyeceklerdir. Cehennemin odunları bunlardır.)

Bilal bin Sa’d hazretleri; “Bir insan kendisinin methi yapıldığı zaman, bu meth ve övmeler kendisine iyi gelmiyorsa ne iyi. Ama bunları duyunca seviniyorsa zarardadır” buyurmuştur.

Kibriya, büyüklük, üstünlük demektir ve Allahü teâlâya aittir. Her üstünlük, her kemal sıfat, Onundur. Kul için üstünlük, Muhammed aleyhisselama tabi olmak ve Onun getirdiklerine uymaktır. Zünnun-i Mısri hazretleri buyuruyor ki:

“Şu üç şey ihlas alametidir. Birincisi meth ve kötülenmek ona tesir etmez. İkincisi, amellerini unuttur, günahlarını düşünür. Üçüncüsü, Hak teâlâdan gayrisini gönlünden çıkarır.”

Netice olarak sonsuz üstünlük, son nefeste belli olur. Emanet olarak verilen ve geçici olan özellikler sebebiyle insanın, kendini veya başkalarını övmesi, aklının azlığından ve kalbinin hasta olmasındandır. Ahmed bin Hanbel hazretlerinin buyurduğu gibi:

“İnsanların ahmak sınıfı, kendilerinin methedilmesinden, övülmesinden hoşlananlarıdır.”

Nemmam, ateşe odun atan gibidir!
31.05.2009

Nemime; koğuculuk, Müslümanlar arasında fitne çıkarmak, ara bozmak için söz taşımak demektir. Hadis-i şerifte; **(Hased, nemime ve kehanet sahipleri benden değildir)** buyurulmuştur.

Nemmam; söz taşıyan, koğuculuk yapan, duyulması istenmeyen bir sözü başkalarına götürüp söyleyen kimse demektir. Hucurat suresinin 6. âyet-i kerimesinde mealen; **(Eğer bir fasık size bir haber getirirse, onun içyüzünü araştırın, araştırmadan karar vermeyin! Yoksa bilmeden bir millete veya kimseye fenalık edersiniz ve sonra ettiğimize nadim olursunuz)** buyurulmuştur.

Peygamber efendimiz de; **(Size en fenanızı haber vereyim. Nemmamlık edenler, aranızı bozanlar ve insanları birbirine düşürenlerdir)** buyurmuştur.

Muhammed Masum hazretleri buyuruyor ki:

“Nemmamı yani söz taşıyanı dinleyen, onu tasdik etmemelidir. Zira nemmamın İslam’da şahadeti kabul edilmez. İkinci olarak Nemmamı nemmamlık yapmaktan men etmelidir. Üçüncü olarak nemmamlık edilen şahsa nemime sebebiyle suizan etmemelidir. Zira Müslümana suizan etmek, onun hakkında kötü düşünmek haramdır. Dördüncü olarak nemmamın haber verdiği şeyi tecessüs etmemeli yani araştırmamalıdır. Zira tecessüs etmek yani başkalarının ayıplarını, kusurlarını araştırmak haramdır. Beşinci olarak nemmamın haber verdiğini, nemmam gibi başka bir kimseye söylememektir.”

Nemime yani Müslümanlar arasında söz taşımamalıdır. Bu iki günahı işleyenlere çeşitli azaplar yapılacağı bildirilmiştir. Yalan söylemek ve iftira etmek de haramdır, sakınmak lazımdır. Bu iki fenalık, her dinde de haram idi ve cezaları da çok ağırdır. Müslümanların ayıplarını örtmek, gizli günahlarını yaymamak ve kusurlarını affetmek çok sevaptır. Hadis-i şerifte; **(Nemmam Cennet’e giremez)** buyurulmuştur.

Nemime yani Müslümanlar arasında söz taşımak, büyük günahlardandır. Mus'ab bin Züheyr hazretleri; "Nemmamın sözünü dinlemek, nemmamlıktan daha kötüdür. Zira gıybeti yol açmaktır" buyurmuştur.

Ahmed bin Asım Antaki hazretleri buyuruyor ki:

"Gıybet ile nemime yani söz taşımak, birbirine çok yakındır. İkisi de aynı şeyden doğar ve ikisi de taşkınlıktır, azgınlıktır. Zira azgın olmayan kimse bunlarla uğraşmaz. Söz taşıyan, katil gibidir. Gıybet eden ise, leş yiyen gibidir. Azgın kimse kibirlidir. İnsan nefsinin bu hastalıklara kaptırınca, iftira günahına da girer."

Yahya bin Eksem hazretlerine, nemmam yani söz taşıyan hakkında sorulduğu zaman, cevaben; "Nemmam, sihir yapan büyücüden daha kötüdür. Çünkü büyücünün bir ayda yapamadığını nemmam bir anda yapar" buyurmuştur.

Söz taşıyanı dinlemek, ona kıymet, değer vermektir ki, aynı günaha ortak olmaktadır. Nemmamı dinleyen kimse, kendi sözlerinin de, başkalarına götürüleceğini unutmaması gerekir. Hasan-ı Basri hazretleri, kendisinden nasihat isteyen bir kimseye; "Şunu iyi bil ki; sana birisi hakkında nemmamlık eden yani söz getiren, senin hakkında da başkasına nemmamlık eder yani sözünü başkasına götürür" buyurmuştur.

İmam-ı Rabbani hazretleri buyuruyor ki:

"Kabir azabı, en çok dünyada üstüne idrar sıçratanlara ve Müslümanlar arasında nemmamlık yapanlara yani söz taşıyanlara olacaktır."

Netice olarak nemmamlık yani insanlar arasında söz taşımak, kötü huylardandır, insanları birbirine düşürür, aileleri yıkar, toplumları perişan eder. Bu sebeple, söz taşıyanı, dedikodu yapanı men etmeli, konuşmasına izin vermemelidir. Sa'di-i Şirazi hazretlerinin buyurduğu gibi:

"Düşmandan laf getiren, insana düşmandan daha büyük düşmandır. Ey laf taşıyıcı, düşmanım bile yüzüme karşı kötü şey söylemiyor. Sen ondan daha büyük düşman olmasan, onun arkamdan söylediğini, gelip de yüzüme karşı söyler mi idin? Söz taşıyan, eski düşmanlıkları yeniler, kinleri tazeler ve en yumuşak insanları bile çileden çıkarır. Uyuyan fitneyi uyandıran kimseden, hemen uzaklaşmalıdır. Zira kavga, iki kişi arasında yanan bir ateşe benzer ve söz taşıyan da, o ateşin sönmemesi için odun taşıyan oduncu gibidir."

Cahil, alimi tanıyamaz, anlayamaz **01.06.2009**

Alim; sözlük anlamı olarak bilen, ilim sahibi demektir. Aynı zamanda, her şeyi bilen manasına Allahü teâlânın sıfatlarından birisidir.

Cehil; ilimsizlik, bilgisizlik demektir. İlimsiz, bilgisiz olana da cahil denir. İlimsizlik, bilgisizlik, dini bilgilerden haberi olmamak da, cehalettir.

İslam alimi olabilmek için, zamanın fen ve edebiyat bilgilerinde yetişmiş, Kur'an-ı kerimin ve yüzbinlerce hadis-i şerifin manasını ezberden bilen, İslam'ın yirmi ana ilmini ve bunların kolları olan seksen ilminde mütehassıs, uzman olmuş, tasavvufun yani evliyalığın en yüksek derecesine ulaşmış, yetişmiş, yetiştirebilen ve ictihad makamına yükselmiş olmak lazımdır. Bu özellikleri taşıyan kimseye, alim denir.

(Alimler peygamberlerin vârisleridir) hadis-i şerifindeki müjdelenen alimler, bu şekilde yetişmiş olan alimlerdir.

Cahil olduğu halde, cahilliğini bilmeyip, kendini alim zannedene, cehl-i mürekkeb denir. İsa aleyhisselam; "Sağırı, dilsizi, tedavi ettim. Ölüleri Allahü teâlânın izni ile dirilttim. Fakat cehl-i mürekkebin ilacını bulamadım" buyurmuştur.

İmam-ı Şa'bi hazretleri, ilimde olgunlaşmamış ve cehaletten kurtulmamış olanlardan sakınmak lazım geldiğini bildirir ve; "Fitne çıkaran alimden ve cahil abiddenden sakınınız. Çünkü bunların ikisi de fitnedir ve de çok tehlikelidir" buyururdu.

Abdullah-ı İsfehani hazretleri de, talebelerini ve sevenlerini hep ilme teşvik eder ve buyururdu ki: "Hazret-i Ali; 'Allahü teâlâya ilimsiz ibadet eden kimse, değirmene bağlı merkep gibidir. Gün boyunca yürür, fakat hep aynı yerindedir' buyurmuştur.

Cahil de böyledir. Cehaletle, Allahü teâlâya çok çok ibadet eder. Fakat bu ibadeti, onun Allah indinde yakınlığını arttırmaz. Bazen kul çok ibadet yapar, fakat cahil olduğundan ibadeti emre uygun olarak yapamaz, dolayısıyla boşu boşuna yorulmuş, meşakkat ve zahmet çekmiş olur. Bir iş, ancak emrolunduğu şekilde yapılırsa, ibadet olur. Bu da ancak ilimle bilinir. Peygamber efendimiz; **(İlim öğrenmek, her kadın ve erkek Müslümana farzdır)** buyurdu. Buradaki ilim, ilm-i hal bilgisidir. İnsanı Allahü teâlânın rızasına ulaştırmayan, kavuşturmayan her ilim faydasızdır. Bu sebeple, ibadetlerin ancak ilimle doğru yapılabileceği anlaşılmaktadır."

Alimi tanımak için alim ve evliyaı tanımak için de, veli olmak lazımdır. Bir cahilin, bir alime, bir mütehasşısa dil uzatmasının kıymeti olamaz. Alimi, alim tanır, cahil tanıyamaz. Bir cahilin lehte ve aleyhteki sözlerine itibar edilmez. Bu sebeple dinimizi, dinini bilen, seven ve kayıran İslam alimlerinin ilmiyal kitaplarından öğrenmeli, çoluk-çocuğa da öğretmelidir. Her Müslümanın birinci vazifesi bu olmalıdır. Kendilerine din adamı ismini ve süsünü veren, cahil, sapık kimselerin sözlerinden, yazılarından din öğrenmeye kalkışmak, kendini Cehenneme atmaktır.

Abdülehad Nuri hazretleri buyuruyor ki:

"İlimde mahir, dini meselelere gereği gibi vakıf olmayan, fakat alim sıfatını taşıyan cahil; ehl-i sünnet vel cemaat itikadı ile diğer dalalet ve bozuk itikadları birbirinden ayırmaya gücü yetmeyen, ihtilafı meselelerin sadece bir tarafını bilip, diğer tarafından haberi olmayan ve yanlış düşüncesinde direten, ilmi ile amel etmeyen münafık sıfatlı kimseler, ahireti taleb edenleri bid'at ve dalaletle düşürerek dinden ederler. Onun için; Allahü teâlânın emirlerine uyan, yaratıklarına şefkat eden, sırf Allah için doğru yolu gösteren İslam alimlerine uyup, cahil olanlardan çok sakınmalıdır."

Netice olarak cahil bir kimse, ilim sahibi olanı tanıyamaz. Alim ise, cahili hemen tanır, çünkü daha önce o da cahildi. Fakat cahil, alimi tanıyamaz, çünkü daha önce alim değildi. Ahmed Cezeri hazretlerinin buyurduğu gibi:

"Cahil kimse, her ne kadar iyilere özense bile, bilgisi olmadığı ve rehbersiz olduğu için, merkebin gül ile kangal dikenini fark edemediği, ayıramadığı gibi, o da doğru ile eğriyi fark edemez, ayıramaz."

"Mallarınız daha sevgili ise..."

07.06.2009

İman ile küfür birbirinin zıddı olduğu gibi, ahiret de, dünyanın zıddıdır. Ahireti kazanmak için, dünyayı yani haramları, günahları terk etmeli, İslamiyet'in emrettiği şeyleri yapabilmek için, bütün rahatı, zevkleri feda etmelidir. Eshab-ı kiram, İslamiyet'i yaymak için, mallarını, canlarını ortaya koydular. Ehl-i sünnet âlimleri de, gece-gündüz demeden, uyumayarak, dinlenmeyerek, istirahatlarını feda ederek, din bilgilerini topladılar, kitaplara yazdılar ve bizlere ulaştırdılar. Allahü teâlânın rızası yolunda mal verenlerin ve cihad edenlerin daha üstün olduklarını Kur'an-ı kerim haber vermektedir. Bunun için Eshab-ı kiram, her şeylerini bu yolda feda etmişlerdir. Tevbe Suresinin 25. âyet-i kerimesinde mealen; **(Ya Muhammed; onlara de ki, eğer sizin babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, zevceleriniz, aşiretiniz, kazandığınız mallarınız, kesadından korktuğunuz ticaretiniz ve hoşnut olduğunuz meskenleriniz, Allahü teâlâdan, Resulünden ve Onun yoluna cihaddan sizlere daha sevgili ise, Allahü teâlânın hemen ve sonra gelecek olan büyük azabına hazır olunuz)** buyurulmaktadır.

Bu sebeple Eshab-ı kiramın zenginlerinden olan hazret-i Osman, ne kadar serveti varsa hepsini, İslamiyet'i kuvvetlendirmek, yaymak, cenâb-ı Hakkın rızasını kazanmak için sarf etmiştir. Bir gün Peygamber efendimiz mescidde Eshab-ı kiramı Tebük Gazası için yardımda bulunmaya teşvik ediyordu. Hazret-i Osman ayağa kalkarak;

-Ya Resulallah! Allah yolunda yüz deve vermeyi üzerime aldım dedi. Resulullah efendimiz yardım için teşvike devam edince, hazret-i Osman tekrar ayağa kalkıp;

-Ya Resulallah! Allah yolunda yüz deve daha vermeyi üzerime aldım dedi. Resulullah efendimiz, minberden inerken; **(Bundan sonra yapacağı şeylerden Osman'a hesap yoktur)** buyurdular.

Peygamber efendimiz, Eshab-ı kiramı tekrar teşvik edince, hazret-i Osman;
-Ya Resulallah! Allah rızası için yüz deve daha vermeyi üzerime aldım dedi. Peygamber efendimiz de; **(Tebük askerini donatan kişiye Cennet var!)** buyurdu.

Bunun üzerine hazret-i Osman bin altın getirerek, Resulullah efendimizin önlerine koydular. Hazret-i Osman'ın bu yardımı üzerine Resulullah efendimiz; **(Ey Allahım! Ben Osman'dan razıyım. Sen de razı ol)** diye dua ettiler.

İmam-ı Rabbani hazretleri buyuruyor ki:
"En iyi kimse, kalbi dünyaya bağlı olmayan ve Allah sevgisi ile çarpanıdır. Dünya muhabbeti, günahların başıdır. Dünyayı sevmekten kurtulmak da, ibadetlerin başıdır. Çünkü Allahü teâlâ, dünyaya düşkün olmayı sevmez. Dünya ve dünyaya düşkün olanlar, melundur ve Allahü teâlânın merhametinden uzaktırlar. Hadis-i şerifte buyuruldu ki:

(Dünya melundur ve dünyada, Allah için yapılmayan her şey de melundur.)

Dünya demek, kalbi Allahü teâlâdan gafil eden, Onu unutturan, kalbe Allah'tan başkalarını getiren şeyler demektir. Allahü teâlâyı unutturan mallar, sebepler, mevkiler, şerefler hep dünya olur. Vennecm suresinin; **(Bizi düşünmeyenlerden, bizden yüz çevirenlerden, sen de yüzünü çevir. Onları sevme!)** mealindeki 29. âyeti, böyle olduğunu açıkça göstermektedir. İşte bu dünya, insanın can düşmanıdır. Bu dünyanın düşkünleri, hiç toparlanamaz, kendilerine gelemesler. Ahirette de, pişman olacaklar, çok acılarla karşılaşacaklar.

Dünyayı terk etmek demek, kalbin onu sevmemesi, ona düşkün olmaması, kıymet vermemesi demektir. Ona düşkün olmamak da, varlığı ile yokluğu müsavi olmaktır."

Netice olarak, eğer bir kimse, malını seviyorsa, niçin bu malını mirasçılarına bırakıp gitmekte ve niçin o maldan ayrılmaktadır! Kişi, kendine merhamet etmeli, kendini de, bir vâris yerine koyup, hissesini, ahireti için ahiret yolunda harcamalıdır. Bunu da yapamayan, o malın zekatını vererek azabından kurtulmalıdır. Peygamber efendimizin buyurduğu gibi:

(Ey Ademoğlu! Benim malım, benim malım dersin. O maldan senin olan, yiyerek yok ettiğin, yiyerek eskittiğin ve Allah için vererek, sonsuz yaşattığındır.)

Yaptığınız iyilikler, sizinle kalacaktır
08.06.2009

Ölümünden önce olan her şeye dünya denir. Bunlardan, ölümünden sonra faydası olanlar, dünyadan değil ahiretten sayılırlar. Ahirete yaramayan dünyalıklar yani haramlar, günahlar ve mubahların fazlası zararlıdır. Al-i İmran suresinin 133. âyetinde mealen buyuruluyor ki:

(Rabbinizden mağfiret istemeye ve Cennete girmeye koşunuz. Bunun için çalışınız! Cennetin büyüklüğü gökler ve yer küresi kadardır. Cennet, Allahü teâlâdan korkanlar için hazırlandı. Bunlar, az bulunsa da, çok bulunsa da, mallarını Allah yolunda verirler. Öfkelerini belli etmezler. Herkesi affederler. Allahü teâlâ, ihsan edenleri sever.)

Dünyada olanlar, İslamiyet'e uygun olarak kullanılırsa, ahirete faydalı olur ve böylece hem dünya lezzetine, hem de ahiret nimetlerine kavuşulur. Peygamber efendimiz; **(Dünya, geçilecek bir köprü gibidir. Bu köprüyü tamir etmekle uğraşmayın. Hemen geçip gidin!)** buyurmuşlardır.

Kötü olan dünya, Allahü teâlânın razı olmadığı, ahireti yıkıcı yerlerde kullanılan şeylerdir. Dünya sevgisi ahirete hazırlanmaya mani olur. Çünkü kalb, dünyalıkları düşünmekle, Allahü teâlâyı unuttur ve beden de, dünyalık olan şeyleri elde etmeye uğraşarak ibadet yapamaz olur. Hadis-i şerifte buyuruluyor ki:

(Yalnız dünya için çalışana, yalnız kaderinde olan kadar gelir. İşleri karışık, üzüntüsü çok olur.)

Dünya ile ahiret, doğu ile batı gibidir ki, birine yaklaşıp, ötekenden uzak olur. Bir kimse, ibadetini yapmaz ve geçiminde, kazancında Allahü teâlânın emirlerini ve yasaklarını gözetmezse, dünyaya

düşkün olmuş olur. Allahü teâlâ herkesin kalbini bundan soğutur ve bunu kimse sevmez. Zira Resulullah efendimiz; **(Dünyayı terk eyle ki, Allahü teâlâ seni sevsin. İnsanların malına göz dikme ki, herkes seni sevsin!)** buyurmuşlardır.

Her Müslümanın ölmeyen yani dünyadan çıkmadan önce, kalbinden dünya sevgisini çıkarması lazımdır. Dünyanın nimetleri zehirli ve geçici, safaları kederli, halleri ise değişicidir. Bu sebeple fani yani geçici olanın sevgisini kalbden çıkarmalı, baki yani sonsuz olana talib olmalıdır.

Bir kimse, nefsinin arzularını terk ederse, bütün kötülüklerden temizlenerek selamete, kurtuluşa erer. Çünkü Allahü teâlânın razı olmadığını terk edene, Allahü teâlâ ondan daha iyisini ihsan eder. Dünyayı anlayan, onun sıkıntılarından üzülmez, ondan sakınır ve böylece nefsini tanır. Nefsini tanıyan ise, Rabbini bulur, Onun rızasına kavuşur.

Eshab-ı kiramdan Ebu Müveyhibe hazretleri şöyle anlatır:

“Bir gün Resulullah efendimizle Baki Kabristanına gittik. Orada uzun müddet kaldılar ve kabristandakilerin magfireti için dua ettiler. Sonra bana hitaben;

- **Ey Müveyhibe! Beni dünya hazineleri ve dünyada baki kalmakla, Cennet ve Allahü teâlâyâ kavuşmak arasında muhayyer bıraktılar, buyurdular. Ben de;**

- Ya Resulallah! Anam babam size feda olsun. Dünya hazinelerini ve dünyada kalmayı ve sonra Cenneti seçseniz, dedim. Cevabında;

- **Hayır ey Müveyhibe! Allahü teâlâyâ kavuşmayı ve Cenneti seçtim, buyurdular ve birkaç gün sonra da hastalandılar.”**

Netice olarak, dünyada olan her şey fani yani geçicidir. Akıllı bir kimse, geçici olana değil, baki yani devamlı olana talib olur. Hatim-i Esam hazretlerinin, hocası Şakik-i Belhi hazretlerine arz ettiği gibi:

“Efendim, herkesin dünyada bir sıkıntıya girdiğini ve dünyalık toplamak için uğraştıklarını gördüm. Sonra şu âyet-i kerimenin; **(Dünya malından, sarıldığınız, sakladığınız her şey, yanınızda kalmayacak, sizden ayrılacaktır! Ancak Allah rızası için yaptığınız iyilikler ve ibadetler sizinle beraber kalacaktır!)** mealini düşündüm ve dünya için topladıklarımı, Allah yolunda harcadım, fakirlere, ihtiyaç sahiplerine dağıttım. Baki, sonsuz kalmaları için, Allahü teâlâyâ ödünç verdim.”

Başa geleni hayra yormalıdır
14.06.2009

Allahü teâlâ, nimet verdiği zaman şükretmemizi, bunları geri aldığı zaman da, sabretmemizi emretmiştir. Bu sebeple Allahü teâlânın her takdir ettiğini hoş görmeli, dert, bela anında kızarak, bağırarak sevabdan mahrum kalmamalıdır. Şunu unutmamalıdır ki, ağlamak, sızlamak, derdi belayı geri çevirmez, üzüntüyü dağıtmaz! Kaderde olanlar başa gelecektir. Bunun için sabretmek, olmuş bitmiş şeye kızmamak lazımdır. Hadis-i şerifte; **(Kader, tedbir ile, sakınmakla değişmez. Fakat kabul olan dua, o bela gelirken korur)** buyuruldu.

Duanın belayı defetmesi de, kaza ve kaderdendir. Kalkanın oka siper olduğu, suyun da yerden otun yetişmesine sebep olduğu gibi, dua da, Allahü teâlânın merhametinin gelmesine sebeptir. Hadis-i şerifte; **(Kaza-i mu'allakı, hiçbir şey değiştiremez. Yalnız dua değiştirir ve ömrü, yalnız, ihsan, iyilik arttırır)** buyuruldu.

İmam-ı A'zam Ebu Hanife hazretleri;
“Mümin, bir hastalığa yakalanır veya bir belaya uğrarsa, ‘Ya Rabbi, bana bu belayı neden verdin?’ diye şikayetçi olmaz. Hastalığa ve belaya rağmen, Allahü teâlâyı zikreder ve şükreder” buyurmaktadır.

Vaktiyle adamın birisi Musa aleyhisselama gelerek;

- Ya Musa, ne olur dua edin de hayvanların dilinden anlayayım, böylece bunlardan kendime ders çıkarır ve iyi insan olurum der. Musa aleyhisselam;

- İçinde bulunduğun hal, senin için daha hayırlıdır, kaldıramayacağın bir yükün altına girmeye çalışma buyurur. Fakat adam dinlemez ve ısrar ederek;

- Ya Musa, ne olur hiç değilse kapımdaki köpekle horozun dilinden anlayayım der. Sonunda Musa aleyhisselam dua eder ve adam da sevinerek evine gider. Ertesi sabah, hizmetçisi sofrayı kurarken bir parça ekmek fırlayıp dışarı düşer. Horoz koşup hemen ekmeği kapar. Köpek;

- Be horoz, yaptığın doğru mu? Sen buğday da, arpa da yiyebilirsin. Bense ekmekten başka bir şey yiyemiyorum. Ne için benim rızıkımı kapıyorsun, diyerek horoza kızar. Horoz;

- Haklısın ama tasalanma, yarın bizim efendinin eşiği ölecek, sen de böylece bir güzel karnını doyurursun der. Adam bunu duyunca hemen eşiğini satar. Ertesi gün, ne konuşacaklar diye köpekle horozu dinlemeye koyulur. Köpek horoza sitem ederek;

- Hani eşek ölecekti, ben de karnımı doyuracaktım deyince, horoz;

- Eşek öldü ama başka yerde öldü. Fakat hiç merak etme yarın at ölecek, o zaman daha büyük bir ziyafete konacaksın der. Adam hemen atını satar. Hayvanların dilini anlayabilmenin onun için çok kârlı olduğunu düşünür. Ertesi gün köpekle horozu dinlemeye gider. Köpek horoza sitem ederek yalan söylediğini ima edince, horoz;

- Ben yalan söylemedim. At ölecekti, sahibimiz sattı. Fakat sen merak etme yarın sahibimizin en çok değer verdiği kölesi ölecek, o zaman onun hayrına yemekler verilecek, hepimiz doyacağız, der. Bunu duyan adam, kölesini de satar ve ertesi gün yine konuşmaları dinlemeye başlar. Bu sefer köpek çok kızgındır. Günlerdir yalanlarla avutulduğunu söyleyince, horoz;

- Ben yalan söylemiyorum. Köle öldü ama başka yerde. Çünkü sahibimiz onu da sattı. Fakat hiç iyi etmedi. Zira ilk bela eşiğe gelecekti, böylece sahibimiz beladan kurtulacaktı. Onu sattı, bela ata geldi. Atı da satınca bela, köleye geldi. Köleyi de satınca, bela kendisine geldi. Yarın sahibimiz ölecek, böylece doyacağız, der. Bunu duyan adam akılsız başını dövmeye başlar ama iş işten çoktan geçmiştir...

Netice olarak, insanlar başlarına gelen istemedikleri bir şeyi hayra yormalı, onun daha büyük bir belayı defettiğini, belalara kalkan olduğunu düşünmelidir. Evet, perdenin arkasında neler olduğu ve hadiselerin hikmeti her zaman bilinmeyebilir. Bu sebeple insan, sık sık sadaka vererek, dua ederek belaları defetmelidir. Her şeyin sadakası vardır. Servetin, ilmin, iyi niyetin, sıhhatin, kuvvetin, zamanın. Dua, belayı giderir. Sadaka vermek, Allahü teâlânın gadabını yumuşatır ve insanı azabdan kurtarır. Eceli gelmemiş olan hastanın da, şifa bulmasına sebep olur.

Evliyanın kerameti haktır **15.06.2009**

Keramet; kelime olarak, ikram, üstünlük anlamındadır. Dini terim olarak, hangi peygamberin ümmetinden olursa olsun, velilerden âdet dışı, yani fizik, kimya ve fizyoloji kanunları dışında meydana gelen şeylere, hadiselerden denir.

Evliyada görülen keramet hak olduğu, Al-i İmran suresinin 37. âyetinde mealen; (...**Zekeriyya ma'bedde onun yanına her girişinde, yanında bir yiyecek bulurdu. Ey Meryem! Bu sana nereden geldi, dedi. O da, bu Allah tarafındandır. Çünkü, Allah dilediğine sayısız rızık verir, dedi.**) buyurularak bildirilmektedir. Tefsir âlimleri bu âyet-i kerimeyi açıklarken; “Zekeriyya aleyhisselam, hazret-i Meryem’in yanına her girdiğinde, onun yanında yaz günlerinde kış meyveleri, kış günlerinde ise yaz meyveleri görürdü. Hazret-i Meryem’in Peygamber olmadığı sözbirliği ile bildirilmektedir. Bu âyet-i kerime, evliyanın kerameti hakkında tam bir delildir” buyurmuşlardır.

Evliyanın büyüklerinden Şihabüddin Sühreverdi hazretleri buyuruyor ki:

“Allahü teâlâ sevdiği kullarının yakînini kuvvetlendirmek için, onlara mükafat olarak kerametler ihsan eder. Onların da üstünde bazı kulları vardır ki, onların kalblerinden perdeler kalkmış, batınları yakîne ve marifete kavuşmuştur. Böyle kulların yakınlerinin kuvvetlenmesi için harikalara, kerametlere ihtiyaçları yoktur. Bu sebeple Eshab-ı kiramdan kerametler az bildirildi. Sonra gelen evliyadan ise çok kerametler görüldü. Çünkü Eshab-ı kiramın Resulullah efendimizin sohbetinde bulunmaları bereketiyle, vahyin inişine, meleklerin gelip gitmesine şahit olmaları sebebiyle, batınları nurlandı, ahireti görmüş gibi oldular. Dünyaya kıymet vermediler. Nefsleri temizlendi, İslamiyet’e uygun olmayan âdetleri terk ettiler, kalb aynaları parladı. Kendilerine ihsan edilen yüksek mertebeler sebebiyle, kendilerinden çok keramet görülmesine lüzum kalmadı. Çünkü, yakınleri çok kuvvetli olanlar, hikmetlerle dolu olan âlemin her zerresinde, Allahü teâlânın kudretinden, başkalarının göremediklerini görürler.

Evliyanın kerameti, onların irade ve isteği dışında meydana gelir. Keramet hissi ve manevi olmak üzere iki kısımdır.

İnsanların avamı, hissi kerametlerden başkasını bilmez. Mesela halk arasında keramet denince, hatırlardan geçenleri söylemek, geçmişe ve geleceğe ait şeyleri haber vermek, su üzerinde yürümek, havada uçmak, bir anda bir yerden bir yere gitmek, insanların gözünden kaybolmak, duası derhal kabul olmak gibi kerametler anlaşılır. Sadece kendilerinden böyle kerametler görülen kimselere evliya derler. Onların ibadetleri yapıp yapmadıklarına, İslamiyet’in edeblerine riayet edip etmediklerine bakmazlar.

Manevi kerametlere gelince, onları ancak Allahü teâlânın seçilmiş kulları bilir. İslamiyet’in emirlerine tam uymak, marifeti ilahiyyeye kavuşmak, hayırlı işlere koşmak, üzerine vazife olan şeyleri yerine getirmekte gayretli olmak, güzel ahlak sahibi olmak, kalbden kin, hased, kötü düşünceleri ve diğer kötü huyların gitmesi, elinde olanı vermek, benliği terk etmek, Allahü teâlâyâ karşı vazifeleri yerine getirmek, alıp verdiği nefeslerde gafletten uzak olmak gibi haller de manevi kerametlerdir.

Avamın bildiği ve keramet olarak gördüğü şeylerde gizli mekr bulunabilir. Şayet bunlar keramet ise, neticesinin istikamet veya istikamete yani doğru yola gitmeye sebep olması icabeder. Yoksa keramet değildir. Eğer bir kimse, kendisinden keramet meydana gelmesini isterse, ahirette hesaba çekilebilir. Eshab-ı kiramdan hissi kerametler çok bildirilmemiştir. Fakat, manevi kerametleri çok bildirilmiştir.”

Netice olarak keramet, haktır fakat evlialık için şart değildir. Yani kerametın velilerde mutlaka bulunması şartı yoktur. Harikulade haller, bazen hâli dine uygun olmayan kimselerde de görülebilir ki bu hâl, istidraç veya büyü yoluyla olur. Buna keramet denmez. Çünkü keramet dinin emirlerine uyup, yasaklarından sakınan kimselerden meydana gelir.

Teslim olan, azad olur **21.06.2009**

Allahü teâlâ, kullarını kendisine ibadet etmek için yarattı. İbadet, zül ve zillet demektir. Yani insanın Rabbine, mabuduna, hakir, aciz, muhtaç olduğunu göstermesidir. Bu da, her aklın, nefsin ve âdetlerin güzel ve çirkin dediklerine uymayıp, Allahü teâlânın güzel ve çirkin dediklerine teslim olmak, gönderdiği Kitaba ve Peygamberlere inanmak, bunlara tâbi olmak demektir.

İman, korkusuz olmak, İslam ise, boyun bükerek teslim olmak ve kurtulmak demektir. İslam kelimesi, nefsin teslim etmek, boyun eğmek, selamete ulaşmak ve sulh manalarına gelmektedir. İmam-ı a’zam Ebu Hanife hazretleri ise İslamı; “Allahü teâlânın emirlerine teslim olmak ve boyun eğmek” diye tarif etmiştir.

İmam-ı Rabbani hazretleri bir talebesine yazdığı mektupta buyuruyor ki:

“Allahü teâlâ, kendini aramak arzusunu arttırsın. Ona kavuşmaya mani olan şeylerden sakınmak nasib eylesin! Allahü teâlâyı istemekte, Onun için yanıp yakılmakta olduğunuzu bildirdiği için, çok hoş a gitti. Çünkü istemek, kavuşmanın müjdecisidir. Yanıp yakılmak da, kavuşmanın başlangıcı demektir. Büyüklerden biri buyuruyor ki, “Vermek istemeseydi, istek vermezdi.” İstek nimetinin kıymetini bilip, bunun elden kaçmasına sebep olacak şeylerden sakınmalıdır. Bu nimetin elden çıkmasına en çok yarayan şey, buna şükretmektir. Çünkü, sure-i İbrahim yedinci âyetinde mealen, **(Nimetlerime**

şükrederseniz, elbette arttırırım) buyuruldu. Hem şükretmek, hem de, Ona sığınmak ve başka bir şeyi sevmemek için ağlamak yalvarmak lazımdır. İçten, ağlamak, yalvarmak gelmezse, kendini zorlamalıdır. “Ağlamazsanız kendinizi ağlatınız!” demişlerdir. Kâmil ve mükemmil bir zatı yani yetişmiş ve yetiştirebileni buluncaya kadar, bu isteği, bütün sıcaklığı ile kalbinizde saklamak lazımdır. Böyle birisi ele geçerse, bütün arzuları, istekleri, onun eline bırakmalı, ölü yıkayıcının elinde tenesirdeki meyyit gibi olmalıdır. Yani, tasavvuf yolunun sonuna ermiş ve başkalarını da erdirmek için geri dönen bir zat bulunca, ona teslim olmalı. Önce, kendini onda yok etmeli, yani kendine değil, ona uymalı. Böyle olan kimsenin, yavaş yavaş kendi arzuları aradan kalkar ve bu kimse, Allahü teâlânın iradesi ile hareket etmeye başlar.”

Mevlana Celaled-din-i Rumi hazretlerinin sağlığında kasabın biri, bir danayı kesmek için satın alır. Dananın ayaklarını bağlayıp yatırmak istediğinde, dana, ipleri koparıp kaçır. Kasap arkasından yakalamak için koştuysa da yetişemez. Dana, Mevlana hazretlerinin babasının mezarı yakınlarına gelir. O esnada mezarın başında Mevlana hazretleri Kur'an-ı kerim okumaktadır. Dana, hal lisaniyla ona; “Beni bu kasabın elinden kurtar” diye yalvarır. Mevlana hazretleri, dananın sırtına elini koyup okşar ve; “Üzülme, cenâb-ı Hak her şeye kadirdir” buyurur. Bu sırada kasap, elinde urgan ve bıçak olduğu halde soluk soluğa çıkagelir. Mevlana hazretleri, gelen kasaptan, dananın azad edilmesini, hürriyetine kavuşturulmasını ister. Kasap da Mevlana hazretlerinin hatırı için danayı azad eder. Kasap gidince Mevlana hazretleri, mübarek elini dananın üzerine koyup dua eder ve o günden sonra bir daha o danayı gören olmaz. Bunun üzerine Mevlana hazretleri, talebelerine hitaben; “Bu dana, kesilip pişirilecek zamana gelmiş iken, bizim tarafımıza gelmek suretiyle, kesilip parçalanmaktan kurtuldu. İşte bunun gibi bir insan da, Allahü teâlânın evliyasına can-u gönülden teslim olup emirlerine uygun yaşar, ona talebe olursa, kıyamet gününde Cehennem'e götüren meleklerin elinden kurtulur” buyurur.

Netice olarak bir kimse, bir işi, Allahü teâlânın izin verdiğini düşünmeden, kendi görüşü ile yaparsa, cenâb-ı Hakka kulluk yapmamış, Müslümanlığın icabını yerine getirmemiş olur. İman, imanın şartlarını öğrenip, bunlara kalbinden inanmak demektir. İman eden, Allahü teâlânın emirlerini öğrenir, bunlara teslim olur yani bu emirleri seve seve yapar ve böylece kurtuluşa erer.

İnanıp tâbi olan kurtulur **22.06.2009**

Dünyada ve ahirette saadete kavuşmak, ancak Muhammed aleyhisselama inanıp uymakla olur. Cenâb-ı Hak, Muhammed aleyhisselama tâbi olmayı ve Ona uymayı çok sever. Hakiki üstünlük, Muhammed aleyhisselamın sünnetine tâbi olmak ve insanlık şerefi, meziyeti, Onun getirdiği dine uymaktır. Nitekim İmran suresinin 31. âyetinde mealen; **(Ey sevgili Peygamberim! Onlara de ki, eğer Allahü teâlâyı seviyorsanız ve Allahü teâlânın da, sizi sevmesini istiyorsanız, bana tâbi olunuz! Allahü teâlâ bana tâbi olanları sever)** buyuruldu.

Muhammed aleyhisselama tâbi olmak için, iman etmek, İslamiyet'in bildirdiği hükümleri öğrenmek ve yapmak lazımdır. Muhammed aleyhisselama tâbi olabilmek için, Onu sevmek lazımdır. Bunun alameti de, Onun düşmanlarını düşman bilmek, Onu beğenmeyenleri sevmemektir. Muhabbete müdahene yani gevşeklik sığmaz. İki zıt şeyin muhabbeti bir kalbde, bir arada yerleşemez. İki zıddan birini sevmek, diğerine düşmanlığı icab eder.

Bu dünya nimetleri geçicidir ve aldaticıdır. Bugün senin ise, yarın başkasındır. Ahirette ele girecekler ise sonsuzdur ve dünyada iken kazanılır. Bu birkaç günlük hayat, eğer dünya ve ahiretin efendisi olan Muhammed aleyhisselama tâbi olarak geçirilirse, saadet-i ebediyyeye, sonsuz kurtuluşa erilir. Ona tâbi olmadıkça, herşey, hiçtir ve her yapılan hayır, iyilik, burada kalır, ahirette ele bir şey geçmez.

İmam-ı Gazali hazretleri, Elmünkızü-aniddalâl kitabında buyuruyor ki:

“His uzuvlarımız, akıl ile anlaşılan şeyleri anıyamıyacağı gibi, akıl da, Peygamberlik makamında anlaşılan şeyleri kavramaktan acizdir. İnanmaktan başka çaresi yoktur.

Nakil yolu ile anlaşılan, yani Peygamberlerin söyledikleri şeyleri, akıl ile araştırmaya uğraşmak, düz yolda güç giden, yüklü bir arabayı, yokuşa çıkarmak için zorlamaya benzer. Yokuşa doğru at, kamçılanırsa, çabalaya çabalaya, ya yıkılıp canı çıkar. Yahut, alışmış olduğu düz yola kavuşmak için sağa, sola ve geriye kıvrılarak arabayı yıkar ve eşyalar harab olur. Akıl da, yürüyemediği, anılamadığı

ahiret bilgilerini çözmeye zorlanırsa, ya yıkılıp, insan aklını kaçıırır veya bunları alışmış olduğu, dünya işlerine benzetmeye kalkışarak, yanılır, aldanır ve herkesi de aldatır.

Akıl, his kuvveti ile anlaşılabilen veya hissedilenlere benzeyen ve onlara bağılılıkları bulunan şeyleri birbirleri ile ölçerek, iyilerini kötülerinden ayırmaya yarayan, bir alettir. Böyle şeylere bağılılıkları olmayan varlıklara eremeyeceğinden, şaşırıp kalır. O halde, Peygamberlerin bildirdikleri şeylere, akla danışmaksızın inanmaktan başka çare yoktur. Görülüyor ki, Peygamberlere tâbi olmak, aklın gösterdiği bir lüzumdur ve aklın istediği, beğendiği bir yoldur. Peygamberlerin, aklın dışında ve üstünde bulunan sözlerini, akla danışmaya kalkışmak, akla aykırı bir iş olur. Gecenin koyu karanlığında bilinmeyen yerlerde, pervasızca yürümeye ve engin denizde, acemi kaptanın, pusulasız yol almasına benzer ki, her an uçuruma, girdaba düşebilirler.”

Netice olarak, ahirette azablardan kurtulmak, ancak Muhammed aleyhisselama inanıp tâbi olmaya bağılıdır. Onun gösterdiği yolda giden, Allahü teâlânın sevgisine kavuşur ve sadık kul olmak saadetine erer. Peygamberlerin büyükleri, Ona tâbi olmayı istemişlerdir. Bu sebeple Muhammed aleyhisselamın ümmeti, bütün insanların hayırlısı ve en iyileri olmuştur. Cennete herkesten önce girecek olanlar ve Cennettekilerin çoğu, Muhammed aleyhisselama inanıp, tâbi olanlardır. İbadet, Resulullah efendimizin sünnetine, yoluna tâbi olmak demektir ki buna İslamiyet denir. İslamiyet'e tâbi olmak için de, ehl-i sünnet âlimlerinin bildirdikleri gibi iman etmek, Allahü teâlânın emirlerini yapmak ve haramlardan, bid'atlerden sakınmak lazımdır. Allahü teâlânın rızasına, sevgisine kavuşmak için, kalbin temiz olması gerekir. Kalb de, ancak Resulullah efendimize inanmak, Onu sevmek ve Ona tâbi olmakla temizlenir.

İhtiras, insanı felakete sürükler **28.06.2009**

İhtiras, sözlük anlamı itibariyle, şiddetli arzu, aşırı heves, istek, gözün ve gönlün doymaması demektir. Hırs da, bir şeye aşırı düşkünlük, şiddetli istek anlamındadır.

İnsanın bedeni, birbirine zıt olan dört türlü maddeden yaratılmıştır. Her çeşit madde, başka şeyler istemekte ve başka şeylerden kaçmaktadır. İnsanın şehvani istekleri, bedenden doğmaktadır. Gadab etmesi, istememesi de bedenden ileri gelmektedir. Hayvanlarda da şehvet, gadab, hırs, hased vardır. İnsanın hayvana benzeyen tarafı, hayvani ruhtan ileri gelen şehvet, gadab ve hırs gibi kuvvetlerdir. Bu kuvvetler, hayvanlarda, insandan daha kuvvetlidir. Şehvet, insanın kendine tatlı gelen şeyleri isteme kuvvetidir. Bunun orta miktarına iffet, namus denir. İnsan, tabiatının muhtaç olduğu şeyleri, İslamiyet'e ve insanlığa uygun olandan yani lüzumundan fazla isterse, yaparsa buna, hırs ve fücür denir. O zaman insan, helal, haram demeden, her istediğini elde etmeye çalışır. Başkalarının zararına da olsa, beğendiği şeyleri toplar. Bu sebeple Peygamber efendimiz; **(Mal ve şöhret hırsının insana zararı, koyun sürüsüne giren iki aç kurdun zararından daha çoktur)** buyurmuşlardır.

İmam-ı Gazali hazretleri de; “Hırslı insan, helal haram demeden her istediğine kavuşmak, başkalarının zararına da olsa, beğendiği şeyleri toplamak, ister. Hırs veya tamah, kalb hastalıklarındandır. Hırs ve tamahkârlığın en kötüsü insanlardan bir şeyler beklemektir” buyurmuştur.

Habib bin Salim Rai hazretleri, Selman-ı Farisi hazretlerinin sohbetine kavuşmuş, Tabiinden bir zattır. Bu zat, koyunlarını Fırat Nehri kenarında otlatır ve insanlardan uzak yaşardı. Büyüklerden biri şöyle nakleder:

“Bir gün onun yanına uğramıştım. Namaz kılıyordu ve koyunlarını da, kurtlar otlatıyordu. Kendi kendime, ‘bu ihtiyar zatı ziyaret edeyim, büyüklüğünü görürüm’ diyerek bekledim. Namazını bitirince, ona selam verdim ve bana;

- Ey oğul niçin geldin, dedi.
- Ziyaret için geldim, dedim.
- Allahü teâlâ sana hayırlar versin, dedi.
- Efendim, kurtlarla koyunları bir arada görüyorum deyince;
- Koyunları güden, Allahü teâlâ ile beraberdir de, onun için böyledir, buyurdu. Ağaçtan bir kabı vardı. O kabı bir taşın altına tuttu. Taştan biri süt, biri bal olmak üzere iki çeşme akmaya başladı.
- Efendim, bu dereceye ne ile kavuştunuz, dedim.
- Muhammed aleyhisselama tabi olmakla kavuştum, dedi. Sonra;

- Ey oğul, Musa aleyhisselamın kavmi, Ona muhalefet ettiği halde, hare taşı onlara su verdi. Derecesi Musa aleyhisselamdan yüksek olan Muhammed aleyhisselama tabi olduktan sonra, taş bana süt ve bal vermez mi, dedi.

- Bana nasihat eder misiniz, dedim.

- Kalbini hırs kutusu ve mideni haram kabı yapma! İnsanoğlu bu ikisinden helak olur. Bu ikisine dikkat eden kurtulur, buyurdu.”

Ebü'l-Abbās-ı Mürsi hazretleri anlatır:

“Mevki sahibi, zengin bir kimse, büyüklerden birisine;

- İhtiyaçlarınızı bildirirseniz, size yardım etmek isteriz deyince o zat;

- Biz iki şeyi emrimiz altına aldık, onlar bizim esirimiz, kölemiz oldu. Siz ise, o iki şeyin esirisiniz ve onlar size hükmediyor. Biz, o iki şeyi kahrettik, sizi ise, o iki şey kahretti. O iki şeyden birisi şehvet, diğeri ise hırs. Şehvet; nefsin aşırı ve zararlı istekleridir. Hırs ise, azgınlık, kırgınlık, sonu gelmeyen arzu demektir. Yani siz, benim kölelerimin kölesisiniz. Kölelerimin kölesi olan birine, ihtiyaçlarımı bildirip, ondan fayda ve menfaat beklemem doğru olur mu? buyurur.”

Netice olarak, bir şey için olan hırs ve gayret, o şeye olan sevginin neticesidir. Bu sebeple ihtiras, gafillerin kalbinde şeytanların sultanıdır. Hatim-i Esam hazretlerinin buyurduğu gibi:

“Şu üç halde iken ölümün sizi yakalamasından sakının! Kibir, hırs ve böbürlenme. Allahü teâlâ, kibirleneni zelil etmeden, gururlananı aç ve susuz bırakmadan, hırslı kimseyi de idrar ve necasetin içinde bırakmadan ruhunu almaz, bu dünyadan ayırmaz.”

Öfkeniz, sizi adaletten alıkoymasın **29.06.2009**

Adalet, her işte hakkı gözetmek, orta yolu tutmak, haklıya hakkını vermek ve haksızlıktan sakınmak anlamındadır. Adalet, bir amirin, bir hakim, memleketi idare için koyduğu kanun, çizdiği hudut içinde hareket etmektir. Adaletin yüksek tarifi ise, kendi mülkünde olanı kullanmak demektir. Adaletin, dinimizdeki tarifi de budur. Maide suresinin 8. âyet-i kerimesinde mealen; **(Ey iman edenler! Bir millete olan öfkeniz, sizi adaletten alıkoymasın, adil olunuz!)** buyurulmaktadır.

Peygamber efendimiz de; **(Bir saat adalet ile idarecilik yapmak, altmış sene nafile ibadet yapmaktan daha iyidir)** buyurmuşlardır.

Adaletli davranana, hakkı gözeterek iş yapana, zulüm ve haksızlık etmeyene de, adil denmektedir. Müslümanın adil olması ve önce kendine adaletle davranması, Allahü teâlânın çizdiği hududu geçmemesi lazımdır.

Kınalızade Ali Efendi hazretleri; “Adalet üç kısımdır. 1-Allahü teâlânın hakkını gözetmek yani emrettiklerini yapmak, yasak ettiklerinden de sakınmak. 2-İnsanların hakkını gözetmek, onlara eziyet etmemek, haksızlık yapmamak. 3-Vefat edenlerin hakkını gözetmek, onların borçlarını ödeyip, vasiyetlerini yerine getirmektir” buyuruyor.

Allahü teâlânın her an gördüğüne inanan bir kimse, cenâb-ı Hakkın çizdiği hududu geçemez, günah işleyemez, zulüm, haksızlık yapamaz. Ahirette her şeyden hesaba çekileceğini bilen, hiçbir nefesini zayi etmez, emirleri yapar, yasakları da terk eder. Vaktiyle Abdullah ibni Ömer hazretleri, koyunlarını otlatan köle bir çobana rastlar. Çobana, koyunlardan birini kendisine satmasını söyleyince;

- Koyunlar benim değildir ki cevabını alır. Bunun üzerine;

- Sen koyunu bana sat, sahibine de kurt yedi dersin der. Bu teklif üzerine çoban;

- Fakat Allahü teâlâ her yerde hazır ve nazırdır. O bizi görmektedir cevabını verir. Çobanın bu cevabı, Abdullah İbni Ömer hazretlerinin çok hoşuna gider, çobanı ve sürüyü sahibinden satın alır. Çobanı azad edip, hürriyetine kavuşturur ve sürüyü de, ona hediye eder.

Ömer bin Abdülaziz hazretleri halife olduğunda bir çoban;

- Acaba bu temiz, adil halife kimdir? diye sorar. Kendisine;

- Halifenin böyle adil olduğunu nereden anladın? diye sorulunca;

- Adil bir kimse başa geçince, kurtlar kuzulara saldırmaz. Oradan anladım cevabını verir.

Bir gün Behlül Dâna hazretleri, halife Harun Reşid hazretlerinin taht odasını boş bulur, içeri girer ve halifenin tahtına oturur. Biraz sonra odaya gelen askerler, onu tahtın üzerine oturmuş görünce kamçı ile dövmeye başlarlar. Askerler kamçı ile vurdukça o; “Vah Harun Reşid, vah Harun Reşid!..” diye feryad eder. Tam o sırada halife gelir ve manzara karşısında donup kalır. Hemen askerleri uzaklaştırır ve;

- Ey Behlül, bu ne haldir? diye sorar. Behlül Dâna hazretleri;
- Ey halife, senin için feryad edip ağlıyorum. Burada tahtı boş bulup bir an oturmuştum ki, askerlerinden bu kadar kırbaça yedim. Sen ise senelerdir bu tahtın üzerinde oturuyorsun. Yarın ahirette halin nice olur diye düşünüyorum der. Halife;
- Peki ne yapmamı tavsiye edersin deyince, Behlül Dâna hazretleri;
- Mademki bu yükün altına girdin. Zulme meyletme, adalet üzere ol buyurur.

Mus’ab bin A’yun hazretleri anlatır:

“Ömer bin Abdülaziz hazretleri halife iken Kirman’da koyun otlatırdım. Koyunlarla kurtlar birlikte dolaşırlardı. Bir gece ansızın kurtlar koyunlara saldırdı. İçimden ‘Şu adil halife ölmüş olmalı’ dedim. Gerçekten de ertesi gün, o gece Ömer bin Abdülaziz hazretlerinin vefat ettiği haberi geldi.”

Netice olarak, her işte adil olmalı, Allahü teâlânın çizdiği hududu geçmemelidir. Kişinin öncelikle de kendisine adil davranması, emirleri yapması, yasaklardan sakınması ve hiç kimseye eziyet, zulüm etmemesi gerekir. Ahmet bin Asım hazretlerinin buyurduğu gibi:

“Hak olan iş, insanlara adaletle muamele, insanın kendisi için istemediğini başkaları için de istememesi, kendisinden aşağıda olanın hak olan sözünü kabul etmesidir.”

Keyfine göre yaşa!

05.07.2009

Allahü teâlâdan başka, yaratılan her mahluk, her diri ölecek, ölümün tadını tadacaktır. Çünkü ölüm, haktır ve hiçbir kimse ölümden kurtulamaz. Ölüm, ahiret kapılarından bir kapıdır. Bu kapıdan geçmeyen Allahü teâlâyâ kavuşamaz. Enbiya suresinin 35. ve Ankebut suresinin 57. âyet-i kerimelerinde mealen; **(Her canlı, ölümün tadını tadacaktır!)** buyuruldu.

Bunun için, her insan ölecektir ve ölümden kurtuluş da yoktur. Hadis-i şerifte; **(Ömrü uzun, ibadetleri de çok olana müjdeler olsun!)** buyuruldu.

Dostu dosta ölümle kavuşturuyorlar. Bu sebeple Allahü teâlânın aşıkları, ölümü düşünerek teselli buluyor, üzüntüleri azalıyor. Ankebut suresinin 5. âyetinde mealen; **(Allahü teâlâyâ kavuşmak isteyenler! Biliniz ki, Allahü teâlâyâ kavuşmak zamanı herhalde gelecektir)** buyuruldu.

Peygamber efendimiz altı yaşlarında iken annesi ile beraber Medine’den Mekke’ye dönüyorlardı. Ebva denilen yerde, hazret-i Amine hastalandı ve kendinden geçmişti. Peygamber efendimiz ise annesinin başı ucundan ayrılmıyordu. Bir müddet sonra hazret-i Amine kendine gelince oğlu Muhammed aleyhisselamın mübarek yüzüne bakarak, şu mealde beyitler okudu:

“Yaşayan herkes ölecektir. Yeni olan her şey eskiyecektir. Eğer ben ölürsem gam yemem. Adım alemde daima anılır. Çünkü, böyle pak ve mübarek bir evlat yadigar bıraktım.”

Lokman Hakim hazretleri oğluna hitaben buyurur ki:

“Ey oğul! Ateş gelirken ondan nasıl emin olunur? Dünyadan ayrılmak muhakkak iken, ona nasıl meyledilir? Ölüm nasıl akıldan çıkar? Onun geleceğinden asla şüphe edilmez. Uyuduğun gibi öleceksin. Ey oğlum! İnsanın üç şeyi vardır: Ruhunu Azrail aleyhisselam alır. Hayır veya şer ne ise; ameli kendisine kalır. Bedenini de kurtlar yer ve toprak çürütür.”

Ömer bin Abdülaziz hazretleri, bir cuma hutbesinde; “Ey insanlar! Kalblerinizi düzeltirseniz, dışınız da iyi olur ve azalarınız, gözünüz, kulağınız, elleriniz, ayaklarınız, hayır işler, Allahü teâlânın beğendiği şeylerle meşgul olur. Ahiretiniz için salih ameller işlerseniz, dünyanızı da korumuş olursunuz. Hazret-i Adem’den itibaren, kendisine kadar bütün dedeleri ölüp gitmiş olan herkes, bir gün ölecektir” buyurmuştur.

Abdûla'la Kureyşî hazretleri; "Hiçbir fert yoktur ki, ölüm meleği günde iki defa kapısını çalmasın" buyurmaktadır.

Bir gün Peygamber efendimiz ölüm halindeki bir kimseyi ziyaret eder ve;

- **Kendini nasıl buluyorsun?** diye sorarlar. O kimse;

- Kendimi korku ile ümit arasında görüyorum cevabını verir. Bunun üzerine Resulullah efendimiz;

- **Allahü teâlâ bir kalbde korku ve ümidi bir arada bulundurmaz. Eğer bir kimsenin kalbinde korku ve ümidi bir arada bulundursa, onu ümit ettiklerine kavuşturur, korktuklarından da emin eyler** buyururlar.

Gaziantep'te yetişen velilerinden Derviş Hacı Efendi, sevenlerine sık sık şöyle buyurmuş:
"Ölüm bilinmeyen bir şeydir. Gelmeden görünmez, gelince de aman vermez. Ölüm seferine çıkanın bir daha geri dönmesine imkan yoktur. Bu yalan dünya nice defalar dolup boşalmıştır. Ölüm nice anaların yavrusunu almış, nice babaların boynunu bükmüş, nice yavruları anasız, babasız koymuştur. Herkes birbirinin öldüğünü, gül benzinin kara toprakta solduğunu görür. Bununla beraber dünyaya bağlanmaktan vazgeçmez, dünya derdini çeker, dünya işine dalar. Fakat nihayet yaptığını bırakıp gider. Böyle olduğu halde kimse aklını başına toplayıp yalancı dünyanın halini anlayamamakta ve bu yolculuğa hazırlanmamaktadır."

Netice olarak insan, istediği gibi yaşasa da, yaşamasa da, bir gün elbette ölecek ve istediği, arzu ettiği şeyleri toplasa da, toplamasa da, bunlardan bir gün ayrılacaktır. İmam-ı Gazali hazretlerinin buyurduğu gibi:

"Keyfine göre yaşa! Fakat bu yaşaman uzun sürmeyecek, bir gün elbette öleceksin. Gece gündüz düşündüğün, sınıksız sarıldığın lezzetlerden elbette ayrılacaksın. Dünyanın nesini seversen sev, hepsine veda edeceksin! Elinden geleni yap! Fakat unutma ki, her yaptığının hesabını vereceksin!"

Ölümle sona eren her nimet 06.07.2009

Dünya, geçici bir gölge gibidir. Nimetleri zehirli, safâları ise kederlidir. Bedenleri yıpratır, emelleri arttırır. Dünyanın nimetleri geçici ve halleri de değişicidir. Bu sebeple Peygamber efendimiz; **(Dünya, geçilecek bir köprü gibidir. Bu köprüyü tamir etmekle uğraşmayın, hemen geçip gidin!)** buyurmuşlardır.

Bir gün hazret-i Ömer, sevdiklerine hitaben; "Vallahi biz dünya zevklerine rağbet etmeyiz. İstesek bir hayvan kestirir, ekmek ve kuru üzümünden şıra yaptırır yer, içeriz. Fakat, biz bu nimet ve güzellikleri öbür dünyaya bırakmak istiyoruz..." buyurmuştur.

Ölümünden önce olan her şeye dünya denir. Bunlardan, ölümünden sonra faydası olanlar, dünyadan sayılmaz, ahiretten sayılırlar. Çünkü dünya, ahiret için tarladır. Ahirete yaramayan dünyalıklar, zararlıdır. Haramlar, günahlar ve mubahların fazlası böyledir. Hadis-i şerifte; **(Dünya sizin için yaratıldı. Siz de ahiret için yaratıldınız! Ahirette ise, Cennetten ve Cehennem ateşinden başka yer yoktur)** buyuruldu.

Bir gün Ömer bin Abdülaziz hazretleri cemaate hitaben buyurur ki:

"Ey insanlar! Sizler, ölüm için hedefler durumundasınız. Ölüm sizden dilediğini seçer. Size yeni bir nimet verildiği zaman, önceki nimet orada sona erer. Ağza bir lokma alınmasın, bir yudum su içilmesin ki, onunla beraber bir keder ve bir üzüntü olmasın. Dün geçti. O, sizin hakkınızda iyi bir şahittir. Bugün mühim bir emanettir. Onun kıymetini bilmek ve iyi değerlendirmek lazımdır. Yarın, içinde hadiselerle beraber gelmektedir. Sizi almak için gelen ölümün elinden kaçış nereye olacak. Sizler şu dünyada, eşyalarını bineklerine yüklemiş, yolcularsınız. Yüklerinizi, buradan başka bir alemde çezeceksiniz. Sizler, şu dünyada sizden önce gelenlerin yerine geçtiniz. Fakat siz de yerinizi, sizden sonra gelenlere vereceksiniz. Sizin aslınız ve dünyaya gelmenize vesile olanlar kalmadı. Sizler, onlardan dünyaya gelen kimseler olarak, nasıl baki, devamlı kalabilirsiniz. Sizler de bu dünyadan göçeceksiniz."

Dünya hayatı geçicidir. Bu birkaç günlük hayatı ganimet bilmeli ve cenâb-ı Hakkın rızasını kazanmaya çalışmalıdır. Dünyanın, geçici ve helak edici olan nimetlerine meyletmemelidir. Sonsuz ve devamlı olan nimetleri ve Allahü teâlânın rızasını kazanmalıdır.

Fudayl bin İyad hazretleri, insanlara dünyanın ve nimetlerinin geçici, değersiz, ahiretin ise kalıcı ve paha biçilmez olduğunu anlatır ve buyururdu ki:

“Dünyanın tamamı altından olsaydı, yine yok olurdu. Ahiret ise, çanak-çömlek gibi topraktan olsaydı, yine baki olurdu. Akıllı kimse, geçici olan dünyayı, altın da olsa reddeder. Baki olan ahireti, çanak çömlek gibi topraktan da olsa kabul eder. İşin aslı, ahiret baki ve altın gibi kıymetlidir. Dünya ise, fani ve çanak-çömlek gibi kıymetsizdir.”

Ahiretteki sonsuz nimetlerin güzelliğini anlayan, dünyanın çirkinliğini ve kötülüğünü gören, ahiretin ebedi, dünyanın ise geçip tükenici olduğunu bilenler, bu geçici nimetlere dönüp bakmazlar. Ahiretin büyüklüğünü anlayan, dünyaya hiç kıymet vermez. Çünkü, dünya ile ahiret birbirinin zıddıdır. Birini sevindiren, ötekini incitir. Dünyaya kıymet veren, ahireti gücendirir. Dünyayı beğenmeyen de, ahirete kıymet vermiş olur. Her ikisine birden kıymet vermek veya her ikisini aşağılamak olamaz. İki zıt şey bir araya getirilemez. Zira ateş ile su bir arada bulundurulamaz.

Netice olarak dünya, aşıklarına mihnet, lezzetlerine aldanmayanlara nimet, ibadet edenlere kazanç, ibret alanlara hikmet ve onu tanıyanlara selamet yeridir. Ana rahmine nisbetle Cennet, ahirete nisbetle de çöplük gibidir. Dünya nimetlerinin hepsi geçicidir, elde kalmaz. Molla Abdurrahman Cami hazretlerinin buyurduğu gibi:

“Akıllılar, ölümle sona eren her nimeti, nimetten saymazlar. Ömür, ne kadar uzun olursa olsun ölüm yüz gösterince, o uzunluğun ne faydası olur? Nimetin değeri, sonsuz olmasında ve yok olmak tehlikesinden uzak bulunmasındadır.”

Allahü teâlânın rızasını gözetmeli 12.07.2009

Akıllı bir kimse, her şeyi yoktan yaratan, yok olmaktan, bütün zararlardan koruyan bir yaratıcının varlığını kabul eder ve inanır. Bütün mahlukları yaratan Allahü teâlâ, her şeyi görmekte, bilmekte, işitmektedir. Her şeye gücü yeter ve kudreti sonsuzdur. Yarattığı her şeyi, eceli ve zamanı gelince yok etmektedir. İnsanları tekrar dirilteceğini, hesaba çekeceğini, iman etmiş olanlara Cennette sonsuz nimetler vereceğini, imanı olmayanlara da Cehennemde sonsuz azab yapacağını bildiriyor. Onun yapmak istediğini kimse durduramaz ve Onun işine kimse karışamaz. Onun emirlerine uymaktan, rızasını, sevgisini kazanmaktan başka kurtuluş ve saadet yolu yoktur. Hadis-i şerifte; **(Sabahları, yalnız Allahü teâlânın rızasını kazanmayı düşünen kimseyi, Allahü teâlâ, dünya ve ahiret arzularına kavuşturur)** buyuruldu.

İbadetler, Allahü teâlânın rızasını kazanmaya, günahlar ise, Onun gadabına sebep olmaktadır. Dünya ve ahiret saadetine kavuşmak, Allahü teâlânın rızasını kazanmak için, iman edip Müslüman olmak lazımdır.

Emirleri yapmaya, yasaklardan sakınmaya ibadet etmek denir. Bir ibadetin makbul olabilmesi için, bu ibadetlerin şartlarını öğrenmek ve öğrendiklerini de ihlas ile yapmak lazımdır. İhlas, para, mevki, şöhret gibi dünya menfaatlerini düşünmeyip, Allahü teâlâ emrettiği, Onun rızasını, sevgisini kazanmak için yapmaktır.

Mevlana Celaleddin-i Rumi hazretleri anlatır:

“Nişaburlu bir ilim talebesi ile bir tüccar yol arkadaşı olurlar. Çok fakir olduğundan talebenin ayakkabısı yoktur. Yalın ayak yürürken, tüccar bir çift ayakkabı alıp verir. Sonra tüccar, talebeye ikide bir;

- Ey talebe! Yolun düzgün yerinden yürü, sivri taşlara basma, ayaklarını sürüme, dikenli yerlerden gitme, ayakkabıyı eskitme diye tembihlerde bulunur. Bu tembihler o kadar çok sık tekrarlanır ki talebeyi usandırır. Sonunda talebe dayanamayıp ayakkabıları çıkarır, tüccarın önüne bırakır ve;

-Ben senelerce yalın ayak seyahat ederim. Kimse bana bunun için bir şart koşmuyordu. Şimdi verdiğin bu ayakkabılar için sana mahkum olamam der.

İşte burada olduğu gibi, yapılan hayır-hasenat karşılıksız olmalı Allahü teâlânın rızası için yapılmalıdır. Ancak böyle olursa makbul olur.”

Cüneyd-i Bağdadi hazretlerine, ihlası kimden öğrendiği sorulunca, başından geçen şu hadiseyi anlatır:

“Mekke-i mükerremede bulunuyordum. Bir berber gördüm. Ona;

- Allah rızası için benim saçlarımı düzeltebilir misin? dedim. Berber;

- Elbette dedi. O sırada, mevki sahibi birini tıraş etmekte idi. Hemen tıraşını bırakıp;

- Efendi, kalk. Bir kimse Allah için bir şey istedi mi, bütün işler durur, derhal ona bakılır dedi. Sonra berber koltuğuna beni oturtup tıraş etti. Sonra da bana bir miktar altın verip;

- İhtiyaçların için lazım olur, onlara harcarsın! dedi.

Ben bu hale çok hayret edip, elime geçecek ilk parayı kendisine hediye etmeye niyet ettim. Az bir zaman sonra bana Basra’dan bir kese altın gönderdiler. Hemen götürüp o keseği ona verince sebebini sordu. Ben de niyetimi açıkladım. Bunun üzerine bana;

- Sen, Allah rızası için beni tıraş et dedin. Ben de o niyetle seni tıraş ettim. Şimdi bunları alırsam, niyetimde bir değişme olmasından korkuyorum dedi.”

Ali bin Vehb-i Sincari hazretleri, talebelerine sık sık; “İhlas; bütün işleri, insanların rızası için değil, Allahü teâlânın rızası için yapmaktır” buyururdu.

Netice olarak, insanları her bakımdan tamamen ve tamamını razı ve memnun etmek çok zordur. Bir kimsenin bütün insanları kendinden hoşnut etmesi mümkün değildir. Bunun için kul, daima Allahü teâlâyı razı ve memnun etmeye bakmalı, ihlas sahibi olmalıdır. Hadis-i şerifte buyurulduğu gibi:

(Bir kimse insanların kızacakları şeyde Allahü teâlânın rızasını ararsa, Allahü teâlâ onu, insanlardan geleceklerden korur. Bir kimse, Allahü teâlânın kızacağı şeyde, insanların rızasını ararsa, Allahü teâlâ onun işini insanlara bırakır.)

Ahirette felaketten kurtulmak **13.07.2009**

Dünyada ve ahirette felaketlerden kurtulmak, rahat, mesut yaşamak için öncelikle iman etmelidir. İman bilgilerini de, ehli sünnet alimlerinin bildirdikleri gibi doğru olarak öğrenmelidir. İmanı, doğru olan müminin ikinci vazifesi, salih olmak yani, Allahü teâlânın rızasını, sevgisini kazanmaktır. Bunun için, kalb ve beden ile yapılması, sakınılması emrolunan din bilgilerini öğrenip, bunlara uygun yaşamak yani ibadet yapmak lazımdır. Ra’d suresinin 22. âyet-i kerimesinde mealen; **(Onlar, şu kimselerdir ki, Rablerinin rızasını kazanmak için sabrederler. Namazlarını dosdoğru kılarlar. Kendilerine verdiğimiz rızıktan gizli ve aşikâr infak eder, verirler. Kendilerine kötülük yapanlara, iyilik ederler. O müminler için ahiret saadeti ve rahat vardır)** buyurulmuştur.

İmanı olmayan kimsenin, sonsuz olarak Cehennem ateşinde yanacağını Peygamber efendimiz haber vermektedir. Bu haber elbette doğrudur ve buna inanmak lazımdır. Herhangi bir insan, sonsuz olarak ateşte yanmak felaketini düşünse, korkudan aklını kaçırrır. Bu korkunç felaketten kurtulmak için; “Allahü teâlânın var ve bir olduğuna ve Muhammed aleyhisselamın Onun son Peygamberi olduğuna, Onun haber verdiği şeylerin hepsinin doğru olduğuna inanmak, iman etmek” lazımdır. Böylece insan, bu sonsuz felaketten kurtulabilir.

Eshab-ı kiramdan Ebu Hüreyre hazretleri şöyle nakleder:

“Suheyb-i Rumi hazretleri Mekke’den hicret ederken, Kureyş müşrikleri onu takibe başladılar. Hazret-i Suheyb yanına aldığı okları göstererek;

- Benim iyi ok attığımı bilirsiniz, bana yaklaşmayınız, dedi. Müşrikler;

- Bize Mekke’de sakladığın yiyeceklerin yerini söyle, seni takipten vazgeçelim, dediler. Bıraktığı yiyeceklerin yerini söyledi. Onlar da takip etmekten vazgeçtiler. Hazret-i Suheyb, Resulullah efendimizin huzuruna varınca, üç kere; **(Alışverişinde kazançlı çıktın)** buyurdular. Sonra, Bekara suresinin 207. âyet-i kerimesi nazil oldu. Bu âyet-i kerimde mealen; **(İnsanlar arasında, Allah’ın rızasını kazanmak için canını verenler vardır. Allah, kuluna karşı şefkatlidir)** buyuruluyordu.”

Ebu Bekr-i Verrak hazretleri buyuruyor ki:

“Daima seninle olması gereken beş şey vardır. Bunlar, Allah, nefis, şeytan, dünya ve halktır. Eğer bunlara karşı şu beş şeyi tatbikte muvaffak olursan, saadete erersin. Allahü teâlânın emirlerine itaat edip, yaptığı her şeyi beğenip razı olmak, nefse muhalif olup, şeytana düşman olmak, dünyadan sakınmak, halka karşı da şefkatle muamele etmek lazımdır.”

Allahü teâlânın kendisine verdiğinden memnun ve razı olandan, Allahü teâlâ da razı olur. Abdülaziz bin Abdüsselam hazretleri; “Kim Allahü teâlânın rızasını, nefsinin arzu ve isteklerine tercih ederse, Allahü teâlâ da o kuldan razı olur. Kim insanların rızasını tercih etmek suretiyle, Allahü teâlânın gadabına sebep olacak şeyi yaparsa, o kimseye hem Allahü teâlâ gadab eder, hem de onu insanların gözünden düşürür” buyurmuştur.

İmanı kâmil olan müminler, Allahü teâlânın rızasını ve sevgisini kazanmak için, nefislerine zor gelen, güç şeyleri yapmayı seçerler. Allahü teâlânın rızasını ve sevgisini kazanmak için, küfürden yani inkârdan teberri yani uzaklaşmak gibi, hiçbir amel ve ibadet yoktur. Ebu İshak el-Fezari hazretleri; “Bazı kimseler, insanlar tarafından metholunmayı seviyorlar. Halbuki, Allahü teâlânın rızası yanında, insanların övmelerinin, hiç kıymeti yoktur” buyurmuştur.

Netice olarak, dünyada ve ahirette felaketten kurtulmak için, Allahü teâlânın emirlerini yerine getirip, yasaklarından sakınmayı ganimet bilmelidir. Dünyayı ele geçirmek için ahireti vermek ve insanlara yaranmak için Allahü teâlâyı bırakmak ahmaklık alametidir. Akıllı bir kimse, sonsuz olarak ateşte yanmak ihtimalinden kurtulmak için bunun çaresini arar. İnsan Allahü teâlâyı ne kadar yaklaşırsa, hem dünyada hem de ahirette mutlu olur. İnsan Allahü teâlâdan ne kadar uzaklaşırsa, hem dünyası hem de ahireti perişan olur.

Mi’rac, ruh ve beden iledir **19.07.2009**

Peygamber efendimiz, 52 yaşında iken, Receb ayının 27. gecesinde Mekke’den Kudüs’e ve oradan göklere götürülüp getirildi. Bu yolculuğuna Mi’rac denir.

Resulullah efendimizden fiilen meydana gelen mucizeler çoktur. Bu mucizelerden birisi de, Mi’rac mucizesidir. Bu mucize, Peygamber efendimizin mübarek cesedi ile beraber yani ruh ve bedenle birlikte, uyanık iken olmuştur.

Mi’rac, hem ruh, hem de beden ile olmuştur. Allahü teâlâ dilediğini çok süratli hareket ettirmeye kadirdir. İsra suresinin ilk âyet-i kerimesinde mealen; **(Kulumu gece Mescid-i haramdan Mescid-i Aksaya götürdüm)** buyurulmaktadır.

Kul, insana denir. Ruha veya insanın bir haline kul denmez. Buhari’deki uzun hadis-i şerifte ve Ehl-i sünnet âlimlerinin tefsirlerinde ve bütün kitaplarda, Resulullah efendimizin Kudüs’te, Mescid-i Aksa’ya gittim, gördüm buyurduğu bildirilmektedir. O zaman, Mescid-i Aksa Kudüs’te vardı. Çok önce, Süleyman aleyhisselam yaptırmıştı. Birkaç kere yıkılıp yapılmış ve son olarak, hazret-i Ömer tamir ettirmiştir.

Filistin, Arabistan’a komşu bir yerdir. Başka memleketlerden daha yakın olduğu için, (En yakın yer) buyuruldu. Mescid-i Aksa o zaman yeryüzünde bulunan mescitler arasında, Mekke’ye en uzak olanı idi. Bunun için, (En uzak mescid) buyuruldu. En yakın yerde en uzak mescid niçin bulunamazmış

ki? Müslümanlar, hicretten 16 ay sonraya kadar, Mescid-i Aksaya karşı namaz kıldı. O zaman, Kudüs'te mescid yok olsaydı, oraya karşı namaz kılmak emrolunur mu ve Resulullah efendimiz, Kudüs'te Mescid-i Aksa'da namaz kıldım der mi idi? Mi'racı inananların aklı, Resulullah efendimizin mübarek bedeni ile Kudüs'e ve göklere götürüldüğünü kavrayamadığı için, buna inanmıyorlar. Eğer Mi'rac, bir hal, bir rüya olsaydı, işitenler ve müşrikler, buna karşı bir şey demezlerdi. Resulullah efendimiz; **(Beden ile gittim)** buyurduğu için inananlar çok oldu.

Abdülhak Dehlevi hazretleri, Medaric-ün-nübüvve kitabında buyuruyor ki:

“Allahü teâlânın Muhammed aleyhisselama olan ihsanlarının en şerefliyelerinden biri de, Onu Mi'racı çıkarmasıdır. Bu mucizeyi Ondan başka hiçbir Peygambere vermemiştir. Resulullahın Mekke'den Mescid-i Aksa'ya götürüldüğü, Kur'an-ı kerimde açıkça bildiriliyor. Buna inanan kâfir olur. Mescid-i Aksa'dan göğe çıkarıldığını meşhur hadisler haber veriyor. Buna inanan ise, bid'at ehli ve fasık olur. Mi'racın uyanık iken ve cesed ile olduğunu, Eshab-ı kiramın, Tabiinin, hadis âlimlerinin, fıkıh âlimlerinin ve kelam âlimlerinin çoğunluğu haber vermişlerdir. Böyle olduğunu sahih hadisler de açıklamaktadır. Mi'rac çok defa olmuştu. Bunlardan biri uyanık iken ve cesed ile idi. Ötekiler yalnız ruh ile idi. Hazret-i Âişe, rüyada ruh ile olan mi'raclardan birini haber vermektedir. Onun bu haberi, uyanık iken cesed ile olan mi'racın yok olduğunu göstermez. Bununla beraber, İslam âlimleri söz birliği ile bildiriyorlar ki, Peygamberlerin rüyaları vahiydir. Bunlarda şüphe etmeye yol yoktur. Gözleri kapalı iken, mübarek kalpleri uyanıktır. Önceden ruh ile olan mi'raclar, cesed ile olacak mi'racı hazırlamak için idi. Müşrikler, mi'racı inandırmak ve imtihan ederek Mescid-i Aksa'dan bilgi istedikleri için, İsrâ suresinde, Mescid-i Aksa'ya kadar götürüldüğü açıkça bildirildi. Bu surede; **(Âyetlerimi göstermek için götürdüm)** buyurulması, göklere çıkarıldığını gösteriyor. Bu surenin 60. âyetinde mealen; **(Sana gösterdiğimiz rüyayı insanlara fitne yaptık)** buyurulmaktadır.

Tefsir âlimlerinin çoğu, buradaki rüya kelimesinin uyanık iken gece görmek için kullanıldığını bildirmişlerdir. Mi'rac hadis-i şerifini Eshab-ı kiramdan çoğu haber vermiştir. Bu hadis-i şerif, Buhari ve Müslim'de uzun yazılıdır.”

Netice olarak Mi'rac, ruh ve beden ile olmuştur. Resulullah efendimizin Mekke'den Kudüs'e götürüldüğüne inananın kâfir olduğu sözbirliği ile bildirilmektedir. Göklere götürüldüğüne inananlar ise, bid'at ehli olmaktadır.

Mi'rac, iman işidir, akıl değil **20.07.2009**

Peygamberlik makamı aklın ve düşüncenin dışındadır, üstündedir. Aklın eremeyeceği, anlayamayacağı çok şeyler vardır ki, bunlar Peygamberlik makamında anlaşılır. Her şey akıl ile anlaşılabilseydi, Peygamberler gönderilmezdi. Mucize ve keramet de, akıl ile anlaşılabilir, izah edilemez. Bunların hepsi, Allahü teâlânın sonsuz kudreti ile olmaktadır. Mi'rac da, âdet olan işlerin aksinesidir. Fakat mucizelerin hepsi böyledir. Bu sebeple imanı olanların, Mi'rac mucizesine inanması lazımdır. Hazret-i Ebu Bekir, Allahü teâlânın sonsuz kudretini ve Peygamber efendimizin de, Onun Peygamberi olduğunu iyi anladığı için, Mi'racı, herkes inkâr ederken veya tereddüt geçirirken o, hemen ve tereddüt etmeden tasdik etti ve Sıddîkîlik makamına yükseldi. Çünkü Mi'racı kabul etmek, inanmak, aklın bittiği ve iman başladığı yerdir.

Resulullah efendimiz yatağında iken uyandırılıp, mübarek bedeni ile, Mekke şehrinden Kudüs'teki Mescid-i aksaya ve oradan göklere ve yedinci gökten sonra, Allahü teâlânın dilediği yerlere götürüldü. Mi'racı, böylece inanmak lazımdır.

Resulullah efendimiz, Mekke-i mükerrmeden Sidre-tül-müntehaya kadar, Cebrail aleyhisselam ile birlikte gitti ve burada Cebrail aleyhisselamı, altı yüz kanadı ile kendi şeklinde gördü. Mekke'den Kudüs'e kadar veya yedinci göğe kadar, Burak üstünde götürüldü. Resulullah efendimiz, Mescid-i aksada, Peygamberlere imam olup, yatsı yahut sabah namazını kıldırdı. Kudüs'ten yedinci göğe kadar Mi'rac adındaki bilinmeyen bir merdivenle bir anda çıkarıldı. Yolda melekler, sağa sola dizilmiş, Resulullahı medh-ü sena ederlerdi. Sidre'de şaşılacak çok şeyler gördü. Cennetteki nimetleri, Cehennemdeki azabları gördü. Hadis-i şerifte; **(Mi'rac gecesi göğe götürülürken insanlar gördüm. Ateşten makaslarla dudaklarını kesiyorlar. Bunların kim olduklarını Cebrail'e sordum. Ümmetinin hatiplerinden, vaizlerinden, kendilerinin yapmadıklarını yapınız diyenlerdir dedi)** buyuruldu.

Peygamber efendimiz, mi'rac gecesinde, Adem aleyhisselamı birinci semada, İsa aleyhisselam ile Yahya aleyhisselamı ikinci semada, Yusuf aleyhisselamı üçüncü semada, İdris aleyhisselamı dördüncü semada, Harun aleyhisselamı beşinci semada, Musa aleyhisselamı altıncı semada, İbrahim aleyhisselamı da yedinci semada gördü.

Resulullah efendimiz, cenâb-ı Hakkın cemalini görmek arzusundan ve zevkenden, Cennetteki nimetlerin hiçbirine bakmadı. Sidre'den ileriye, yalnız olarak, nurlar arasında ilerledi. Zamansız ve mekansız olarak, ahirette Allahü teâlânın görüleceği gibi, anlaşılamayan ve anlatılamayan bir halde, Allahü teâlâyı gördü. Harfsiz ve sessiz olarak, Allahü teâlâ ile konuştu. Sayısız ikramlara, şereflere kavuştu. Kendine ve ümmetine beş vakit namaz farz oldu.

Peygamber efendimize Mi'rac gecesi, Cennette nasib olan rü'yet şerefi dünyaya indikten sonra, dünyanın haline uygun olarak, kendisine yalnız namazda müyesser olmuştur. Bunun içindir ki; **(Namaz müminlerin mi'racıdır)** buyurmuşlardır. Başka bir hadis-i şerifte de; **(İnsanın Allahü teâlâyâ en yakın olması namazdadır)** buyurulmuştur.

Onun yolunda, tam izinde giden büyüklere o rü'yet devletinden, bu dünyada büyük pay, yalnız namazda olmaktadır.

Bir kimse, Peygamber efendimize uyarak, şartlarını gözeterek namaz kılsa, Resulullah efendimiz gibi, Allahü teâlâyâ yaklaştıran makamlarda yükselir. Peygamber efendimiz; **(Namazda, kul ile Allahü teâlâ arasındaki perdeler kalkar)** buyurmuştur.

Bu sebeple her Müslümanın, bunları düşünerek, namazı şartlarına uygun olarak kılmaya dikkat etmesi lazımdır. Çünkü namaz, müminin mi'racıdır.

Netice olarak, bütün bunların bir kısmı âyet-i kerimelerle, bir kısmı da hadis-i şeriflerle haber verilmiştir. Hepsine inanmak vacib değil ise de, Ehl-i sünnet âlimleri bildirdiği için, bu haberleri kabul etmeyen, Ehl-i sünnetten ayrılmış olur. Âyet-i kerimeye veya hadis-i şeriflere inanmayan ise, kâfir olur.

Ahirette, kiminle olduğuna bakılır **26.07.2009**

Allahü teâlâ, art niyetli olmayan, hile hurda bilmeyen, saf, temiz insanları sever. Art niyetli, dalavereci yani "ali cengiz oyunu" oynayanları ise sevmez. Müslüman, art niyetli, dalavereci olmaz, hiç kimsenin ayıbını, kusurunu araştırmaz, dedikodusunu yapmaz. Kısaca, eline, diline, beline hakim olur. Böyle olanları, Allahü teâlâ da, Onun kulları da sever ve herkes bunlara itimat eder. Zaten insan, sevgi ve muhabbeti, güvendiğine yapar. Bunun için din büyükleri; "Şu beş kişi ile, hiçbir yerde ve hiçbir şekilde bir araya gelmemeli, görüşmemelidir:

- 1- Yalancı kimselerle.
- 2- Hasetçi ve cimrilerle.
- 3- Ahmak olanlarla.
- 4- Kötü alışkanlığı bulunanlarla.
- 5- İşlediği günahı, marifetmiş gibi herkese anlatanlarla" buyurmuşlardır.

Bir kimse, Resulullah efendimize gelerek kıyametle alakalı bir sual arz eder. Peygamber efendimiz;

- **Kıyamet için ne hazırlık yaptın?** buyurunca, o kimse;

- Allah'ın ve Resulünün sevgisini hazırladım cevabını verir. Bunun üzerine Resulullah efendimiz;

- **Sevdiklerinle beraber olursun** buyururlar.

Allahü teâlâyı ve Onun Peygamberini sevmek demek, emirlerini yapmak, yasaklarından sakınmak, bunlara karşı edebli, saygılı olmak demektir. Hadis-i şerifte; **(Bir kimse, bir cemaati sever. Fakat onlardan olmaz)** buyuruldu.

Din büyüklerini sevmek, onlarla beraber olmak, o büyüklerin derecesine yükselmek demek değildir. Fakat o büyükleri sevdiği ve onların yolunda olduğu için, ahirette onlarla beraber haşrolur. Zira hadis-i şerifte; **(Bir cemaati seven kimse, onların arasında haşrolunur)** buyuruldu.

Eshab-ı kiramdan Ebu Zer-i Gıfari hazretleri, Peygamber efendimize;
- Ya Resulallah! Bir kimse, bir cemaati sevse, fakat onların yaptıklarını yapmasa, nasıl olur? diye arz edince, Resulullah efendimiz;

- Ya Eba Zer! Sevdikleriyle beraber olursun buyurmuşlardır.

Hasen-i Basri hazretleri; “Bu hadis-i şerifler seni yanıltmasın! Sen iyilere, ancak onların iyi amellerini yapmakla kavuşabilirsin! Yahudiler ve Hristiyanlar, Peygamberlerini seviyorlar ise de, onlar gibi olmadıkları için, onların yanına gidemeyeceklerdir” buyurmuştur.

İmam-ı Gazali hazretleri de; “Onların iyi amellerinden birkaçını veya hepsini yapmadıkça, yalnız sevmekle, onların yanına kavuşulamaz” buyurmaktadır.

Bütün bunlardan anlaşılıyor ki, bir cemaati veya bir kimseyi sevenler, üç kısma ayrılmaktadır:

- 1- Sevdiklerinin bütün amellerini ve ahlakını edinmişlerdir.
- 2- Sevdiklerinin hiçbir amelini, ahlakını edinmemişlerdir.
- 3- Sevdiklerinin birkaç amelini yapmışlar, diğerlerini yapmayıp tersini yapmışlardır.

Sevdiklerinin amellerinin hepsini yapabilenler, onlardandır ve onlarla olurlar.

Sevdiklerine hiç uymayanlar, onlara hiç benzemeyenler, onlardan olamazlar. Bunların sevgisi, sözde kalır, kalbe girmez.

Sevdiklerinin birkaç ameline uyanlar ise, eğer imanda uymamışlarsa, onlardan olamazlar. Seviyorum demeleri doğru olmaz. Böylelerinin kalbinde, sevgi değil, düşmanlık bulunur. Yahudilerin ve Hristiyanların, Peygamberleri seviyoruz demeleri böyledir.

Kişi, sevdikleri gibi inanıp, ibadetlerde onlara tam uymazsa veya beğenmediği için uymamış ise, seviyorum demesinin hiç faydası olmaz, onlarla birlikte olamaz. Gücü yetmediği, nefesine hakim olmadığı için, hepsine uyamamış ise, onlarla birlikte olmasına mani olmaz.

Allahü teâlânın sevdiklerinin ve Allahü teâlâyı sevenlerin dirilerini ve ölümlerini seven kimse, büyük saadete, iyiliklere kavuşur. Onları sevmek demek, onlar gibi inanıp, ibadet etmeye çalışmak ve onları kötüleyen cahillere karşı, onları savunmak, övmek demektir.

Netice olarak, ahirette insana, sen kimsin diye değil, kiminle beraberdin, kimlerin yolunda idin diye soracaklardır. Çünkü insan, dünyada kiminle ve kimlerle beraber olmuş ise, onların inançlarını, düşüncelerini, hallerini benimsemiş ve onlar gibi olmuştur. Beraber olduğu kimseler, Cennete giderse Cennete, Cehenneme giderse, bu da onlarla beraber Cehenneme gider.

Dünya sevgisi, günahların başıdır **27.07.2009**

İnsanın üç hali vardır ki bunlar, dünya, kabir ve ahiret halleridir. İnsan, Allahü teâlâyı ibadet ederse, dünyada işlerini kolaylaştırır, kabirde ona acır ve ahirette de onun günahlarını affeder.

Üzerinde yaşadığımız arz küresine dünya denmektedir. Dünya kelimesinin diğer anlamı, alçak şeyler demektir ki, dinimizin kötülediği bunlardır. Hadis-i şerifte; **(Den’i, alçak şeyler melundur)** yani **(Dünya melundur)** buyurulmuştur.

Bu hadis-i şerifte kötülenen dünya yani alçak şeyler, küfre, inkâra sebep olanlar, Allahü teâlânın yasak ettiği haramlar ve mekruhlardır. Mal kötülenmemiştir. Çünkü cenâb-ı Hak mala, hayır adını vermektedir. Dinimizde kötülenen, malın kendisi değil, sevgisidir.

Muhabbet, sevmek, hep beraber olmayı istemek, beraber olmaktan zevk, lezzet duymak demektir. İnsan sevdiğini hiç unutmaz. Muhabbetin yeri ise kalbdır. Küfrü, inkârı, haramları, mekruhları sevmek, beğenmek küfür olur. Farzları, sünnetleri, beğenmemek de küfür olur, dünya olur. Müslüman olmak için, dünyaya yani haramlara kıymet vermemek lazımdır. Zira Peygamber efendimiz; **(Dünya sevgisi, bütün günahların başıdır)** buyurmuşlardır.

Dünyayı seven, hatırlayan kalb, hasta demektir. Kalbin temiz olması, dinimizin dünya olarak bildirdiği şeyleri sevmekten, hatırlamaktan kurtulması demektir. Kalb hastalığının ilacı ise, İslamiyet'e uymak ve Allahü teâlâyı çok zikretmek, hatırlamak, kalbe yerleştirmektir.

Dünyaya yani haramlara, mekruhlara düşkün olmak, her türlü kötülüğe yol açar. Hased, hırsızlık, rüşvet, kibir gibi haramlara sebep olur. Cahil din adamlarının kibirli olmaları, hep dünyaya düşkün olmalarından ileri gelmektedir.

Bu dünya nimetleri geçici ve aldatıcıdır. Bugün bizim ise de, yarın başkasının olacaktır. Ahirette ele geçecek olanlar ise sonsuzdur ve bu dünyada iken kazanılır. Zira dünya ile ahiret, birbirinin tersidir. Birini sevindirmek, ötekini gücenmesine sebep olur. Bu birkaç günlük hayat, eğer dünya ve ahiretin en kıymetli insanı olan Muhammed aleyhisselama tabi olarak geçirilirse, sonsuz kurtuluş umulur. Ona uymadıkça, her yapılan hayır, iyilik, burada kalır, ahirette ele bir şey geçmez. Hadis-i şerifte buyuruldu ki:

(Dünya sizin için yaratıldı. Siz de ahiret için yaratıldınız! Ahirette ise, Cennetten ve Cehennem ateşinden başka yer yoktur.)

Bu dünya, ahiretin tarlasıdır. Burada tohumlarını ekmeyip yiyenler, böylece bir tohumdan kat kat meyve kazanmaktan mahrum kalanlar, ne kadar talihsizdirler. Kardeşin kardeşten kaçacağı, ananın evladını tanımayacağı o gün için hazırlanmamak, akılsızlıktır. Böyle kimseler, dünyada da, ahirette de zarardadır ve sonunda pişman olacaklardır. Akli başında olan bir kimse, bu dünyayı fırsat bilir. Bu kısa zamanda, yalnız dünya lezzetleri ile zevklenmek için değil, belki bu fırsatta, tohum ekmek ve bir hayırlı iş yani Allahü teâlânın beğendiği işi yaparak, âyet-i kerimelerde bildirilen kat kat fazla meyveleri toplamayı istemelidir. Cenâb-ı Hak, bu kısa zamanda yapılacak hayırlı işlere ve ibadetlere, sonsuz nimetler ihsan edecektir. Peygamberine tabi olmayan, İslamiyet'i beğenmeyenlere de, sonsuz azab yapacaktır.

Netice olarak, dünyaya yani haramlara, mekruhlara düşkün olmak, bunları sevmek, her türlü kötülüğün, günahın işlenmesine sebep olur. Dünyaya düşkün olanların en kötüler de, Allahü teâlânın sevdiklerini sevmeyen, kötöleyenlerdir. Bu sebeple dünyanın geçici lezzetlerine aldanmamalı, ölümü hatırlamalı, ahiretin dehşet ve şiddetini göz önüne getirmelidir. Kısacası, yüzü dünyadan ahirete çevirmelidir. Dünya işleri ile zaruret miktarı uğraşmalı, başka zamanlarda, hep ahireti kazandıracak işleri yapmalıdır. Sözün özü, gönül Allahü teâlâdan gayrisine tutulmaktan kurtulmalı, beden ve organlar da, İslamiyet'e uymakla süslenmelidir. Peygamber efendimizin buyurduğu gibi:

(Dünyaya, burada kalacağınız kadar, ahirete de, orada kalacağınız kadar çalışınız!)

Kişinin tercih ve talebine göre
02.08.2009

Allahü teâlâ her şeyi bir sebeple yaratmaktadır. Zira âdet-i ilâhiyyesi böyledir. İnsanların istekli, isteksiz, her işini ve bütün hareketlerini yaratan Allahü teâlâdır. Kulların, istekli hareketlerini, işlerini yaratması için, kullarında irâde, dileme ve ihtiyâr, seçme kuvveti yaratmış, bu seçme ve dilemelerini, işleri yaratmasına sebep kılmıştır. Bir kul, bir şey yapmayı tercih edince, isteyince, Allahü teâlâ da dilerse, o işi, yaratır. Kul istemez ve dilemezse, Allahü teâlâ da dilemezse, o şeyi yaratmaz. Kullarının istekli işlerini yaratması, bir şeye ateş değerse, o şeyde yakmayı yaratması, ateş değmezse, yakmayı yaratmaması gibidir. Bıçak değince, kesmeyi yaratmaktadır. Bıçağı, kesmek için sebep kılmıştır. Demek ki, kulların istekli hareketlerini, onların tercih etmeleri ve dilemeleri sebebi ile yaratmaktadır.

Fakat tabiattaki hareketler, kulların tercihine bağlı değildir. Bunlar, yalnız Allahü teâlâ dileyince, başka sebeplerle yaratılmaktadır. Ancak, cansız maddelerin hareketleri ile, insan ve hayvanların istekli hareketleri arasında şu ayrılık vardır ki, kullar bir şeyi yapmayı tercih edince, dileyince, Allahü teâlâ da dilerse, kulu harekete geçiriyor ve yaratıyor. Cansızların hareketlerinde tercih etmek yoktur. Ateş değdiği zaman, yakmak işinin yaratılması, ateşin yakmayı tercih etmesi ve dilemesi ile değildir.

Kul, her istediğini yapamaz, istemedikleri de var olabilir. Kulun, her istediğini yapması, her istemediğinin olmaması, kulluk değildir, ulûhiyyete yani ilâh olmaya kalkışmaktır.

Allahü teâlâ, lutfederek, ihsân ederek, acıyarak, kullarına muhtâç oldukları ve emirlere, yasaklara uyabilecek kadar kuvvet, kudret, yani enerji vermiştir. Meselâ, sıhhati ve parası olan kimse, ömründe bir kere hacca gidebilir. Her sene ramazan ayında bir ay oruç tutabilir. Yirmidört saatte, beş vakit farz olan namazı kılabilir. Nisâb miktârı malı, parası olan, bir hicrî sene sonra, bunun kırkta bir miktârı altın ve gümüşü ayırıp Müslümânlara zekât verebilir. İnsan kendi istekli işlerini, isterse yapar, istemezse, yapmaz.

Bir işi yapıp yapmamaya gücü yetmeye kudret denir. Yapmayı veya yapmamayı tercih etmeye, seçmeye ihtiyâr, istemek denir. İhtiyâr olunanı yapmayı dilemeye irâde, dilemek denir. Bir işi kabul etmeye, karşı gelmemeye rıza, beğenmek denir. İşin yapılmasına tesir etmek şartı ile, irâde ile kudretin bir araya gelmesine halk, yaratmak denir. Tesirli olmayarak bir araya gelmelerine de, kesb denir. Her tercihte bulunan, yaratıcı değildir. Her irâde edilen şeyden de, râzı olmak gerekmez. Allahü teâlâ, kullarının tâatlarını, günâhlarını irâde eder ve yaratır. Fakat, tâatten râzıdır, günâhtan râzı değildir, beğenmez. Kul irâdesini ibâdetlere sarf ederse, Allahü teâlâ, ibâdetleri yaratır. Eğer günâhlara sarf ederse, günâhları yaratır.

Kıyamet günü, ibadetleri aynı yani eşit olan iki kimse de Cennete girerler. Fakat birisinin derecesi daha yüksek olur. Derecesi aşağıda kalan, Allahü teâlâyâ;

- Ya Rabbi, ibâdetlerimiz eşit olduğu hâlde arkadaşımın derecesi benimkinden yüksek. Onun benden daha yüksek dereceye kavuşmasının sebebi nedir? diye arz eder. Allahü teâlâ da;

- Ey kulum, sen dünyâda ibâdet ederken, Cehennemden kurtulup, Cennete girmeyi istedin. Arkadaşın ise, cennette yüksek derecelere kavuşmayı istedi. Ben de size, istediklerinizi verdim buyurur.

Nitekim hadis-i şerifte de; **(Allah'tan yüksek dereceler isteyin! Zira istediğiniz zât, kerem sahibidir)** buyuruldu.

Netice olarak bir kimse, Allahü teâlâ tarafından kendisine verilen irâde, tercih kuvveti ile, yaşadığı müddetçe çeşitli tercihlerde ve taleplerde bulunur. Tercih ve taleplerine göre, dünyâda da, âhirette de, karşılıklarını görür. Tercihi doğru ve talebi yüksek olanlar, umduklarına kavuşurlar. Tercihi yanlış olanlar da, bunun cezasını görürler. Âhirette herkes, dünyâda iken neyi tercih edip yapmış ise, onun karşılığını bulur.

Şükreden, rahat eder
03.08.2009

Şükür; verilen nimetleri yerli yerinde kullanmak, Allahü teâlâyâ, verdiği nimetlerle isyan etmemek, nimetleri kullanırken sahibini unutmamak, görülen iyiliğe karşı teşekkür etmek ve Allahü teâlânın emir ve yasaklarına uymak anlamındadır. Nisa suresinin 46. âyet-i kerimesinde mealen; **(İman eder ve şükür ederseniz azab yapmam)** buyurulmaktadır.

İyilik edene, teşekkür ve dua edilir. Bunu yapmayanın başına kakılır, kötülenir, incitilir. Çünkü, iyiliğe karşı iyilik yapmak insanlık vazifesidir. Bu sebeple, her iyiliği yapan, ihsan eden Allahü teâlâyâ şükretmemek, kulluk hakkını ödememek, çok büyük bir kabahattir.

Allahü teâlâ, kullarına sayısız nimetler vermiş, rızıklar ihsan etmiştir. Bu nimetler, rızıklar, maddi ve manevi olmak üzere iki kısma ayrılmaktadır. Maddi rızıklar; yiyecek, içecek, giyecek ve benzerleridir. Manevi rızıklar ise sayısızdır. Allahü teâlâ, bu sayısız nimet ve rızıkları kullarına ihsan etmiş ve kullarının da bunlardan faydalanmasını dilemiştir...

Nefes alıp vermek, bu rızıkların başında gelmekte ve her mahluk bundan faydalanmaktadır. Şeyh Sadi Şirazi hazretleri; "İnsanın içine çektiği her nefes hayatın devamına, dışarı verilen nefes ise,

vücudun ferahlamasına ve rahatlamasına vesiledir. Bu sebeple her nefeste iki nimet vardır. Her nimetin şükürü ise vaciptir” buyurmuştur.

Allahü teâlâ, kulları arasında, alimler, amirler, rehberler, sadaka verenler, insanlara faydalı olan kimseler yaratmıştır. Bunların her biri ayrı ayrı birer rızıktır. İlme muhtac olanlara alimler, doğru yolu öğrenmeye muhtaç olanlara mürşid-i kamiller yol gösterir. Yiyecek ve içeceği olmayanların ihtiyacını sadaka verenler giderir. Adaletle muhtaç olan mazlumlara da, adil amirler yardım eder.

İhsan edilen nimetlere şükredilirse, bu nimetler emredildiği şekilde kullanılırsa, insanlar rahat eder, huzurlu olurlar. Eğer Allahü teâlânın emirlerine uyulmaz, yasaklarından sakınılmaz ve İslam dininin gösterdiği rahat, huzur yolundan ayrılırsa, dünyada bereket kalmaz ve rızıklar da azalır. Zira Taha suresinin 124. âyet-i kerimesinde mealen; **(Beni unutursanız rızıklarınızı kısarım)** buyurulmuştur.

Bunun için, iman rızkı, sıhhat rızkı, gıda rızkı, insanlık rızkı, merhamet rızkı ve daha nice rızıklar azalmıştır. Nahl suresinin 33. âyet-i kerimesinde mealen; **(Allahü teâlâ, kullarına zulmetmez, haksızlık etmez. Onlar, kendilerini azaba, acılara sürükleyen bozuk düşünceleri, çirkin işleri ile kendilerine zulüm ve işkence ediyorlar)** buyurulmuştur.

Allahü teâlâ, düşmanlarından intikam alıcı, çirkin işleri beğenmeyip asilere azab edicidir. Allahü teâlânın cezası çok çetindir. Peygamberlerden birisine bir cemaat gelip;

- Efendim, Allahü teâlânın, kullarından razı olmasının alameti nedir? diye sorarlar. Allahü teâlâ o peygamberine şöyle bildirir:

(Onların işlerini, onların iyilerine seçilmişlerine bırakırım. Yani amirlerini iyilerden eylerim. Gazabımın alameti odur ki, onların işlerini onların kötülerine bırakırım. Yani adaletten ayrılan kimseleri onların başlarında bulundururum.)

Hazret-i Ali buyuruyor ki:

“Nimetlere şükreden, onun elden çıkacağından korkmasın. Nimete şükredenlere, onu arttıracğını Allahü teâlâ bildirdi. Nimetin kıymetini bilmeyip, nankörlük edenlerin elinden o nimet alınır. Nimetin kıymetini bilmemek onun elden çıkmasına sebeptir. Şükür ise, onu devamlı kılar ve artırır.”

Kutbüddin İzniki hazretleri de; “Ne zaman Hak teâlâ, size sağlık, mal, evlat gibi nimetler verse, sevinip ‘Elhamdülillah, bizim Rabbimiz bize ikram eyledi’ dersiniz. Ne vakit Allahü teâlâ size musibet yani bir bela verse, gam çekersiniz, sabretmezsiniz, şükretmeyi unutursunuz” buyurmuştur.

Netice olarak, Allahü teâlânın ihsan ettiği nimetlere, rızıklara şükredilir, bu nimetler emredildiği şekilde kullanılırsa, insanlar rahat eder, huzurlu olurlar. Şükredilmezse, nimetler ellerinden çıktığı gibi, dünyada da, ahirette de, sıkıntı çekerler...

Anne, evladını ateşe atar mı?
09.08.2009

Allahü teâlânın rahmeti sonsuz, merhameti boldur. Dünyada da, ahirette de bol bol vericidir. Allahü teâlânın merhameti, ihsanı, nimetleri, o kadar çoktur ki, sonsuzdur. Kullarına çok acıdığı için, onların dünyada rahat, huzur içinde, kardeşçe yaşamaları, ahirette de, sonsuz saadete, bitmez, tükenmez nimetlere kavuşmaları için, yapılması lazım olan iyilikleri ve sakınılması lazım olan kötülükleri, Peygamberlerine, melek vasıtası ile bildirmiş, bunları bildiren birçok kitap da göndermiştir. Dinli olsun, dinsiz olsun, inansın inanmasın, herhangi bir kimse, bilerek veya bilmeyerek, Kur'an-ı kerimdeki emir ve yasaklara uyduğu kadar, dünyada rahat ve huzur içinde yaşar. Bu hal, faydalı bir ilacı kullanan herkesin, dertten, sıkıntıdan kurtulması gibidir.

İmam-ı Rabbani hazretleri buyuruyor ki:

“Bütün mahluklara her nimeti, iyilikleri veren yalnız Allahü teâlâdır. Her şeyi var eden, var olmak nimetini veren Odur. Her an, varlıkta durduran da Odur. Kamil, iyi sıfatlar, insanlara, Onun rahmeti ile, acıması ile verildi. Hayat, ilim, semî, basar, kudret ve kelam sıfatlarımız hep Ondandır. Sayılamayan nimetleri hep O vermektedir. İnsanları sıkıntıdan kurtaran, duaları kabul eden, belalardan kurtaran hep Odur. Öyle bir Razzaktır ki, kullarının rızıklarını, günahlarından dolayı kesmiyor. Affı ve merhameti o

kadar boldur ki, günah işleyenlerin yüz karalarını meydana çıkarmıyor. Hilmi o kadar çoktur ki, kullarının cezalarını vermekte acele etmiyor.

Öyle bir ihsan sahibidir ki, kerem ve ihsanlarını dost ve düşman, herkese saçıyor. Bütün nimetlerinin en şerefli, en kıymetlisi, en üstünü olarak da, kullarına Müslümanlığı açıkça bildiriyor ve beğendiği yolu gösteriyor. Mahlukların en iyisine uyarak saadet-i ebediyyeye kavuşmayı emir buyuruyor. İşte, Onun nimetleri, ihsanları Güneş'ten daha açık ve Ay'dan daha aşikârdır. Başkalarından gelen nimetleri de gönderen Odur. Başkalarının ihsan etmesi, bir emanetçinin, birisine emanet vermesi gibidir. Başkasından bir şey istemek, fakirden bir şey beklemektir. Cahil de, bunu alim gibi bilir. Kalın kafalı da, zeki kimse gibi anlar."

Vaktiyle bir mübarek zatın iki talebesi, oturmuşlar kendi aralarında konuşuyorlarmış. Onlardan birisi diğerine;

- Bizim ahiretteki halimiz acaba nasıl olacaktır, orada nasıl hesap vereceğiz, çok korkuyorum deyince, arkadaşı;

- Sana bir şey soracağım ama doğru söyleyeceksin. Ahirette senin hesabını, annenin mi, babanın mı, yoksa Allahü teâlânın mı görmesini istersin, diye sormuş. O da;

- Ne kadar yaramaz da olsam annem beni ateşe atmaz, atamaz. Babam zaten hiç kıyamaz demiş. Bunun üzerine arkadaşı;

- Ama bunların hepsinin sana olan merhameti, şefkati, cenâb-ı Hakkın merhamet ve şefkat deryasının bir parçasıdır. Annenin, babanın şefkati, Allahü teâlânın şefkatinden bir zerredir cevabını vermiştir. Peygamber efendimiz, bir muharebeden sonra dinleniyorlarmış. Esirlerin arasında bir kadıncağız, bir oraya bir buraya koşuyor, Peygamber efendimiz ve Eshab-ı kiram da, o kadının ne yapmak istediğine bakıyorlarmış. Sonunda kadın, kundaktaki bebeğini aramış bulmuş ve bir çalının arkasına geçip emzirmeye başlamış. Peygamber efendimiz bu hali görünce; **(Ne diyorsunuz? Bu anne ölümü, esareti unuttu sadece çocuğunu düşünüyor. Bu anne, bu evladını ateşe atar mı? Vallahi Allah da böyle ateşe atmaz)** buyururlar.

Netice olarak, Allahü teâlânın kullarına olan merhameti, iyiliği, bir ananın, yavrusuna olan merhametinden daha çoktur. Böyle olduğu hadis-i şerifte bildirilmiştir. Lutfü, merhameti o kadar çoktur ki, dünyayı ve dünyada olan her şeyi en iyi şekilde yaratmıştır. Bundan daha iyisi mümkün değildir. Rahmetinden, lutfünden hiçbir mahluku mahrum bırakmamıştır. Bu merhamete kavuşabilmek için, iman etmek, emirleri yapıp yasaklardan sakınmak ve ümitli olmak lazımdır. Hadis-i kudside buyurulduğu gibi:

(Benim rahmetim gadabımı aşmıştır.)

Başkasının hakkına tecavüz, zulümdür **10.08.2009**

Allahü teâlâ, insanları, birbirine muhtaç şekilde yarattığı için toplu olarak yaşamaktadırlar. İnsanlar bir araya gelince, açığözler, başkasının hakkına saldırıp, birbirlerine zulmedebilirler. Çünkü her insanda bulunan nefis, kendi isteklerine kavuşmak ister ve kendine tatlı geleni almaya uğraşır. Aynı şeyleri isteyenler ise, birbirleri ile çekişmeye başlar. Bir leşe toplanan köpeklerin birbirlerine hırlamaları gibi, aralarında döğüşme başlar. Bunları ayırmak için, kuvvetli bir hakim lazımdır. Bu hakim ise, adalettir. Mesela alışveriş yaparken, herkes kendi yaptığıının daha kıymetli ve doğru olduğunu söyler. Alışveriş dahil her işte, yapılan şeylerin karşılıklı değerlerini, adalet ile ölçmek lazımdır.

İbadetlerin çeşitleri vardır. Bunlardan bir kısmı, Allahü teâlâ ile kul arasındadır. Allahü teâlâ, kendisine ibadette kusur edenleri belki affedebilir. Başkasının hakkına riayet etmek de ibadettir. Başkalarına fenalık edenleri ve üzerinde başkasının hakkı bulunanları, hak sahipleri affetmedikçe, Allahü teâlâ asla affetmez. Başkasının hakkına tecavüz ise, zulümdür. Hadis-i şerifte; **(Zulme mani olarak, zalime de mazluma da yardım ediniz!)** buyurulmuştur.

Adaletin sınırını aşmaya, başkasının hakkına tecavüz etmeye ve başkasının malına, canına, namusuna zarar vermeye, zulüm denir. Fıkıh ilminde, başkasının hakkına saldıran kimselere zalim denir. Müslüman, hangi dinden olursa olsun, hiç kimsenin hakkına tecavüz etmez.

Herkes mülkünü dilediği gibi kullanır. Fakat bu hakkını kullanırken, başkasının hakkına dokunursa, bu kullanması sınırlanır. Bir insan, her istediğini, her dilediğini yapamaz. Çünkü her dilediğini yapmak, Allahü teâlâya mahsustur ve yalnız Onun hakkıdır. Kulun kendi dilediğini yapması, günah işlemesi, Allahü teâlânın hakkına ortak olmak olur. Ali bin Meymun hazretleri, talebelerinden birisini başkasının mülkü olan duvar üzerinde ceviz kırarken görünce; “Sen öyle ceviz kırarken duvarın toprakları döküldüğünden başkasının malına zarar vermektesin. Bu da kul hakkına girer” buyurmuştur.

Vaktiyle salihlerden birisi vefat eder. Cenazesini sabahleyin kaldırmalarına rağmen, çok kalabalık olduğundan, ancak ikindiden sonra defnedebilirler. O beldenin salihlerinden birisi, defnedilen zatı rüyasında görür ve ne halde olduğunu sorar. O da; “Allahü teâlâ beni af ve mağfiret eyledi. Pekçok ihsanlarda bulundu. Fakat çok çetin hesap verdim. Çünkü bir gün oruçlu idim. Bir arkadaşımın ambarının önünde oturuyordum. İftar zamanı gelince o ambardan bir buğday tanesi alıp, ikiye böldüm. Tam yiyeceğim sırada, benim olmadığını düşünerek, iki parça buğdayı tekrar yerine koydum. Bu sebeple, kırdığım o bir buğday tanesi yüzünden sevaplarımdan alıp, o buğdayın sahibine verdiler” cevabını verir.

İmam-ı Rabbani hazretleri buyuruyor ki:

“Her ibadeti seve seve yapmalıdır. Kul hakkına dokunmamaya, hakkı olanları ödemeye, titizlikle çalışmalıdır. Üzerimizde kimsenin hakkı kalmamasına çok dikkat etmeliyiz! Hakkı dünyada ödemek kolaydır. Nezaketle, yumuşaklıkla haktan kurtulmak mümkün olur. Fakat, ahirette, iş böyle değildir. Orada, hak altından kurtulmak çok güçtür, çaresi bulunmaz.”

Müslüman, iyi insan demek olup herkese iyilik eder. Gayr-i müslimlerin de mallarına, canlarına, ırzlarına, namuslarına saldırmaz. Kimseye hile, hıyanet yapmaz, münakaşa etmez. Herkese karşı, güler yüzlü, tatlı dilli olur. Din bilgilerini ve fen bilgilerini iyi öğrenir. Çocuklarına, tanıdıklarına da öğretir. Gıybet, dedikodu yapmaz. Hep faydalı şeyler söyler. Helal kazanır ve kimsenin hakkına dokunmaz. Böyle olan Müslümanı Allahü teâlâ da sever, kullar da sever. Rahat ve huzur içinde yaşar.

Netice olarak, gayr-i müslim de olsa, kimsenin hakkına tecavüz etmemeli, kul ve hayvan hakkına çok riayet etmeli, zalim olmamalıdır. Ahmed bin Mesruk hazretlerinin buyurduğu gibi:

“Müminlerin hakkına saygı, Allahü teâlânın hakkına saygıdandır.”

Yaptığını Allahü teâlâ görüyor 16.08.2009

Allahü teâlâ, insanın, her yaptığını görmekte ve her düşündüğünü bilmektedir. İnsanlar, birbirinin dışını görür, Allahü teâlâ ise, hem dışını, hem de içini görür. Bunu bilen bir kimsenin, işleri ve düşünceleri edebli olur. Buna inanmayanın imanı gider. İnanıp da muhalefet etmek ise, büyük cesarettir. Allahü teâlâ; **(Ey insan! Seni her an gördüğümü bilmiyor musun?)** buyurmaktadır.

Resulullah efendimizin huzuruna bir kimse gelerek;

- Çok günah işledim, tövbe etsem kabul olur mu? diye arz edince, Peygamber efendimiz;

- **Evet, olur** buyururlar. Bunun üzerine o kimse;

- O günahları işlerken, Allahü teâlâ beni görüyor muydu? diye arz eder. Resulullah efendimiz;

- **Evet** buyurunca, o kimse bir ah çeker ve yıkılıp can verir. İman ve hayâ böyle olur.

Allahü teâlânın gördüğüne inanan, Onun beğenmediği bir şeyi yapabilir mi?

Büyüklerden bir zat, talebelerinden birini diğerlerinden daha çok severdi. Bu hale, diğer talebelerinin üzüldüğünü görünce, her birine bir kuş verip;

- Bunu, kimsenin görmediği bir yerde kesip getiriniz buyurur. Talebelerin hepsi تنها bir yerde, kendilerine verilen kuşu kesip getirirler. Fakat sevilen talebe, kuşu kesmeden geri getirir. O zat;

- Evladım niçin sözümü dinlemedin, kuşu niye canlı getirdin? diye sorunca, talebe;

- Efendim, kimsenin görmediği bir yer bulamadım. Allahü teâlâ, her yeri görüyor cevabını verir. Bunun üzerine diğer talebeler, onun derecesinin yüksekliğini anlarlar.

Mısır maliye nazırının zevcesi olan Zeliha, Yusuf aleyhisselamı, kendisine çağırınca, önce kalkıp büyük olduğunu sandığı, bir heykelin yüzünü örter. Yusuf aleyhisselam;

- **Bunu, niçin örttün?** buyurunca;

- Ondan utandığım için diye cevap verir. Bunun üzerine Yusuf aleyhisselam;

- **Sen, bir taş parçasından utanıyorsun da, ben yerleri ve yedi kat gökleri yaratan, Rabbimin görmesinden utanmaz mıyım?** buyurur.

Bir kimse, Cüneyd-i Bağdadi hazretlerine;

- Efendim, sokakta, kadınlara, kızlara bakmaktan kendimi men edemiyorum, ne yapayım? diye sual edince, cevabında;

- Allahü teâlânın seni, senin o kadını görmenden daha çok gördüğünü düşün! buyurur.

Peygamber efendimiz buyurdu ki:

(Allahü teâlâ, Adn ismindeki Cenneti, şu kimseler için hazırladı ki, günah işleyecekleri zaman, Onun büyüklüğünü düşünüp, Ondan hayâ ederek, günahlardan kaçınırlar.)

Vaktiyle adamın biri, elinde bıçakla bir kadına musallat olur. Adam güçlü, kuvvetli olduğu için de, kimse mani olamaz. Kadın, adamın elinde ızdırap içinde çırpınıp dururken, oraya Bişr-i Hafi hazretleri çıkagelir. Adama iyice yaklaşır ve bir şeyler söyler. Adam birden yere düşer ve kadın da kurtulur. Orada bulunanlar, yerde yatan adamın yanına giderler ve güçlükle nefes aldığını görürler. Adam biraz kendine gelince ona;

- Sana ne oldu? diye sorarlar. Adam;

- Bilmiyorum, ihtiyar zat bana; "Senin bu yaptığını Allahü teâlâ görüyor" deyince, ayaklarımın bağı çözüldü ve gördüğünüz gibi yere düştüm. Bu zat kimdir? der.

- Bişr-i Hafi hazretleridir, derler. Bunun üzerine adam;

- Eyvah ben onu bir daha nasıl göreceğim, der ve kuvvetli bir sıtma hastalığına yakalanarak kısa bir zaman sonra da vefat eder.

Hazret-i Ömer, halifeliği zamanında bir gece Medine sokaklarını kontrol için gezerken sabaha karşı bir evden, bir kadının kızına;

- Süte su koy! dediğini duyar. Kızın da;

- Emir-ül-Müminin hazret-i Ömer süte su katmayı yasak etti cevabını verdiğini ve annesinin;

- Emir-ül-müminin nereden bilecek demesi üzerine de;

- O görmüyorsa Allahü teâlâ görüyor dediğini işitir. Hazret-i Ömer bu hadise üzerine o kızı araştırıp, oğlu Asım'a nikah eder. Asım'ın bundan bir kızı olur, bundan da Ömer bin Abdülaziz hazretleri dünyaya gelir...

Netice olarak Allahü teâlâ, her şeyi görür, bilir, işitir. Her şeye de, gücü yeter. Bu sebeple kişi, yaptıklarını, yapacaklarını iyi düşünmesi lazımdır. Peygamber efendimizin buyurduğu gibi:

(Allahü teâlâyı görür gibi ibadet ediniz! Siz, Onu görmüyorsanız da, O sizi görüyor.)

Bu dini, sabır ve merhametle yaydım
17.08.2009

Allahü teâlâ, kullarına merhamet ederek, onları terbiye etmek, iyi ve kötü huyları öğretmek için Peygamberler göndermiş, bunlarla kullarına doğru yolu, saadet-i ebediyye yolunu göstermiş, kullarını kendine çağırmış, rızasının, sevgisinin yeri olan Cennete davet etmiştir.

İnsanlara şefkat göstermek, merhamet etmek demek, onların ahiretlerini kurtarmak ve Cehennem ateşinden korumak demektir. İnsanların dünya işlerine yardım etmek, ahiretlerine yardım yanında hiç kalır. Beled suresinin 17. ve 18. âyetlerinde mealen; **(Bundan sonra müminlerden olup, birbirlerine sabır ve merhamet tavsiye ederler. İşte bunlar, eshab-ı yemindendirler, yani Cennet ehliindendirler)** buyurulmuştur.

Resulullah efendimiz de; **(Başkalarına merhamet etmeyene, merhamet olunmaz)** buyurmuşlardır.

Peygamberlerin hepsi, insanlara şefkatle, merhametle, sabırla yaklaşmışlar ve bu şekilde insanları inkâr bataklığından, kötülüklerden kurtarmaya çalışmışlardır. Peygamberlerin sonuncusu ve en üstünü olan Muhammed aleyhisselam da, Allahü teâlânın emir ve yasaklarını, şefkatle, merhametle insanlara bildirmiş ve insanlardan gelen bütün sıkıntılara sabırla karşılık vermiştir. Zira Onunla gönderilen din, bütün dinlerin sonuncusudur. İyiliklerin hepsi, terbiye usullerinin tamamı, Onun dininde yer almıştır. Ona iman edenler ve getirdiği dindeki güzelliği öğrenenler, dünyada ve ahirette rahata, huzura, saadete, kurtuluşa kavuşurlar.

Bir gün Peygamber efendimizin huzuruna bir müşrik gelir. Ona, onun anlayacağı seviyede İslamiyet'i anlatır. Fakat o müşrik, anlatılanlara hem inanmaz, hem de alay eder. Resulullah efendimiz ise, o kimse inkâr ve alay ettikçe yine bıkmadan, usanmadan ve kızmadan tekrar tekrar anlatır. Müşrik de, her seferinde inkâr eder ve Peygamber efendimizle alay eder. Bu hal bir müddet böyle devam edince, orada hazır bulunan hazret-i Ömer dayanamaz ayağa kalkar ve;

- Ya Resulullah bu kadar da olmaz, izin verin bunun cezasını verelim deyince, Peygamber efendimiz;

- **Hayır ya Ömer sen git yerine otur** buyururlar ve o müşrike nasihat etmeye devam ederler. Peygamber efendimizin, sabrı, merhameti, şefkati karşısında o müşrik dayanamaz ve;

- Pes ya Resulallah diyerek iman eder ve tam bir Müslüman olur.

Bunun üzerine Peygamber efendimiz hazret-i Ömer'e dönüp ona hitaben;

- **Ya Ömer, eğer sana, o kimseye ceza vermek için izin verseydim, bu kişi müşrik olarak Cehenneme giderdi. Ama şimdi Müslüman oldu, kurtuldu. Ben bu dini, sabır ve merhamet ile yaydım** buyururlar.

Peygamber efendimizin akli, şefkati, merhameti ve sabrı o kadar çoktu ki, Arabistan yarım adasında, sert, inatçı insanlar arasında gelip, çok güzel idare ederek ve cefalarına sabrederek, onları yumuşaklığa ve itaate getirdi. Çoğu dinlerini bırakıp Müslüman oldu. Onun uğrunda mallarını, yurtlarını feda edip, kanlarını akıttılar. Halbuki, böyle şeylere alışık değillerdi. Resulullah efendimizin güzel huyu, yumuşaklığı, affı, sabrı, ihsanı, ikramı, o kadar çoktu ki, herkesi hayran bırakırdı. Görenler ve işitenler seve seve Müslüman olurdu. Allahü teâlâ, sevgili Peygamberine emir olarak, Ahkaf suresinde; **(Peygamberlerden Ulül'azm olanların sabrettikleri gibi sen de sabret! Onlara azab verilmesi için dua etmekte acele eyleme!)** mealindeki âyet-i kerimeyi göndermiştir.

Peygamber efendimizin ve Onun eshabının yolunda olan bütün ehl-i sünnet alimleri ve evliya-i kiramın hepsi de, bu dini, hep sabır, şefkat ve merhametle yaymışlar ve anlatmışlardır.

Netice olarak, her hususta ve bilhassa Allahü teâlânın dinini insanlara anlatma konusunda, şefkatli, merhametli ve sabırlı olmalıdır. Bir kimse, Allahü teâlânın yarattıklarına nasıl muamele ederse, kendisine de öyle muamele edilir. Peygamber efendimizin buyurduğu gibi:

(Birbirlerine merhamet edenlere, Allahü teâlâ merhamet eder. O, merhamet edicidir. Yer yüzünde olanlara merhamet ediniz ki, gökte olan melekler de, size merhamet etsin.)

Oruç, sadece yememek, içmemek değildir 23.08.2009

Allahü teâlâ, iman edenlere, senede bir ay ramazan-ı şerif ayında gündüzleri oruç tutmayı emretmiştir. Cenâb-ı Hak, bu emri sebepsiz vermemiştir. Oruç, insanlara hem maddi, hem de manevi faydalar sağlamaktadır. Bütün bir sene, çeşitli yemekleri eritmek için, yorulan insan midesi ve bağırsakları, senede bir ay dinlenerek sağlığını korumuş olur. Bu maddi faydasıdır.

Manevi faydası ise, oruç tutan bir insan, aç kalmış bir insanın çektiği ızdırabı, bizzat hissederek fakir insanlara yardım etmek ihtiyacını duyar. Bu da, insanların birbirlerine yardım etmelerine sebep olur. Birbirlerine yardım eden insan topluluğu arasında ise, çekişmeler olmaz.

Ayrıca Allahü teâlânın emrini yerine getirmek için gündüzleri bir ay oruç tutan bir Müslüman, cenâb-ı Hakkın diğer emirlerini yerine getirme alışkanlığını da kazanır ve başka emirleri yapmaya istidat yani kabiliyet elde eder.

Oruç tutanın, yalnız mideyi dinlendirmeyi, perhiz yapmayı düşünmesi, orucun sahih ve makbul olmamasına sebep olur. Zira oruç, yalnız aç ve susuz durmaktan, zahiri ve lüzumsuz amellerden ibaret değildir.

Orucun, batını birçok hükümleri ve faydaları da vardır. İlmi ve anlayışı yüksek olanlar, bedeninin ruhun mekanı ve nefsin arzularının dönüp durduğu yer olduğunu bilirler. Nefsin, bedeni arzuları ne kadar çok olur ve bedene ne kadar galip gelirse, ruhun gelişmesi de, o kadar az ve hatta hiç olmaz. Bütün dinlerde, nefsin arzularını yapmamak yani riyazet çekmek, Allahü teâlâyâ yaklaşılmaya vesile olur diye bildirilmiştir. Riyazet nefsin şehvetini kırar. Bunun için her dinde riyazet çekmek, kıymetli tutulmuştur. Peygamber efendimiz; **(Oruç tutan kimse, yalan sözü terk etmezse, o kimsenin yiyip içmeyi terk etmesine Allahü teâlânın ihtiyacı yoktur)** buyurmuştur.

Faydasız şeyler söylemek, Müslümanları gıybet etmek, orucun sevabını giderir. Zahmet çekerek, sıkıntılara katlanarak ibadet yapıp da, bunun sevabını yok etmek, akıllı kimsenin yapacağı iş değildir. Âdet üzere, alışkanlık ile namaz kılan ve oruç tutan çoktur. Fakat, dinin bildirdiği hududu gözeten, haram ve şüphelilere düşmemeye dikkat eden ise, pek azdır.

Doğru ve halis ibadet edenleri, âdet üzere, bozuk ibadet edenlerden ayıran fark, Allahü teâlânın emirlerini gözetmektir. Çünkü, namaz ve orucun halisi de, bozuğu da görünüşte beraberdır. Sadece yeme-içmeyi terk ederek, yalandan, gıybetten uzaklaşılmayarak tutulan bir orucun, zahiri ve lüzumsuz bir amel olduğunu, İslam alimleri bildirmişlerdir.

Ancak oruç tutarken günah işleyenler, “benim orucumun kıymeti yok” diyerek orucu terk etmemeli, oruca devam etmeli, Allahü teâlâyâ yalvararak af dilemeli ve işledikleri günahlardan yüz çevirmelidirler. Zaten oruca devam etmek, insanı günah işlemekten men eder. İmam-ı Rabbani hazretleri buyuruyor ki:

“Allahü teâlâ, lutfederek, ihsan ederek, nefis iman edip İslamiyet’e uymakla şereflenince, İslam-ı hakikiye kavuşulur ve imanın hakikati hasıl olur. Bundan sonra yapılacak her iş, İslamiyet’in hakikati olur. Namaz kılınca, namazın hakikati kılınmış olur. Oruç tutunca, orucun hakikati tutulmuş olur. İslamiyet’in bütün hükümlerine uymak da, hep böyledir.”

Orucun, dünyadaki faydalarından biri, insanlara açlığın ve susuzluğun ne demek olduğunu öğretmektir. Zira tok olan, hiçbir zaman açın halinden anlamaz ve ona merhamet etmez. Oruç, bundan başka, nefse hakimiyeti de öğretir. Peygamber efendimiz; **(Bir kimse, ramazan ayında oruç tutmayı farz bilir, vazife bilir ve orucun sevabını, Allahü teâlâdan beklerse, geçmiş günahları affolur)** buyurmuştur.

Netice olarak, orucun Allahü teâlânın emri olduğuna inanmak ve sevab beklemek lazımdır. Günün uzun olmasından ve oruç tutmanın güç olmasından şikayet etmemek şarttır. Günün uzun olmasını, oruç tutmayanlar arasında güçlükle oruç tutmasını fırsat ve ganimet bilmelidir...

İsraf ederek hayır yapılmaz! **30.08.2009**

İsraf, malı telef etmek, faydasız hale getirmek, dine ve dünyanın mubah olan işlerine faydalı olmayacak şekilde sarf etmektir.

İsraf, Allahü teâlânın verdiği nimeti hakir görmek, nimete kıymet vermemek, nimeti elden kaçırmak, kısaca küfran-ı nimet etmek yani şükür etmemektir. Bu ise, nimeti verenin, azarlamasına ve azab etmesine sebep olur. Nimetin kıymeti bilinmeyince, hakkı gözetilmeyince elden gider. Şükür edilince ve hakkı gözetilince elde kalır ve artar.

İsraf çok kötü bir huydur ve kalbi karartan, kemiren, tehlikeli bir hastalıktır. Bu sıfat, kalbi kaplamadan önce, gidermek ve bu felaketten kurtulmak için bütün ilaçlarına başvurup uğraşmalıdır. Kurtarması için, cenâb-ı Hakka yalvarmalı, dua etmelidir. İmam-ı Birgivi hazretleri buyuruyor ki: "Tasavvuf, kalbi kötü huylardan temizlemek ve iyi huylarla doldurmak demektir. Kötü huyları araştırdım. Altmış olduğunu anladım. Altmış çeşit kötü huydan 27'ncisi, israf ve tebzirdir. Tebzir, tohumu tarlaya saçmaya ve malı boş yere dağıtmaya denir. İsraf ise, haramdır."

İsrafın kötülüğünü göstermek için, Allahü teâlânın; **(İsraf etmeyiniz! Allahü teâlâ, israf edenleri sevmez)** mealindeki kelamı yetiştir. İsra suresindeki âyet-i kerimde de mealen; **(Tebzir etme! Tebzir edenler, şeytanların kardeşleridir)** buyruluyor.

Şeytanın kardeşi de, şeytan olur. Şeytan isminden daha kötü bir isim yoktur. İsrafı, bundan daha çok kötüleyen bir şey düşünülemez.

Allahü teâlâ, mallarını israf edenlere bir şey vermeyiniz diye emir ederken, bunları en kötü bir isim ile adlandırıyor. Nisa suresindeki âyet-i kerimde mealen; **(Mallarınızı sefihlere, alçaklara vermeyiniz!)** buyuruyor. Kur'an-ı kerimde Fir'avn'ı kötülerken; **(O, israf edenlerden idi)** buyruluyor. Lut aleyhisselamın kavmi de; **(Belki siz, israf eden kavimsiniz!)** diye kötüleniyor.

Abdullah-ı İsfehani hazretleri buyuruyor ki:

"İbadetlerden lezzet alamamanın sebeplerinden biri de, haram ve şüpheli yemeklerdir. Eğer yenilen lokma şüpheli ise, ondan; hırs, şehvet, hased, düşmanlık ve riya doğar. Kim şüpheli bir şey yerse, Allahü teâlâyâ giden yolu doğru olarak bulamaz. Kim haram yerse, kendisine o yol kapanır. Kim yemede israf ederse, kalbi kararır. Kim Allahü teâlâdan gafil olarak yerse, kalbine kasvet gelir. O zaman ömrü boyunca yaptıkları boşa gider."

Abdülaziz Dirini hazretleri, talebelerine şöyle nasihat etmiştir:

"Bütün işlerinizde ve hareketlerinizde, orta hal üzere olun. Cimrilikten ve israftan son derece sakının. İsraf ve haddinden fazla dağıtmakla, elde bir şey kalmaz. Bir gün insan muhtaç kalır. Cimrilik yapmak, hal ve harekette ölçülü olmamakla da, kişi itibar bulamaz."

Nefis yemekleri yemek, kıymetli, yeni elbise giymek, yüksek, büyük binalar yapmak ve İslamiyet'in haram etmediği daha bu gibi şeyler, helalden kazanıldığı, kibir ve öğünmek için olmadığı zaman israf olmaz. Peygamber efendimiz, Abdullah ibni Abbas hazretlerine hitaben; **(İstediyini ye, istediğini giyin! İnsanı yanlış yola götüren, israf ve tekebbürdür)** buyurmuşlardır.

Ekmeğin pışkin yerini ve içini yiyip, kenar ve kabuklarını atmak israftır. Bırakılan kısımları başkası veya hayvan yerse, israf olmaz.

Sofraya lüzumundan fazla ekme koyup, sonra bunları, tekrar yemek için kaldırmamak israftır. Yani, yenmeyen ekme parçalarını atmak ve riya, gösteriş, şöhrat için fazla ekme koymak israf olur.

Süfyan-ı Sevri hazretleri, birisiyle birlikte evinin kapısında duruyordu. Önlerinden, süslenmiş bir adam geçti. Arkadaşı, bu adama bakmak isteyince, Süfyan-ı Sevri hazretleri mani olup; "Eğer sizler bakmamış olsanız, böyle israf yapmazdı. Bunun israf günahına siz de ortak oluyorsunuz" buyurmuştur.

Netice olarak israf, haramdır ve haram yere harcamakla hayır yapılmış olmaz. İmam-ı Mücahid hazretlerinin buyurduğu gibi:

"Bir kimse, Allahü teâlânın emrettiği yerlere dağ kadar altın harcetse, israf olmaz. Bir avuç buğdayı, haram olan yere verse, israf olur."

İnsanlardan bekleyen zelil olur **31.08.2009**

Allahü teâlâya iman eden, Onun emirlerine boyun eğen, başını secdeye koyan, aziz olur. Kendi nefsine, kendisi gibi aciz olan insanlara boyun eğen, onların huzurunda eğilen, dünyalık ele geçirmek için onlara yaltaklık eden de, zelil, hakir olur.

Tezellül, bayağılık, kendini aşağı tutmak yani zillet demektir. Tezellül, kötü bir huydur ve haramdır. Bir günlük yiyeceği, içeceği olan bir kimsenin, başkalarından yiyecek, içecek, para istemesi, dilenmesi, tezellül olur ve haramdır. Ebu Ali Rodbari hazretleri; "Dünyayı kazanmakta nefisler için zillet, ahireti kazanmakta ise izzet vardır" buyurmuştur.

Zillet, aşağılık, hakirlik demektir. İnsan, sadece Allahü teâlânın huzurunda, kendini böyle aşağı, hakir görür. Yaratanının huzurunda kendini aşağı görmesi, insanı aziz eder, yükseltir. Çünkü ibadet, züll ve zillet demektir. Yani, insanın Rabbine, mabuduna, hakir olduğunu, aciz, muhtaç olduğunu göstermesidir.

Herhangi bir ziyafete davet olunmadan gitmek, tezellüldür. Hadis-i şerifte; **(Davet edilen yere gitmemek günahtır. Davet olunmadığı yere gitmek hırsızlık etmek olur)** buyuruldu.

Fazla hediye almak için, az bir şeyi hediye olarak vermek, tezellüldür, bayağılıktır. Zaruret olmadan, herhangi bir kimseden bir şey istemek, dilenmek haramdır. Zaruret ve ihtiyaç halinde mubah olursa da, istemek, o kimsenin, derecenin azalmasına sebep olur. Resulullah efendimiz, hazret-i Ömer'e hediye olarak bir şeyler göndermişti. Hazret-i Ömer ise, bunları almayıp geri gönderdi. Karşılaştıkları zaman Peygamber efendimiz;

- **Niçin almadın?** diye sual etti. Hazret-i Ömer;

- Ya Resulallah, **(En hayırlınız, kimseden bir şey almayandır)** buyurmuştunuz, bunun için almadım deyince, Resulullah efendimiz;

- **O sözüm, isteyip de almak içindi. İstemedenden gelen şey, Allahü teâlânın gönderdiği rızıktır** buyurdu. Bunun üzerine hazret-i Ömer;

- Allahü teâlâya yemin ederim ki, kimseden bir şey istemeyeceğim ve istemedenden gelen her şeyi alacağım dedi.

Peygamber efendimiz, bir hadis-i şeriflerinde de; **(Aç olan veya bir şeye muhtaç olan, kimseden istemeyip, Allahü teâlâdan beklerse, Allahü teâlâ, ona bir senelik rızık kapıları açar)** buyurmuşlardır.

Eshab-ı kiramdan Ebu Said Hudri hazretleri, başından geçen bir hadiseyi şöyle nakletmektedir: "Bir gün annem beni Resulullah efendimizden bazı şeyler istemem için gönderdi. Resulullah efendimizin huzuruna varıp oturdum. Mübarek yüzünü bana çevirerek;

- **Kim sahip olduğu şeye kanaat ederse, Allahü teâlâ onu başkasına muhtaç etmez. Kim çirkin şeylerden sakınırsa, Allahü teâlâ onu iffetli eyler. Kim sahip olduğu şey ile yetinirse, Allahü teâlâ ona kâfidir. Kim bir ukıyelik miktarında bir şeye sahip olduğu halde, başkasından bir şey isterse, devamlı isteyici olur** buyurdu. Ben kendi kendime falan devemiz bir ukıyeden daha iyidir dedim. Hiçbir şey istemedenden Resulullah efendimizin huzurundan kalkıp gittim."

Abdullah el-Harraz hazretleri, sevenlerine; “Bizim yolumuz cömertliktir, vermektir. Kimseden bir şey istemek değildir” buyururdu.

Mevlana Celaleddin-i Rumi hazretleri, başkalarından bir şey istemeyi talebelerine yasak eder ve; “Başkasına el açıp bir şey isteyen, bizim talebemiz değildir. Ona dünyada da ahirette de şefaahat etmeyiz ve ondan uzak dururuz. Biz, talebelerimize daima vermeyi, ihsan ve ikramlarda bulunmayı, herkese karşı tevazu üzere bulunmayı, tatlı sözlü, güler yüzlü olmayı tavsiye ediyoruz. El açıp istemek bizim yolumuzda yoktur” buyururdu.

Ebu Osman Hiri hazretleri; “Dünyayı sevmek, Allah sevgisini kalbden götürür. Allahü teâlâdan başkasından korkmak, Allah korkusunu kalbden çıkarır; Allah’tan başkasından istemek, Allahü teâlâyâ olan ümidi kalbden uzaklaştırır” buyurmuştur.

Netice olarak, Allahü teâlâdan isteyen aziz, insanlardan isteyen ise zelil olur. Yahya bin Muaz-ı Razi hazretlerinin buyurduğu gibi:

“İnsanı, Allahü teâlâdan uzaklaştıran şeyleri istemekte zillet, ahireti istemekte ise izzet vardır.”

Neticeye sabırla ulaşılır **06.09.2009**

Sabır; yüzü ekşitmeden başa gelen dert ve musibeti yudum yudum içine sindirebilmektir. Sabır; emirleri yapmakta, yasaklardan sakınmakta, başa gelen bela ve musibetlerde tahammül etmek, katlanmaktır. Abdullah Mürteiş hazretleri; “Bütün işlerin neticesinin sıhhatli ve faydalı olabilmesi için iki şart vardır: Sabır ve ihlas” buyurmuşlardır.

Sabır, dinin yarısı, namaz ise dinin direğidir. Bu ikisine yapışan, hedefine ulaşır, maksadına kavuşur. Peygamber efendimiz; **(Sabreden, zafere kavuşur)** buyurmuşlardır.

Ebu Ali Dekkak hazretlerine; sabır nedir? diye sual edilince cevaben buyurur ki:

“Sabır, ismi gibidir. Zira sabır, ilaç olarak kullanılan tadı acı bir ağacın adıdır. Sabırlılar dünya ve ahiret izzetine konarak kurtuluşa erdiler. Çünkü onlar Allahü teâlâdan Onunla olma şerefine nail olmuşlardır. Allahü teâlâ bunun için; **(Şüphe yok ki Allah sabredenlerle beraberdir.)** [Tur suresi: 4] buyurmuştur.

Sabrın tarifi ve sınırı takdire itiraz etmemektir. Şikayet yollu olmaksızın başa gelen musibetleri açıklamak sabırsızlık olmaz.”

İsmail Fakirullah hazretleri; “Tevekkül etmek, teslim olmak, sabretmek ve rıza göstermek, Allahü teâlâyâ varan yolun esaslarıdır” buyurmuştur.

Yahya bin Muaz-ı Razi hazretleri; “Kıyamet günü fakirlik ve zenginlik tartılmayacak, fakirliğe ne ölçüde sabredilmiş ve zenginliğe ne ölçüde şükür edilmiş ise, o hesap edilecek” buyurmaktadır.

Abdülkadir Geylani hazretleri buyurdu ki:

“Kulun Allahü teâlâyı sevmesinde samimi olup olmadığı, başına bela ve musibet geldiği zaman ortaya çıkar. Bela ve musibet geldiğinde sabır halini muhafaza edebiliyorsa, o gerçekten Allahü teâlâyı seviyor demektir. Musibet ve fakirlik zamanında sebat gösterebilmek bu sevgiye delil ve alamet yapıldı. Birisi Peygamber efendimize;

- Ben seni seviyorum deyince;

- **Fakirlik için bir elbise hazırla** buyurdu. Bir başkası gelip Peygamber efendimize;

- Ben Allahü teâlâyı seviyorum deyince;

- **Bela için elbise hazırla** buyurdu.

Halinizden şikayette bulunmayın. Sabredin, feryat etmeyin. Allahü teâlâyâ, rızası için yapılan sabırlar ve tahammüller, asla karşılıksız kalmaz. Onun için bir an olsun sabrediniz, mutlaka, senelerce bu sabrın mükafatını görürsünüz. Ömrü boyunca kahraman lakabıyla meşhur olan, bu lakabı, bir anlık cesareti neticesinde kazanmıştır.”

Ahmed Yekdest Cüryani hazretleri; “Dünyanın esas mihnet, sıkıntı üzere kurulmuştur. Sıkıntının ise sabretmekten başka reçetesi, katlanmaktan başka kurtuluş yolu yoktur” buyurmaktadır.

Molla Abdurrahman Cami hazretleri de; “İhtiyarlık, gençliğin sonu ve neticesidir. Netice ise, başa bağlıdır. Gençliğini iyi geçirenin, ihtiyarlığının da iyi geçeceği umulur” buyuruyor.

İmam-ı Rabbani hazretleri buyuruyor ki:

“Her gün insanın karşılaştığı her şey, Allahü teâlânın dilemesi ve yaratması ile var olmaktadır. Bunun için, iradelerimizi Onun iradesine uydurmamız! Karşılaştığımız her şeyi, aradığımız şeyler olarak görmeliyiz ve bunlara kavuştuğumuz için sevinmeliyiz! Kulluk böyle olur. Allahü teâlâ, Hadis-i kudsîde buyuruyor ki:

(Kaza ve kaderime razı olmayan, beğenmeyen ve gönderdiğim belalara sabretmeyen, benden başka Rab arasın. Yeryüzünde kulum olarak bulunmasın!)”

Netice olarak, neticeye sabırla ulaşılır. Zira sabır; bütün hayırların, iyiliklerin anahtarıdır. Dünyaya geldiğimiz andan itibaren, her menzile sabırla ulaşılmaktadır. Çocuğun büyümesi ve eğitimi, sabretmeye bağlıdır. İyi bir insan, iyi bir Müslüman olmak, sabırla ele geçer. Din büyüklerinin buyurduğu gibi:

“Sabır bütün hayırların, sıdk kurtuluşun ve şükür de bereketin anahtarıdır. Kimde bu hasletler bulunursa, o, en yüksek manevî mertebelere kavuşur.”

Her nimet, külfet karşılığıdır
07.09.2009

Allahü teâlânın, insanlara gönderdiği Peygamberler, Peygamber olmalarına rağmen, emredilen sebeplere yapıştılar, sıkıntılara katlandılar, zahmetler çektiler. Eyyub aleyhisselam, insanları Allahü teâlâyâ iman ve ibadet etmeye çağırdı. Bu uğurda pek çok zahmet çekti. Sonra malı, evladı ve bedeni ile imtihan edildi. Ama bu sıkıntılara göğüs gerdi. Sabrı, kullukta kusur etmeyip şikayette bulunmayışı, bütün insanlara örnek oldu.

Hiçbir şey yapmadan, zahmet çekmeden, yan gelip ağzını havaya açarak kısmetini beklemek, İslamiyet'te yoktur. Allahü teâlâ Necm suresinin 39. âyetinde mealen; **(İnsana [ahirette] ancak dünyada çalışarak [ihlas ile] yaptığı işler fayda verir)** buyurmuştur.

Allahü teâlâ, dünyayı, zahmet, sıkıntı yeri olarak yaratmıştır. Burada her şey, belli bir sebebe bağlı olarak verilmektedir. Bu sebeplere yapışmayan ve bu sebeplerin getirdiği sıkıntılara, zahmetlere katlanmayan, arzu ettiği nimete kavuşamaz. Alim olmak isteyen, ilim öğrenmenin sebeplerine yapışmaz ve bu sebeplerin getirdiği sıkıntılara, zahmetlere katlanmazsa, cehaletten kurtulamaz. Dinimiz hem çalışmayı, sebebe yapışmayı, zahmet çekmeyi ve hem de dua etmeyi bildirmektedir. Önce sebebe yapışmak, sonra dua etmek lazımdır. Zira Peygamber efendimiz; **(Çalışmadan dua eden, silahsız harbe giden gibidir)** buyurmuşlardır.

Seyyid Ebü'l-Vefa hazretleri buyuruyor ki:

“Her kim mevlasına kavuşmak isterse, yolunun üstünde kendisini bekleyen zahmet ve meşakatlere sabredip, göğüs germelidir. Mesela keten bitkisi, zahmet ve meşakatlere sabredip göğüs gerer, sonunda da kağıt olur, üzerine Allahü teâlânın ismi yazılır. Muazzez ve mükerrrem olur. Allahü teâlânın isminin azizliğini ve bereketini görmez misin ki; keten önce toprağın altına hapsolunur. Sonra yeryüzüne çıkıp büyüdüktan sonra koparılır, vatanından olur, gurbet acısı çeker. Sıcağa bırakılır, güneşin hararetinde kalır, dövülür ve posası ayrılır. Sonra daha temiz hale gelmesi için tarağın dişlerinden geçirilir. Eğirilir, bükülür, en sonunda ibrişim gibi olup, insan eliyle kumaş yapılır.

Bütün bunlar oluncaya kadar, haddi ve hesabı olmayan eziyet çeker, meşakatlere katlanır. Burada da kibirli olduğu sürede, o kibir gidinceye kadar sıkılır. Bu elemenden parça parça olup, lüzumsuz oluncaya kadar kurtuluş yoktur. Lüzumsuz olunca da çöplüğe atılır. Ayaklar altında sürünür. Kağıt imal edicisi onu o halde yerlerde sürünürken görür ve kağıt yapmak için alır. Temizce yıkadıktan sonra, yepyeni, bembeyaz, pırıl pırıl kağıt yapar. Kağıdın üzerine Allahü teâlânın ismi, Kur'an-ı kerim, hadis-i

şerif yazılır. Keten, öyle hadsiz ve hesapsız eziyet ve meşakkatler çeker ki, anlatmakla bitirilemez. Bunun gibi, talebenin de böyle sıkıntı çekmesi lazımdır. Keten o kadar zahmet ve meşakkat yüzü gördükten sonra kağıt olup, üzerine yazı yazılarak nasıl değeri artıp ellerde dolaşıyorsa, talebe de zahmet ve meşakkatler çekerek, o yollardan geçtikten sonra aziz olup, derecesi yükselir.”

İmam-ı Gazali hazretleri, kendi nefesine hitaben buyuruyor ki:

“Ey nefsim; belki inandığını fakat sıkıntıya gelemeyeceğini söyleyeceksin. Fazla sıkıntıya dayanamayanların, az bir zahmetle bu sıkıntıyı önlemeleri lazım geldiğini, Cehennem azabından kurtulmak için, dünyada zahmete katlanmanın farz olduğunu, demek ki bilmiyorsun. Bugün dünyanın bir miktar zahmetine dayanamazsan, yarın Cehennem azabına ve ahiretteki zillet ve alçaklığa ve kovulmaya nasıl dayanacaksın!”

Netice olarak, her nimet, bir külfet karşılığıdır. Zahmet çekilmeden, nimete kavuşulamaz. Bir işin zahmeti ne kadar çoksa, rahmeti de o kadar çok olur. İbadet zahmetine katlananlar, sonunda sonsuz nimetlere kavuşacaktır. Hazret-i Ali’nin buyurduğu gibi:

“Uğraşmadan, çalışmadan Cennete kavuşacağını zanneden kimse, hayale kapılıyor. Çalışarak kavuşacağım diyenin de kendini yorması, ibadet meşakkatlerini yüklenmesi lazımdır.”

Şükredilirse nimetler artar 13.09.2009

Allahü teâlâyâ şükretmek, Onun dinini kabul etmek, emrettiklerini yapmak, yasak ettiklerinden de sakınmak demektir Cehennemden kurtulmak için, itikatta ve amelde, Muhammed aleyhisselama uymaktan başka çare yoktur. İyilik yapana teşekkür edileceğini, herkes bilir. Bu, insanlık icabıdır. İyilik edenlere hürmet edilir, nimet sahipleri, büyük bilinir. Bunun için, her nimetin hakiki sahibi olan Allahü teâlâyâ şükretmek, insanlık icabıdır, bir vazife ve bir borçtur. Nisa suresinin 147. âyetinde mealen; **(Allah’ın nimetlerine şükreder ve iman ederseniz, Allah size niçin azab etsin?)** buyurulmaktadır.

İmam-ı Rabbani hazretleri buyuruyor ki:

“Allahü teâlânın, bir kuluna, faydalı, güzel işler yapmayı, çok kimsenin ihtiyaçlarını sağlamasını nasib etmesi, çok kimsenin ona sığınması, bu kul için pek büyük bir nimettir! Allahü teâlâ, kullarına ıyalim demiş, çok merhametli olduğu için, herkesin rızkını, nafakasını kendi üzerine almıştır. Allahü teâlâ, bu ıyalinden birkaçının rızıkları, nafakaları için ve bunların yetiştirmeleri, rahat yaşamaları için bir kulunu görevlendirirse, bu kuluna büyük ihsan etmiş olur. Bu büyük nimete kavuşup da, bunun için şükretmesini bilen kimse, çok talihli, pek bahtiyardır. Bunun kıymetini bilip, şükretmek, kendi sahibinin, Rabbinin ıyaline hizmet etmeyi saadet ve şeref bilmek ve Rabbinin kullarını yetiştirmekle öğünmek, akıl icabıdır.”

İyilik edenlere, şükretmek yani, sevindiğini bildirmek, aklın istediği bir şeydir. Dinin bildirdiği hükümler, bütün nimetleri, iyilikleri yaratan, gönderen Allahü teâlâyâ karşı, şükürün nasıl yapılacağını göstermektedir. Ayrıca dünyanın, hayatın düzeni, cenâb-ı Hakkın bu emirlerini yapmakla ve yasak ettiklerinden de sakınmakla mümkün olur. Eğer Allahü teâlâ, herkesi kendi başına bıraksaydı, kötülükten, karışıklıktan başka bir şey olmazdı. Allahü teâlânın haram etmesi olmasaydı, nefisleri, keyifleri peşinde koşanlar, başkalarının mallarına, canlarına, ırzlarına saldırır, fenalıklar, karışıklıklar hasıl olur, saldıran da, karşısındakiler de, zarar görür, helak olurlardı.

Bütün insanların, Allahü teâlânın emir ve yasaklarından uzaklaştıkça, geçimsizlik, sefalet, işkence, sıkıntı ile kıvrandıkları hep görülmüş ve görülmeye de devam etmektedir. Teknoloji, akıllara hayret verecek şekilde ilerlediği halde, dünyadaki huzursuzluğun, insanlıktaki sıkıntının azalmadığı hatta arttığı görülmektedir.

Allahü teâlâ, insanların saadetlerine sebep olan şeyleri emretmiş ve felaketlerine sebep olanları da yasak etmiştir. Dinli olsun, dinsiz olsun, bir kimse bilerek veya bilmeyerek, bu emir ve yasaklara uyduğu kadar, dünyada rahat ve huzur içinde yaşar. Bu hal, faydalı ilacı kullanan herkesin dertten kurtulması gibidir. Bunun için Kur’an-ı kerime uygun olarak çalışan, dinli dinsiz herkes muvaffak olur. Fakat ahirette, saadete kavuşabilmek için Kur’an-ı kerimin bildirdiklerine iman etmek ve bunlara uymak lazımdır.

Avn bin Abdullah hazretleri; “Allahü teâlâ ahiret için çalışanın dünya işlerine kâfi gelir, dünyası hususunda ona yardımcı olur. Kim Allahü teâlâyâ karşı halini düzeltirse, Allahü teâlâ onunla insanlar arasını düzeltir, güzel yapar. İçini düzeltenin, Allahü teâlâ dışını düzeltir, güzel yapar” buyurmuştur.

Bir kimse, Allahü teâlânın ihsan ettiği nimetlerin kıymetini bilir, buna göre yaşarsa yani kendinde bir değişme olmazsa, bu kimseye verilen nimetler, onda hep kalır hatta artar. Bu hâl, bir insan için olduğu gibi cemiyet ve milletler için de aynıdır. Nitekim Ra'd suresinin 11. âyetinde mealen; **(Bir millet, kendini bozmadıkça, Allah onların hallerini değiştirmez)** buyurulmuştur.

Netice olarak, nimetin kıymeti bilinmez, hakkı gözetilmezse elden gider. Şükredilir, hakkı gözetilirse elde kalır ve artar. Sure-i İbrahimin 7. âyetinde mealen buyurulduğu gibi:
(Şükrederseniz, verdiğim nimetleri elbette arttırırım.)

Yük çeken, yükselir, olgunlaşır
14.09.2009

Dinimiz, almayı değil vermeyi emretmektedir. İnsanların sıkıntılarına katlanmak, kahırlarını çekmek, yardımlarına koşmak, müşküllerini halletmek, hep vermektir yani fedakârlıkta bulunmaktır. Zaten dinimizde esas olan, nazlanmak değil, naz çekmek yani yük çekmektir. İnsanların yükünü çeken, olgunlaşır, istifade etmeye başlar. Yükselen, olgunlaşan insanlar, hep vererek yükselmiş ve olgunlaşmışlardır. Bu sebeple insan, hayatta iken kendini vermeye alıştırmalıdır. Hadis-i şerifte; **(Şu üç şey için yemin ederim: Sadaka vermekle asla mal eksilmez. Öyle ise sadaka verin! Zulüm gördüğü şahsı, Allah rızası için affeden, dünya ve ahirette aziz olur. Öyle ise affedin! İsteme kapısını açana da, Allah fakirlik kapısını açar)** buyurulmuştur.

Her şeyi yaratan, veren, ihsan eden Allahü teâlâdır. İnsanlar, isyan ettiği, emirlerini dinlemediği halde rızıklarını kesmemiş yine vermiştir. İmam-ı Rabbani hazretleri buyuruyor ki:

“Bütün mahluklara her nimeti, iyilikleri veren yalnız Allahü teâlâdır. Her şeyi var eden, var olmak nimetini veren Odur. Her an, varlıkta durduran da Odur. İnsanları sıkıntıdan kurtaran, duaları kabul eden, belalardan kurtaran hep Odur. Öyle bir Rezzaktır ki, kullarının rızıklarını, günahlarından dolayı kesmiyor. Affı ve merhameti o kadar boldur ki, günah işleyenlerin yüz karalarını meydana çıkarmıyor. Hilmi o kadar çoktur ki, kullarının cezalarını vermekte acele etmiyor.”

Peygamber efendimiz bir hadis-i şeriflerinde; **(Allahü teâlânın ahlakı ile huylanınız!)** buyurmuştur. Mesela, Allahü teâlânın sıfatlarından biri Settar'dır. Yani günahları örtücüdür. Müslümanın da din kardeşinin ayıbını, kusurunu örtmesi lazımdır. Allahü teâlâ, kullarının günahlarını affedicidir. Müslümanlar da, birbirlerinin kusurlarını, kabahatlerini affetmelidir. Allahü teâlâ kerimdir, rahimdir. Yani lütfu, ihsanı boldur ve merhameti çoktur. Müslümanın da cömert ve merhametli olması lazımdır.

Abdullah-ı Ensari hazretleri buyurdu ki:

“Sana iyilik eden kimsenin esiri olursun. Ona karşı boynun bükük olur. Kendisine iyilik ettiğin kimseye karşı ise, tam tersi olur. Onun için, daima herkese iyilik etmeli, faydalı olmaya çalışmalıdır. Nitekim bir hadis-i şerifte; **(Veren el, alan elden üstündür)** buyurulmuştur.”

Ebü'l-Hüseyin Nuri hazretlerini, kendi zamanında yaşayan birkaç evliya ile beraber, hasetçinin biri, halifeye şikayet etmişti. İşin aslı araştırılmadan bunların idam edilmesi emredildi. Onlardan birisi idam edilmek üzere çağrılınca, Ebü'l-Hüseyin Nuri hazretleri, hemen ileri atılıp;

- Önce beni idam edin dedi. Cellad;

- Kılınç, kendisine koşulacak bir şey değildir. Niçin acele ediyorsun? Sana henüz sıra gelmedi deyince, Ebü'l-Hüseyin Nuri hazretleri;

- Bizim yolumuz isar yani arkadaşını, kendine tercih etme, fedakârlık yoludur. En kıymetli ve tatlı şey candır. Ben kendimi feda edip, birkaç saniye de olsa bu kardeşlerimin yaşamasını arzu ediyorum cevabını vermiştir. Bu hali gören halife, onların durumunu tekrar tahkik ettirir ve bunların Allah adamı olduğunu anlayıp, özür diler ve serbest bırakır.

Bir kimse, kırıldığı kimselere iyilik edebiliyorsa, onlara hediye verebiliyorsa, rahat eder, huzurlu olur. Din büyükleri; “Kalbi en fazla nurlandıran şey; kızdığınız kimseye dua etmektir” buyurmuşlardır.

Netice olarak mümin, gıda gibi olmalı, her zaman ona ihtiyaç duyulmalıdır. Vermeye alışan, yük çeken kimse, gıda gibi olur. Yüzü dünyaya dönük olan yani almaya alışan kimse, herkesle kavgalı olur. Yüzü ahirete dönük olan ise, herkesin yükünü çeker yani hep verir ve herkesle de barışık olur. Zaten vermeyen, fedakârlıkta bulunamayan, kısacası cömert olmayan kimse, insanların sevgisini kazanamaz. Veren kimse, her zaman itibarlı ve aziz olur. Almaya, istemeye alışan kimse de, zillete düşer.

Bayram, günâhlardan kurtulmaktır **20.09.2009**

İyd, bayram demektir. Her yıl, Ramazân ayında ve Arefe gününde günâhlar affedildiği, müslümânlar sevindikleri, sürûrlarının tekrâr geldiği için İyd denilmiştir. Bayram, affa uğramaktır. Bayram, günâhlardan kurtulma günüdür. Mü'minin bayramı, günâhlarının affedildiği gündür. İmanla öldüğü gün bayramdır. Cennette Allahü teâlânın rûyetine kavuştuğu ve Peygamber efendimizi gördüğü gün, mü'minin bayramıdır. Hakiki bayram, Rabbimizin huzûruna, yüz akıyla çıkabilmektir.

Bir bayram günü, insanların neşeyle eğlendiklerini gören hazret-i Ali; “Günah işlemediğimiz gün de, bizim bayramımızdır” buyurmuşlardır.

Sırrı-yi Sekâtî hazretleri anlatır:

“Bir bayram günü hazret-i Ma'rûf'u hurma toplarken gördüm ve;

- Bunları ne yapacaksın? diye sordum.

- Şu çocuğu ağlarken gördüm ve niçin ağladığını sordum. Bana yetim olup anne ve babasının olmadığını, arkadaşlarının yeni elbiseleri ve oyuncakları olup kendisinin olmadığını söyledi. Şimdi bunları toplayıp satacağım, ağlamayıp oynaması için ona oyuncak satın alacağım dedi. Bunun üzerine;

- Bu işi bana bırak deyip çocuğu alıp götürdüm. Yeni güzel elbiseler ve oynaması için bir oyuncak aldım. Çocuk o zaman memnun oldu. Bundan sonra kalbime bir nur geldi, kalbim parladı ve hâlîm bambaşka oldu.”

İmâm-ı Şâfiî hazretlerinin talebelerinden biri anlatır:

“Bir bayram günü İmâm-ı Şâfiî hazretleri ile berâber mescidden çıktık. Bir mesele hakkında sohbet ediyorlardı. Evlerinin kapısına gelince, bir hizmetçi kendisine bir kese altın getirip, efendisinin selâmı olduğunu ve bunu kabûl buyurmasını ricâ etti. İmâm-ı Şâfiî hazretleri keseyi kabûl etti. Biraz sonra biri gelip;

- Hanımım bir çocuk doğurdu. Yanımda hiç param yok. Sizden Allah rızâsı için biraz para istiyorum dedi. İmâm-ı Şâfiî hazretleri keseyi hiç açmadan, olduğu gibi o şahsa verdi. Halbuki biliyordum ki, kendisinin de hiç parası yoktu.”

Zünnûn-i Mısırî hazretlerinin on sene canı mahallî bir yemek ister. Yememesine rağmen bir bayram gecesi nefsi kendisine;

- Ne olur, bayram günü olsun bana bu yemeği versen deyince;

- Ey Nefsim! Şâyet bu gece bana yardım edip de, iki rekat namazda Kur'ân-ı kerîmi hatim edersen, sana bu yemeği veririm der.

Ertesi gün bayram namazından sonra nefsinin arzu ettiği yemeği getirirler. Bir lokma almasına rağmen tekrar geri koyar ve namaza durur.

- Niçin böyle yaptın? deyince;

- Tam yiyeceğim sırada nefsim bana en sonunda maksadıma ulaştım, dedi. Ben de, hayır ulaşmadın, diyerek lokmayı geri koydum cevâbını vermiştir.

Behlül-i Dâna hazretleri şu beytleri sık sık okurlarmış:

“Bayram, yeni elbiseler giyenler için değildir.
Ancak ilâhî azâptan emin olanlar içindir.
Bayram bineklere binenler için de değildir.
Ancak hatâ ve isyânı bırakanlar içindir.”

Ana-babanın dualarını almak için vesilelerden biri de bayramlardır. Bayramlarda, ana-babaya çeşitli hediyeler alıp, bayramları tebrik edilerek, elleri öpülmeli, duâları alınmalı, haklarını helâl ettirmelidir. Ana-baba hayatta ise, rızasını almak için uğraşmalıdır. Zira ana-babasını râzı eden kimse için, Cennette iki kapı açılır. Arada kırgınlıklar varsa bu vesile ile giderilmelidir. Allahü teâlâ Mûsâ aleyhisselâma buyurdu ki:

(Yâ Mûsâ, günahlar içinde bir günah vardır ki benim indimde çok ağır ve büyüktür. O da, ana-baba evlâdını çağırdığı zaman emrini dinlememesidir.)

Eşrefoğlu Rûmî hazretleri buyuruyor ki:

“Akıllılar dünyâda şu üç şeyle meşgul olurlar. Böylece onlar, herkesin üzüldüğü gün, bayram ederler:

- 1- Dünyâ seni terk etmeden sen dünyâyı terk edesin.
- 2- Her şeyden kurtulasın.
- 3- Rabbinle buluşmadan, Rabbin senden râzı olsun.”

Netice olarak Allahü teâlâ, Muhammed aleyhisselâmın ümmetine, nice mübârek günler, geceler ihsân etmiştir. Ramazan ve Kurban bayramları da bu ihsânın içindedir. Bunları fırsat, ganimet bilerek, Rabbimizin rızâsına kavuşmayı talep etmeli ve bunun gayreti içinde olmalıdır. Bayramımız mübârek olsun.

Affedilmek için affetmek lazımdır 21.09.2009

Affetmek, büyüklüğün alametidir ve Allahü teâlânın sıfatlarından. Kişinin, kendisine karşı yapılan hata ve kusurları bağışlamasına, affetmek denir. Herhangi bir kimsenin, hakkını almaya gücü yettiği halde affetmesi iyidir. Çünkü hakkını almaya gücü varken affetmek, nefse daha güç gelir. Hadis-i şerifte; **(Musa aleyhisselam: Ya Rabbi! Kullarının en kıymetlisi kimdir? dedikte, gücü yettiği zaman affedendir, buyuruldu)** buyurulmuştur.

Zulmedenin affetmek merhametin, kendisine iyilik etmeye hediye vermek ihsanın, kötülük edene ihsanda bulunmak da, insanlığın en yüksek derecesidir. Bu sıfatlar, düşmanı dost yapar. İsa aleyhisselam; (Diş kiranın diş kırıılır. Burnu, kulağı kesenin, burnu kulağı kesilir demiştim. Şimdi ise, kötülük yapana karşı, kötülük yapmayınız. Sağ yanağınıza vurana sol yanağınızı çeviriniz diyorum) buyurmuştur.

Muhyiddin ibni Arabi hazretleri buyuruyor ki:

“Kötülük edene iyilik yapan kimse, nimetlerin şükrünü yapmış olur. İyilik edene kötülük yapan kimse, küfran-ı nimet etmiş olur.”

Zulmedenden hakkını almak, İntisar olur. Affetmek, adaletin yüksek derecesi, intisar ise, aşağı derecesidir.

Affetmek, bazen zalimlere karşı aczi gösterebilir. Zulmün artmasına sebep olabilir. İntisar, her zaman zulmün azalmasına, hatta yok olmasına sebep olur. Böyle zamanlarda, intisar etmek, affetmekten daha efdal, daha sevab olur.

Zalimden hakkı kadar geri almak, adalet olur. Fakat gücü yettiği halde affetmek, güzel ahlaktır. Resulullah efendimiz, bir kimsenin zalime beddua ettiğini görünce; **(İntisar eyledin! Affeyleseydi, daha iyi olurdu)** buyurmuştur.

Bir hadis-i şerifte de buyuruldu ki:

(Üç şey kendisinde bulunan kimse, Cennete dilediği kapıdan girecektir: Kul hakkını ödeyen, her namazdan sonra onbir defa ihlas suresini okuyan, katilini affederek ölen.)

Resulullah efendimizin mübarek torunu hazret-i Hüseyin, bir gün misafirleri ile sofrada oturmuşlar yemek yiyorlardı. O sırada kölesi bir kap sıcak yemekle gelirken ayağı yere takılıp, elindeki yemeği hazret-i Hüseyin'in mübarek başına döker. Hazret-i Hüseyin, terbiye maksadı ile kölesinin yüzüne sertçe bakınca, kölesi, Al-i imran suresinin 134. âyet-i kerimesindeki; **(Gadab etmezler)** kısmını okur. Hazret-i Hüseyin;

- Gadabımı terk ettim, buyurunca, kölesi, âyet-i kerimenin; **(İnsanlardan kusurlu olanları affederler)** kısmını okur. Hazret-i Hüseyin;

- Affettim cevabını verince kölesi, âyet-i kerimenin; **(Allahü teâlâ ihsan edenleri sever)** kısmını okur. Bunun üzerine hazret-i Hüseyin;

- Allah için seni kölelikten azad ettim, istediğin yere gidebilirsin, buyurur.

Resulullah efendimiz buyuruyor ki:

(Kıyamette bir kimseyi hesaba çekerler ki, çok günah işlemiş, hiç iyilik yapmamış. Sen dünyada hiç iyilik yapmadın mı? derler. Hayır, yalnız çırağıma derdim ki, "Fakir olan borçluları sıkıştırma! Ne zaman ellerine geçerse, o zaman vermelerini söyle. İstediklerini yine ver. Boş çevirme!" Allahü teâlâ buyuracak ki, "Ey kulum! Bugün sen fakir, muhtaçsın! Sen dünyada benim kullarıma acıdığın gibi, bugün biz de sana acırız." Onu affeder.)

Ahnef bin Kays hazretleri buyurdu ki:

"Bir kimse bana düşmanlık etse, ona üç halden biriyle karşılık veririm. Bu kimse benden yaşlı ise ona saygı duyar, karşılık vermem. Benden küçük ise onun için kötü muamele yapmaya tenezzül etmem. Akranım ise ona af ve iyilikle muamele ederim."

Netice olarak müslüman, Allahü teâlâ katında kıymeti olan ve Onun sevdiği insan demektir. Bunun için müslümanların hatalarını görmemek, onlara kin tutmamak ve kusurlarını affetmek lazımdır. Allahü teâlânın bizi affetmesini istiyorsak, biz de Onun kullarını affetmemiz lazımdır. Yani, affedilmek için affetmek lazımdır. Affetmek, Allahü teâlânın sıfatlarından. Ahmed Rifai hazretlerinin buyurduğu gibi:

"Kızdığın zaman affa sarıl. Çünkü affetmek suretiyle yapacağın hata, ceza vermek suretiyle yapacağın hatadan daha iyidir."

Hayır yapmakta israf olmaz **27.09.2009**

Malı, İslamiyet'in ve mürüvvetin uygun görmediği yerlere, harcamaya, dağıtmaya İsraf denir. Mürüvvet, faydalı olmak, iyilik yapmak arzusudur. İslamiyet'e uymayan israf, haramdır. Mürüvvet'e uymayan israf ise, tenzihen mekruhtur. İsraf, kötü huylardandır ve kalbin hastalığıdır. Allahü teâlâ; **(İsraf etmeyiniz! Allahü teâlâ, israf edenleri sevmez)** buyurmuştur.

Malı, Allahü teâlânın razı olmadığı yerlere harcamak, o malı, boşa atmak demektir. Halbuki Peygamber efendimiz; **(Malı boş yere saçmayınız!)** buyurmuşlardır.

Sofrada, lüzumundan fazla, çeşitli yemekler bulundurmak israftır. İbadete kuvvet kazanmak ve misafir için bulundurmak, israf olmaz.

Yemek artıklarını dökmek, çatalı, kaşığı, tabağı, tası ekmekle sıyırıp yemeden önce, kapları yıkamak ve silmek israftır. Sofra bezi ve masa üstüne düşen ekmek, yemek kırıntılarını toplamayıp atmak israftır. Bu kırıntıları toplayıp hayvanlara yedirmek israf olmaz.

Malı kıymetinden aşağı fiyatla satarak veya kiraya vererek ve kıymetinden yukarı fiyatla satın alarak yahut kiralayarak aldanmak israf olur. Meyyitin kefenini, miktar ve cins bakımından, İslamiyet'te

bildirilenden fazla yapmak israftır. Abdestte ve gusûlde, suyu sünnet olandan fazla kullanmak israftır. Sa'd bin Ebu Vakkas hazretlerini abdest alırken Resulullah efendimiz görür ve;

- **Ya Sa'd! Suyu niçin israf ediyorsun?** buyurur.

- Abdest alırken de israf olur mu deyince;

- **Büyük nehirde de olsa, abdestte fazla su kullanmak israf olur** buyururlar.

Doyduktan sonra fazla yemek de israftır. Yalnız, misafir utanmasın diye, ev sahibinin fazla yemesi ve orucu rahat tutmak için sahurda fazla yemek israf değildir.

İslamiyet'in izin verdiği, emrettiği yerlere vermek ve mubah olan şeyleri almak için verilen mal, para, israf olmaz. İmam-ı Mücahid hazretleri buyuruyor ki:

"Bir kimse, Allahü teâlânın emrettiği yerlere dağ kadar altın harçetse, israf olmaz. Bir dirhem (yaklaşık beş gram) gümüşü veya bir avuç buğdayı, haram olan yere vermek israf olur."

Peygamber efendimizden önce yaşamış olan Hatim-i Tai, cömertliği ile meşhur olmuştu. Çok verdiği için buna;

- Malı israf etmekte hayır yoktur dediklerinde;

- Hayra verilen mal israf olmaz! cevabını vermiştir.

Sultan Bayezid-i Veli zamanında yaşayan Aşçı Yahya Baba, sadece insanları değil, bütün mahlukatı da severdi. Her gün yemek dağıtımından sonra artan pilavı, Tunca Nehrindeki balıklara dökerdi. Bir süre sonra oranın ambar memuru; "Her gün pilavlar Tunca Nehrine dökülüyor. Demek ki fazla geliyor. Verilen pirinç miktarını azaltın" diye emir verdi. Kilerci her gün artan pilav kadar az pirinç vermesine rağmen, her zamanki kadar pilav artıyor ve Aşçı Yahya Baba, yine bu pilavı kepçe kepçe Tunca balıklarına serpiyordu... Her gün pirinç azaltılmasına rağmen sonuç değişmiyordu. Öyle oldu ki, durum padişaha aksetti. Sultan da denemek istedi. Kararlaştırılan günde bütün misafirler yemeklerini yediler. Yemek yiyenler her zamanki misafirden fazla ve pirinç miktarı az olmasına rağmen pilav, yetti ve arttı. Yahya Baba balıkların nasibini nehre dökeceği sırada Sultan Bayezid-i Veli'nin;

- Yahya Baba! Bu yaptığın israf değil midir? demesi üzerine, binlerce balık başını sudan çıkarıp;

- Sultanım! Devletin artığını bize çok mu görüyorsun? Senin devletinin ikramı sadece insanlara mıdır? derler. Aşçı Yahya Baba da, sırrı açığa çıktığı için hemen orada secdeye kapanarak ruhunu teslim eder...

Netice olarak mal, büyük bir nimettir. Malı israf, Allahü teâlânın nimetini hakir görmek, nimete kıymet vermemek, nimeti elden kaçırmak, kısaca küfran-ı nimet etmek, yani şükür etmemek olur. Zira malı, Allahü teâlânın razı olmadığı yerlere vermek, harcamak, israftır, kötü bir huydur ve haramdır. İsfrafta hayır, iyilik olmaz. İslamiyet'in emrettiği yerlere vermek ise, hayırlıdır ve israf olmaz. Din büyüklerinin buyurduğu gibi:

"Hayırda israf olmaz. İsfrafta da hayır olmaz."

Egoizmi, bencilliği yıkmak için
28.09.2009

İnsanın yaratılışında, nefsin istekleri, arzuları bulunmaktadır. Bu sebeple insan, malı, parayı sever ve kendisinde gadab, intikam, kibir gibi sıfatlar görünmeye başlar. Nefis, kötülükler deposu olarak yaratılmıştır. Nefsine tabi olan, kendini beğenir, üstün görür, egoist olur. İnsanın kendini beğenmesi, herkesten üstün görmesi kibirdir. Kişi, kendini başkasından üstün görmekle, kalbi rahat eder. Kişinin kendini ve ibadetlerini beğenmesine, üstün bilmesine de ucub denmektedir. Böyle kimseler, bencil, egoist olurlar. Kibir ve ucub, insana yaratanını yani Allahü teâlâyı unutturur. Hadis-i şerifte;
(Kalbinde zerre kadar kibir bulunan kimse Cennete girmez) buyurulmuştur.

Kibriya, büyüklük, Allahü teâlânın sıfatlarındandır ve Ona mahsustur. İnsan, nefsini ne kadar aşağılarsa, Allahü teâlâ indindeki kıymeti o kadar yükselir. Kendine kıymet verenin, Allahü teâlâ katında kıymeti olmaz. Hadid suresinin 23. âyet-i kerimesinde mealen; **(Allah'ın size verdiği nimetlerle şırmamayınız! Kaybettiğiniz maldan ötürü üzülmeyiniz! Allah, kendini beğenen kibirli kimseleri sevmez)** buyurulmaktadır.

Ömer bin Abdülaziz hazretleri, hutbe okurken kalbine ucub yani kendini beğenmek hali gelirse hutbeyi yarıda keser, yazı yazarken olursa o kağıdı yırtar ve; “Allah'ım nefsimin şerrinden sana sığınırım” buyururdu.

İmam-ı Gazali hazretleri buyuruyor ki:

“Kalb meleklere mahsus bir evdir. Gadab, şehvet, hased, kibir gibi kötü sıfatlar, uluyan köpek gibidirler. Köpeklerin bulunduğu yere melekler girmez. Hadis-i şerifte, **(Köpek ve resim bulunan eve melekler girmez)** buyuruldu. Bu hadis-i şerifteki evin kalb olduğunu ve köpeğin de, kötü huylar demek olduğunu söylemiyorum. Açık manalarına inanmakla beraber, yukarıdaki manaları da ilave ediyorum.”

Malik bin Enes hazretleri, kibirli ve kendini beğenen kimselerden hoşlanmaz ve; “Bir kimse kendini övmeye başlarsa, değeri düşer” buyururdu.

Cüneyd-i Bağdadi hazretlerinin talebelerinden biri, şeytanın vesvesesine aldanıp benlik ve gurura kapılır. “Artık ben kemale geldim. Sohbetle devam etmeme lüzum kalmadı” diyerek kendi başına bir yere çekilir. Bir gece rüyasında, başlık bahçelik içinde çok lezzetli yemekler yediğini görür. Bu rüyayı hakikat zannedip, kibri daha da artar ve bu halini arkadaşlarına da anlatır. Onlar da Cüneyd-i Bağdadi hazretlerine arz ederler.

Talebeyi şeytanın aldattığını anlayan Cüneyd-i Bağdadi hazretleri ona; (Seni bu gece yine götürürlerse, oraya vardığında üç defa La havle oku) buyurur. Hakikaten onu rüyasında yine götürürler. O kimse, emri hatırlar ve üç defa La havle okur. Gördüklerini ve kendisinde hasıl olan hallerin hepsini unuttur. Bir anda kendisini pislik ve çöplük içerisinde bulur. Uyandığında gördüklerini hatırlar ve içine düştüğü hatayı anlar. Pişman olup tövbe eder ve sohbetlere devam eder.

Bunun üzerine Cüneyd-i Bağdadi hazretleri; “Herkes kamil, olgun bir rehber lazımdır. Aksi halde insan, şeytana tabi olup onun oyuncağı ve kulu olur” buyurur.

Ebu Ali Dekkak hazretlerine birisi gelerek, din büyüklerinin sohbetinde bulunmanın faydasını sorar. Cevabında; “Bunda iki fayda vardır. Birincisi; eğer o kimse ilme talib olmuşsa, sohbetin bereketiyle ilmi artar. İkinci faydası; eğer sohbetle bulunan kimsenin kalbinde benlik ve gurur varsa, o duygular yok olup, ilmi ve edebi artar” buyurur.

Ebu Bekir Vasiti hazretleri; “Korku ve ümit, kul itaat halini bırakıp benlik sevdasına düşmesin diye, nefsi bağlayan iki yulardır” buyurmuştur.

Netice olarak Allahü teâlâ, dinleri, bozuk âdetleri, çirkin modaları kaldırmak, nefsin benlik, egoizm gibi çılgınlıklarını yatıştırmak için göndermiştir. İyi kul, sahibinin yaptıklarından razı olan, onları beğenen kuldur. Kendi isteklerini beğenen kimse, kendine kuldur. Din büyüklerinin buyurduğu gibi: “İslamiyet, insandaki egoizmi, bencilliği ve mala olan sevgisini yıkmak, yok etmek için gelmiştir.”

İstediğini söyleyen, istemediğini iştir
04.10.2009

İnsan, tatlı dilli, yumuşak ve yerinde konuşmayı alışkanlık haline getirmelidir. Dili tatlı olanın ve yerinde konuşanın, dostları ve itibarı çok olur. Söz, yumuşak, tatlı ve yerinde olmalıdır. Söz, ne kadar tatlı, yumuşak olursa olsun, yerinde ve zamanında söylenmezse kıymeti olmaz. Çünkü yerinde söylenmeyen bir söz, tatlı, yumuşak hatta güzel olsa da, acı ve çirkin görünür, birilerinin kalbini incitebilir, kırabilir.

İmam-ı Gazali hazretleri buyuruyor ki:

“Yumuşak, tatlı söz, insanda gizlenmiş kin kirini temizler. Cidal ve inat ise, bunların zıddıdır. Cidal ve inat sebebiyle söylenilen kaba ve çirkin sözler, kalbi kırar, geçimi zorlaştırır, kızmaya sebep olur, göğsü daraltır.”

Söz, az, pürüzsüz, kusursuz, yerinde, zamanında olmalı ve çok şey anlatmalıdır. Peygamber efendimiz, bir söz söylediği zaman, sanki dişleri arasından nur çıkardı. Allahü teâlânın kulları arasında ondan daha fasih ve tatlı sözlü kimse görülmedi. Mübarek sözleri gayet kolay anlaşılır, gönülleri alır ve ruhları cezbederdi. Söz söylediği zaman, kelimeleri inci gibi dizilirdi. Bir kimse saymak istese, kelimeleri saymak mümkündü. Bazen iyi anlaşılması için, söylediklerini üç kere tekrar ederdi. Az kelime, söz ile çok şey anlatma özelliğine, cevami-ül-kelim denir. Bu sebeple Peygamber efendimiz; **(Bana cevami-ül-kelim yani az sözle çok şey anlatma özelliği verildi)** buyurmuştur.

Kolay, açık ve anlaşılır söz söylemeye de, fasl-ı hitab denilmektedir. Doğru söyleyenlerin en iyisi ve kendilerine fasl-ı hitab ve hikmet verilenlerin en üstünü de, yine Muhammed aleyhisselamdır. Hamdun-ı Kassar hazretleri buyuruyor ki:

“Söz öyle olmalı ki, tekrar etmeye lüzum kalmamalı, tesirini hemen göstermelidir.”

Malik bin Enes hazretleri, insanlara hayırlı ve güzel işler yapmalarını tavsiye eder ve; “Kendisine hayrı olmayan kimsenin başkasına hayrı olmaz. İnsan kendisi için hayır işlemez, kendisine iyilik yapmazsa, insanlar da ona hayır ve iyilik yapmaz” buyurarak, Peygamber efendimizin; **(Kişinin malayaniyi, faydasız şeyleri terk etmesi, Müslümanlığının güzelliğindendir)** hadis-i şerifini naklederdi. Ayrıca insanların her sözünün kendisinin leh ve aleyhinde olduğunu bildirerek Peygamber efendimizin; **(Bir kişi bir söz söyler de o sözden dolayı Cehennem ateşine düşeceği hatırına gelmez. Bir kimse de bir söz söyler, bu sözden dolayı Allahü teâlânın kendisini Cennet’e koyacağı aklına gelmez)** hadis-i şerifini rivayet ederdi.

Mevlana Celaleddin-i Rumi hazretleri, oğluna hitaben; “Çok söz söyleme. Çok kimsenin sözünü dinlemek, kalbe nifak verir. Az söyle, halkın kötülük ve eğrilerinden aslandan kaçır gibi kaç, bir kenarda dur” buyurmuştur.

Ebu Abdullah Dineveri hazretlerine çok konuşmanın zararlarından sorulduğunda; “Çok söz, iyilikleri yer bitirir. Hatta yer, kurutur. Tıpkı kuru arazinin suyu yuttuğu gibi olur” buyurdu.

Zekeriyya Ensari hazretleri buyuruyor ki:

“Kelimenin, sözün yerini, zamanını hakkıyla bilmeden, o kelimeyi, sözü kullanmayınız. Zira söz, yayından çıkan bir ok gibidir. İnsandan yerinde olmayan bir söz çıkarsa, insan o söze mahkum ve söz de insana hakim olur.”

Abdullah bin Zeyd hazretleri buyuruyor ki:

“Bir sözü, anlamayacak kimseye söyleme! Çünkü o söz, ona zararlı olup, fayda vermez.”

Ahnef bin Kays hazretleri de; “Bir söze sabretmeyen, çok söz işitir” buyurmuştur.

Netice olarak insan, kendini ve insanları sıkıntıya sokacak, üzecek, kırarak söz söylememelidir. Böyle durumlarda susmak, insan için daha iyidir. Karşısındakine güzel sözlerle hitap eden bir kimse, güzel sözlerle karşılık görür, cevap alır. Muhatabına istediğini söyleyen kimse ise, muhatabından istemediği sözleri işitmek durumunda kalır. Ubeydullah-ı Ahrar hazretlerinin buyurduğu gibi:

“Söz, değerli bir şeydir. Fakat zamanında ve yerinde olmalıdır. Söz söylemek, dilin gönülle, gönlün de Hak ile olduğu zaman makbuldür.”

Nimetleri kendinden bilmek **05.10.2009**

Bir kimsenin, nimetlerin Allahü teâlâdan geldiğini düşünmeyerek kendi yaptığını, kendi kazandığını sanarak sevinmesine, kendini beğenmesine, ucub denir. Ucub, kendini beğenmek, kötü huylardandır. Resulullah efendimiz; **(İnsanı felakete sürükleyen şeyler üçtür: Hasislik, nefse uymak, kendini beğenmek)** buyurmuşlardır.

İmam-ı Gazali hazretleri buyurdu ki:

“Allahü teâlânın insana yardımına mani olan perdelerin en kötüsü, ucub yani ayıplarını görmeyip, ibadetlerini beğenmektir. İsa aleyhisselam, havarilerine hitaben; (Ey havariler! Rüzgar, çok ışıkları söndürmüştür. Ucub da, çok ibadetleri söndürmüş, sevablarını yok etmiştir) buyurmuştur.”

Bayezid-i Bistami hazretleri buyuruyor ki:

“Günahlara bir defa, taatlere ise bin defa tövbe etmek lazımdır. Yaptığı ibadet ve taatlere bakıp kendini beğenmek, o ibadeti yapmamak günahından bin kat daha fenadır.”

İmam-ı Rabbani hazretleri, bir talebesine hitaben buyuruyor ki:

“Soruyorsunuz ki, riyazet yapınca, ibadet yapınca, nefsim kabarıyor. Benim gibi salih, iyi kimse yoktur sanıyor. İslamiyet’e ters düşen bir şey yapınca da kendimi muhtaç, aciz sanıyorum. Bunun ilacı nedir diyorsunuz. İkinci olarak bildirdiğiniz ihtiyaç ve aciz olmak, pişmanlıktan ileri gelir ki, çok büyük nimettir. Allah korusun, eğer günah işledikten sonra, pişman olunmazsa ve hele günah işlemek tatlı gelirse, günaha ısrar etmek, dadanmak olur. Pişmanlık, tövbenin bir parçasıdır. Küçük günaha ısrar etmek, büyük günah olur. Büyük günaha ısrar etmek, insanı küfre götürür. Sizin bu ikinci haliniz, büyük nimettir. Buna şükrediniz ki, pişmanlığınız çoğalsın ve İslamiyet’e uymayan işlerden sizi korusun. İbrahim suresi 7. âyetinde mealen, **(Şükrederseniz, nimetimi arttırırım!)** buyuruldu. Nefsinizin birinci hali, ucub, yani ibadet yaptığı için kendini beğenmek egoizmdir. Ucub, korkunç bir zehirdir, öldürücü bir hastalık olup, ibadetleri ve iyilikleri yok eder. Ateşin odunu yakması gibidir. Bunun ilacı, iyi işlerini kusurlu görmeli, bunlardaki gizli çirkinlikleri düşünmeli, böylece, kendinin ve ibadetlerinin kusurlu, bozuk olduğunu anlamalıdır. Hatta, onları beğenilmeyecek, kovulacak bir halde bulmalıdır. Bir hadis-i şerifte, **(Kur’an-ı kerim okuyan çok kimse vardır ki, Kur’an-ı kerim bunlara lanet eder)** buyuruldu. Başka bir hadis-i şerifte, **(Oruç tutan çok kimse vardır ki, onların orucu, yalnız açlık ve susuzluk çekmek olur)** buyuruldu. İnsan, ibadetinin, iyiliğinin çirkin tarafı olmadığını sanmamalıdır. Biraz incelenirse, Allahü teâlânın yardımıyla hepsini çirkin bulur. Güzelliğin kokusunu bile duymaz. Böyle kimsede ucub hasıl olabilir mi, nefis kendini beğenebilir mi? Bir kimse, amellerini, ibadetlerini kusurlu görünce, bunların kıymeti artar, kabul edilmeye layık olurlar. İyiliklerinizi böyle görmeye ve ucub, egoizm hasıl olmamasına çalışınız. Yoksa sonu çok kötü olur.”

Şeytan, kişinin yaptığı ibadetlere mani olamayacağını anlayınca, insana ucub yani ibadetlerini beğenmek vesvesesi verir. “Senin gibi akıllı, uyanık kimse var mı? Bu zamanda, herkes gaflet uykusunda iken, sen ibadet yapıyorsun” der. Buna karşılık, “Bu akıl ve uyanıklık, benden değildir, Rabbimin ihsanıdır. Onun ihsanı olmasa, ibadet yapamam” demelidir.

Nefis, inkârdan kurtulup, Allahü teâlânın kaza ve kaderinden razı olursa, Allahü teâlâ da, ondan razı olur. Böylece kendini anlar, büyüklük, kendini beğenmek hastalığından kurtulur.

Netice olarak, kendini ve yaptıklarını beğenen, gelen nimetleri kendinden bilen bir kimse, kibirli olur, işlediği günahları unuttur ve günahlarına tövbe edemez hale gelir. Kendini beğenen, nimetleri kendinden bilen kimse, Allahü teâlâyı ve Onun azabını unuttur, başkalarından istifade etmekten mahrum kalır ve hiç kimse ile meşveret edemez, kimseye danışmaz. Seyyid Taha-i Hakkari hazretlerinin buyurduğu gibi:

“Amellerinizi ucub yani kendini beğenmek, ibadeti kendinden bilmek ile örtüp yok etmeyiniz.”

Kötü huylardan kurtulmak için **11.10.2009**

İnsanın suretine, şekline Halk denir. İnsanın kalbindeki kuvvete, huya Hulk denir. Kötü ahlak, kalbin hastalıklarındandır. Kötü huyların tedavileri ise güçtür. Her kötü huyun ilacını iyi bilmek ve bu ilaçları iyi kullanmak lazımdır. Huy, kalbdeki meleke ve kalbdeki arzu, hal demektir. İnsanın itikadı, sözleri, hareketleri, hep bu kuvvetten hasıl olmaktadır. İnsanın istekli hareketleri, huylarının eseridir. Ahlakı değiştirmek, kötüsünü yok edip, yerine iyisini yerleştirmek mümkündür. Hadis-i şerifte; **(Ahlakınızı iyileştiriniz!)** buyurulmuştur.

İslamiyet mümkün olmayan şeyi emretmez. Tecrübeler de, bunun böyle olduğunu göstermektedir. Fakat insanların, ahlaklarını değiştirmek, düzeltmek kabiliyetleri aynı değildir.

Kendinde kötü huy bulunan bir kimse, önce buna yakalanmanın sebebini araştırmalı, bu sebebi yok etmeye, bunun ziddini yapmaya çalışmalıdır. Kötü huydan kurtulmak, bunun ziddini yapmak için

çok uğraşmak lazımdır. Çünkü insanın, alıştığı şeyden kurtulması çok zordur. Zira kötü şeyler, nefse tatlı gelir. İnsan, kötü bir şey yapınca, hemen arkasından nefesine güç gelen şeyleri yapmayı âdet edinmesi, kötü huydan kurtulmak için faydalı bir ilaçtır. Mesela, bir kötülük yaparsam, şu kadar sadaka vereceğim veya oruç tutacağım, gece namazları kılacağım diye yemin etmelidir. Nefis, bu güç şeyleri yapmamak için, onlara sebep olan kötü âdetini yapmaz. Kötü ahlakın zararlarını okumak, işitmek de, bu kötü huylardan kurtulmak için faydalı ilaçlardır. Peygamber efendimiz; **(Her günahın tövbesi vardır. Kötü ahlakın tövbesi olmaz. İnsan, kötü huyunun tövbesini yapmayıp, daha kötüsünü yapar)** buyurmuşlardır.

Vaktiyle gönül ehli bir zat, talebelerine, kötü huyla alakalı şöyle bir hadise nakleder:

Kötü huylu birinin bir bahçesi varmış. Bahçesinin kenarlarına, insanlara zarar versin diye dikenler dikmiş. Zamanla dikenler büyümüş, bahçenin dışına taşmış. İnsanlar da geçecek başka yer olmadığından, oradan geçiyorlar ve her taraflarına dikenler batıyormuş. Nihayet dayanamayıp, bahçe sahibine;

- Efendim, biz bu dikenler sebebiyle buradan geçemiyoruz. Ne olur bu dikenleri kesseniz demişler. Fakat bahçe sahibi;

- Size ne oluyor, bahçe benim, istediğimi ekerim, dikerim diye ters bir cevap vermiş. İnsanlar da, o bölgenin amiri olan Emirine gitmişler ve olanları anlatıp, bahçe sahibinden şikayette bulunmuşlar. Şikayet üzerine, Emir, bahçe sahibini çağırmış ve;

- İnsanlar rahatsız oluyorlar, dikenleri kes, temizle diye emir vermiş ise de, adam;

- Bahçe benim, kimse karışamaz cevabını vermiş. Bunun üzerine oranın Emiri;

- Bahçe senin ise, millet de benim diyerek adamın hapse atılmasını emretmiş. Bahçe sahibi işin ciddiyetini anlayıp;

- Beni Emir'in huzurun çıkarın diye yalvarmaya başlar ve görevliler de onu tekrar Emir'in yanına çıkarırlar. Adam;

- Efendim, siz haklısınız, ben yanlış yaptım, izin verin gidip o dikenleri temizleyeyim demiş ve doğru bahçesine gitmiş. Fakat dikenler o kadar büyümüş ve kök salmış ki, temizlemek mümkün değil. Çünkü bu dikenlerin kök salmadan önce temizlenmesi lazım imiş. Fakat adamcağız, işin ucunda hapiste yatmak tehlikesi olduğundan, çaresizlik içinde temizleme işine başlamış. Kartlaşmış ve kök salmış dikenleri kesmeye, temizlemeye çalışırken dikenlerin üzerine düşmüş ve çeşitli yerlerine batan dikenler sebebiyle de adam ölmüş.

Bu hadiseyi anlatan zat buyuruyor ki:

“Kötü ahlakı bu kadar kök salan bir kimse, ne yazık ki o kötü huyu ile beraber ölür. Peki ne yapması gerekirdi? Tedavi olması, o dikenleri aşılması gerekirdi. Eğer o diken köklerine aşı yapsa idi, diken yerine, o kökler üzerinde güller açabilirdi.”

Netice olarak, kötü huydan kurtulmak, tedavi olabilmek, dikenlere gül aşılayabilmek için, mutlaka hakiki bir alime, rehber gitmek lazımdır. Hakiki bir alim ve rehber bulunamazsa, böyle alimlerin kitaplarına müracaat etmeli, bu kitapları okumalıdır.

Din bilgileri, alimden öğrenilir **12.10.2009**

İman edilecek, yapılacak, kaçınılacak şeyleri ve geçinecek sanat bilgilerini öğrenmek herkese farzdır. Bundan fazlasını öğrenmek farz değil ise de, sevaptır. Hadis-i şerifte; **(İlim öğrenmek, bütün nafil ibadetlerden daha sevaptır. Çünkü kendine de, öğreteceği kimselere de faydası vardır)** buyuruldu.

İslam bilgileri, ancak bir alimden, bir üstattan veya bunların kitaplarından öğrenilir. Peygamber efendimiz; **(Ey insanlar, biliniz ki, ilim alimden işterek öğrenilir)** buyurmuştur.

İnsanı, dalaletten, kötü yoldan ilim ve alimler kurtarır. İnsan, bir rehber olmadan doğru yolu bulamaz. Bu sebeple, dinini doğru olarak öğrenmek isteyen kimsenin, ehl-i sünnet alimlerini veya bunların yazdığı doğru din kitaplarını arayıp, bulması ve okuması lazımdır. Musa aleyhisselamın; ilmin en yüksek derecesinde ve mantık ilminin üstadı olduğu halde, Hızır aleyhisselamdan ilim öğrenmeye gittiği, Kur'an-ı kerimde bildirilmektedir. Eshab-ı kiram, dinlerini Peygamber efendimizden öğrendiler. Resulullah efendimiz, onların rehberi, üstadı idi. Eshab-ı kiram da, sonrakilerin rehberi ve üstadı oldular. İslamiyet bize, bu silsile yoluyla, nakledilerek gelmiştir. Zaten dinimizi öğreneceğimiz zattan istifade edebilmemiz ve doğru olarak öğrenebilmemiz için iki şart vardır.

Bu şartlardan birincisi, dinimizi öğreneceğimiz zatın silsilesi yani üstatları, Resulullah efendimize kadar belli olmalıdır. Resulullah efendimiz, feyzin, nurun ve Allah sevgisinin kaynağıdır. Peygamber efendimizin kalbindeki feyizler, bütün kainata her an, kesintisiz olarak, devamlı gelmektedir. Ama bu feyzi, nuru almak, ayrı bir meseledir. Peygamber efendimiz, Allah sevgisinin, feyzin, nurun havuzudur. Bu havuzun etrafında çeşitli musluklar varsa da, kaynak hep aynıdır. Bu havuzdan nuru alanlar, kendilerinden sonrakilere nakil yoluyla, bu nuru ulaştırmışlardır. Bu nuru nakledenlerin hepsi, ehl-i sünnettir. Üstatları yani silsileleri bellidir ve bu silsile Peygamber efendimize kadar uzanmaktadır. Bunun için dinimizi, böyle üstatları silsile yolu ile Resulullah efendimize dayanan alimlerden öğrenmeliyiz. Fetava-yı Hindiycede buyuruluyor ki:

“Fıkıh öğrenmeyip, hadis öğrenen, dinde iflas eder yani dini gider. İlmi, emin olan, salih kimselerden veya bunların kitaplarından öğrenmelidir.”

Dinimizi öğreneceğimiz zattan istifade edebilmemiz için olan ikinci şart ise, ondan zerre kadar şüphe etmemektir.

Peygamber efendimizin mübarek kalbinden gelen feyzi, nuru, Allah sevgisini veren zat, şu kimseye vereyim, bu kimseye vermeyeyim diye ayırım yapmaz. Uygun olmayanlar da, o feyzi almaya devam eder. Uygun olmayanların aldığı feyiz, o kimsede birikir ve aynı şeker hastasına şekerin zarar verdiği gibi, aldığı o feyizler düşmanlığa dönüşür. İlk düşmanlık da, o zatın talebelerine, sevenlerine olur. Sonra da, o zata karşı düşmanlık beslemeye başlar. Bu hal de, o kimsenin felaketine sebep olur.

Netice olarak dinimizi, üstadı, Peygamber efendimize kadar belli olan ehl-i sünnet alimlerinden veya bunların kitaplarından öğrenmeliyiz. Bu sebeple kitap okurken çok dikkatli olmalıyız. Zira okuduğumuz kitabın içindekilerden daha çok, o kitabı yazan, hazırlayan mühimdir. Çünkü kalbden çıkanlar, kalblere tesir eder. İtikadı bozuk olan insanların yazdığı kitapları okuyanlar, yazarından etkilenip itikadı bozulabilir. Din büyükleri; “Pis borudan şifa gelmez” buyurmuşlardır. Vücudumuzun gıdasını almakta dikkat ettiğimiz gibi ruhumuzun gıdasını almakta da dikkat etmeliyiz. Hatta bu konuda, daha çok dikkatli olmalıyız. Ruhun gıdası ilimdir, dindir, ibadetlerdir. Bedenine bozuk gıda alan kimse, hasta olur veya ölür. Ruhuna, kalbine bozuk gıda alan kimse ise, imanını kaybeder. Yemeğin temiz olmasına dikkat ediyorsak, okuyacağımız kitabı da iyi seçmeliyiz. Zira kitabı yazan, hazırlayan, kitaba yazılanlardan daha önemlidir...

Bütün ameller, niyete bağlıdır **18.10.2009**

İnsan, bir işe başlarken, niyetine dikkat etmelidir. Niyeti iyi ise, o işi yapmalıdır. Niyeti, yalnız Allahü teâlâ için olmazsa, yapmamalıdır. Allahü teâlâ, insanın yeni, temiz elbisesine, hayrat ve hasenatına, malına, rütbesine bakarak sevab ve ikram vermez. Bunları ne düşünce ile, ne niyet ile yaptığına bakarak, sevab veya azab verir. İnsanlar, birbirlerinin yüzüne, Allahü teâlâ ise, kalbe ve niyete bakar. İnsanlar, birbirlerinin ne yaptıklarına, Allahü teâlâ ise, neden yaptıklarına bakar. Bir işi ne için yaptığımızı en iyi bilen, Allahü teâlâdır. Hadis-i şerifte; **(Allahü teâlâ, sizin suretlerinize, mallarınıza, bakmaz. Kalblerinize ve amellerinize bakar)** buyuruldu. Günahlar, niyetsiz veya iyi niyet ederek işlenirse, günah olmaktan çıkmaz.

(Ameller, niyete göre iyi veya kötü olur) hadis-i şerifi, taatlara ve mubahlara niyete göre sevab verileceğini bildirmektedir. Bir kimse, birinin gönlünü almak için başkasını incitse veya başkasının malı ile sadaka verse, yahut haram para ile mekteb, cami yaptırarsa, bunlara sevab verilmez. Bunlara sevab beklemek, cahillik olur. Zulüm, günah, iyi niyet ile işlenirse, yine günah olur. Böyle işleri yapmamak sevaptır. Bilerek yaparsa, büyük günah olur. Günah olduğunu bilmeyerek yaparsa, Müslümanların çoğunun bildiği şeyleri onun bilmemesi, öğrenmemesi de günah olur.

Bazı bilinmeyen ve görülmeyen hizmetler ve ibadetler vardır. Ama onun kazancını da kimse tahmin edemez. Bir gün Cebrail aleyhisselam Peygamber efendimize gelerek;

- Ya Resulallah, bu gece Ebu Bekr'in kazandığı sevap, kazandığı derece, kıyamete kadar gelecek bütün insanların kazancından daha fazladır. Ebu Bekir böyle bir ibadet yaptı, diye haber verdi. Ertesi gün Peygamber efendimiz, hazret-i Ebu Bekr'i yanına çağırdılar ve;

- **Ya Eba Bekir, sen dün gece nasıl bir ibadet yaptın?** diye sual ettiler. Hazret-i Ebu Bekir;

- Her zamanki gibi ya Resulallah, namaz kıldım, Kur'an-ı kerim okudum, yattım diye cevap verdi. Peygamber efendimiz;

- **Başka ne yaptın? Sen dün gece öyle bir ibadet yaptın ki, kıyamete kadar gelecek Müslümanların sevapları toplamından daha fazla sevap kazandın. Anlat bakalım nasıl bir ibadet yaptın** buyurdular. Hazret-i Ebu Bekir;

- Ya Resulallah şu olabilir mi? Yatağa yattığım zaman kendi kendime, "Ya Rabbi, sen her şeyin sahibi, yaratansın. Cenneti, Cehennemi yaratıp dolduracağını bildirdin, öyle takdir ettin. Cehennem insanlar ile dolacağına göre, benim vücudumu öyle büyüt ki, Cehennemi ben doldurayım, başka kimse girmesin" dedim.

Hazret-i Ebu Bekir, kimseye söylemediği, kimsenin bilmediği bu niyeti sebebi ile kıyamete kadar kimsenin erişemeyeceği kadar sevap kazanmıştır.

Allahü teâlâ indinde kalbden yapılan ibadet, zikir, niyet, dil ile yapılandan efdaldır. Hatta niyet, dil ile olup, kalb gafil olursa, o niyet, niyet değildir. Dinimizin esası, kalbdeki niyettir. Namaza dururken, bir yere giderken insan içinden sürekli konuşur. O konuştukları, Allahü teâlâ indinde bilinir, ona göre de ecir verilir. Günah verilmesi için yapılması lazım, fiile dönmesi lazım. Ancak ecre sebep olacak işi, içinden geçirdiği anda sevap yazılır.

Nasiruddin Çırağ-ı Dehlevi hazretleri, kendisini ziyarete gelip nasihat isteyen bir çiftçiye; "Çiftçilik saygıdeğer bir meslektir ve pekçok Allah adamı bu meslekle hayatını kazanmaktadır. Tarlayı sürerken, kalb ve dil ile Allahü teâlâyı hatırla. Bu hal, senin iyi hasat almanı sağlar. İyi niyet olmadan, hiçbir işe başlama! Eğer bir kimse, başkaları namaz kılıyor diye namaz kılsa, Allahü teâlâ bu namazı kabul etmez" buyurmuştur.

Netice olarak din demek, niyet demektir. Bütün ameller, bütün ibadetler niyete bağlıdır. Bir kimsenin ameli çok fakat niyeti bozuk ise, bu amelin, o kimseye bir faydası olmaz. Niyet güzel fakat yapılan amellerde eksiklikler varsa, Allahü teâlânın izni ile bu kimsenin kurtulması umulur.

Herkes tercihinden sorumludur **19.10.2009**

Bir işi yapıp yapmamadaki gücü yetmeye kudret, o işi tercih etmeye ihtiyar, ihtiyar olunanı yapmayı dilemeye de irade denir. Bir işi kabul etmeye ise rıza, beğenmek denir. İşin yapılmasına tesir etmek şartı ile, irade ile kudretin bir araya gelmesine de halk, yaratmak denir.

Akıl, his uzuvlarından, şeytandan ve nefisten kalbe gelen arzuları inceleyerek, iyilerini kötülerinden ayıran bir kuvvettir. Akıl, nefsin isteklerini Peygamberlerin iyi dedikleri şeylerden ayırıp, kalbe bildirir, kalb de, aklın bildirdiğini tercih ederse, nefsin arzularını yapmayı irade etmez. Kalb, İslamiyet'in iyi dediklerini tercih eder ve yaptırırsa, insan saadete kavuşur. Kalbin, iyiden, kötünden birini tercih etmesine kesb denir.

Allahü teâlâ, kullarının taatlarını, günahlarını irade eder ve yaratır. Fakat, taattan razıdır, günahattan ise razı değildir. Her şey, Allahü teâlânın irade ve yaratması ile var olur. En'âm suresinin 102. âyet-i kerimesinde mealen; **(Ondan başka ilah yoktur. Her şeyin halıkı, yaratanı ancak Odur)** buyurulmuştur.

Mu'tezile fırkasında olanlar, insan dilediği işi, kendi yaratır diyerek kaza ve kaderi inkâr ettiler. Cebriyye fırkası da, insanda tercih etmek kuvveti yok sanarak, insanı, taş, oduna benzettiler. İnsanlar, hâşâ, günah sahibi değildir. Bütün kötülükleri yaptıran Allahü teâlâdır, dediler. Cebriyye fırkasındakilerin dediği gibi, insanda irade ve tercih etme özelliği olmasaydı, kötülükleri, günahları, Allahü teâlâ zor ile yaptırırdı, eli, ayağı bağlanıp dağdan aşağı yuvarlanan kimse ile, yürüyerek, etrafını seyrederek inen kimsenin hareketlerinin birbirlerinden farklı olmaması lazım olurdu. Halbuki, birincinin yuvarlanması zorla, ikincinin inmesi ise, kendi isteği ve tercihi ile olmaktadır. Mu'tezile veya Kaderiyye adındaki fırkanın dediği gibi, insan dilediğini kendi yaratıyor zannetmek de, **(Her şeyi yaratan Allahü teâlâdır)** âyet-i kerimesine inanmamak olduğu gibi, yaratmakta, insanlar, Allahü teâlâyı ortak edilmiş olur.

İnsan bir iş yapmak istese, Allahü teâlâ da, o işin yapılmasını istemese, Allahü teâlânın dilediği olur. İnsan, her dilediğini yapamaz, yaratamaz. İnsanın her istediği olsa idi, o zaman Allahü teâlânın, aciz olması icab ederdi. Allahü teâlâ aciz olmaktan uzaktır. Ancak, Onun irade ettiği olur ve her şeyi yaratan, var eden, yalnız Odur. İlahlık böyle olur. İnsanlar için, "Şunu yarattı, bunu yarattı" gibi söylemek, yazmak çok çirkindir, Allahü teâlâyı karşı edepsizliktir ve imanın gitmesine sebep olur. Kulların ihtiyari hareketleri, kendi iradeleri ile olmayan, hatta haberleri bile olmadan, nice fiziksel, kimyasal ve fizyolojik olaylarla meydana gelmektedir. Bu inceliği anlamış olan insaflı bir fen adamı, kendi ihtiyari hareketlerine, "yarattım" demek şöyle dursun, "ben yaptım" demeye bile sıkılır. Bilgisi, anlayışı ve edebi az olan ise, her yerde her şeyi söylemekten sıkılmaz.

Kader; Ahmet kendi arzusu, tercihi ve kudreti ile Müslüman olur ve Kırkor da, kendi isteği, beğenmesi ile küfrü tercih eder şeklindedir. Memleketi, ırkı ne olursa olsun, kim neyi tercih ederse, ona kavuşmaktadır. Archibald Hamilton isimdeki bir İngiliz; "Ben bir Hristiyan olarak doğduğum ve bir Hristiyan terbiyesi aldığım halde, batıl inanışları bir türlü kabullenememiştım. Ben, bir tek Allaha, huzur ve ihlas ile ibadet etmek istiyordum. Halbuki ne Roma kilisesi ve ne de İngiliz kilisesi bunu bana sağlayamıyordu. İşte bu sebeple beni tam tatmin eden Müslümanlığı, vicdanımın telkinine uyarak kabul ettim ve ancak ondan sonra, kendimi Allahü teâlânın hakiki kulu ve daha iyi bir insan olarak hissetmeye başladım" demektedir.

Netice olarak insan, neyi tercih ediyorsa, tercih ettiğinin sebebine yapışıyor ona kavuşuyor ve tercih ettiklerinden de sorumlu oluyor. Allahü teâlâ hayır ve şer işlemekte insanları serbest bırakmıştır. İsteyen hayır, isteyen de şer işler ve neticesine de katlanır.

Seven, sevdiğinin yolunda olur 25.10.2009

İnsanın, inanmak, sevmek, korkmak, kalbindedir. İtikad eden, yani iman eden ve kafir olan, kalbdır. Kalbi temiz olan, İslamiyet'e uyar, kötü olan ise İslamiyet'ten uzaklaşır. Güzel, iyi ahlakın ve kötü huyların yeri kalbdır. Kalb, yürekte bulunan bir kuvvettir ki, buna gönül denir. Bedendeki bütün organlar, kalbin emrindedir.

Bir kimseyi sevmek için, onun yolunda olmak, onun sevdiklerini sevmek lazımdır. Bu sebeple her müminin, Resulullah efendimizi çok sevmesi lazımdır. Onu çok seven, Onu çok anar, çok söyler, çok över. Hadis-i şerifte; **(Bir şeyi çok seven, onu çok anar)** buyuruldu.

Resulullah efendimizi çok sevmek lazım olduğunu bütün İslam alimleri uzun yazmışlar, bildirmişlerdir. Hadis-i şerifte; **(Bir kimse, beni çocuğundan ve babasından ve herkesten daha çok sevmedikçe, iman etmiş olmaz)** buyuruldu. Yani imanı olgun olmaz. Allahü teâlâyı sevenin, Onun Resulünü de sevmesi vacibdir ve salih kulları da sevmesi lazımdır.

İslam ilimleri ve İslam alimleri ile alay etmek küfür olur. İslam alimine söven, kötöleyenin imanı gider. Fısk ve bid'at sebebi ile sevmemek, lazım olur ise de, dünya işleri sebebi ile sevmemek, günah olur. Salihleri sevmemek de böyledir. Hadis-i şerifte; **(Üç şey imanın lezzetini artırır: Allahü teâlâyı ve Resulünü her şeyden çok sevmek, kendisini sevmeyen Müslümanı Allah rızası için sevmek, Allahü teâlânın düşmanlarını sevmemek)** buyuruldu.

İbadeti çok olan mümin, ibadeti az olandan daha çok sevilir. İsyanı daha çok olan, küfrü ve fuhşu yayan kâfirleri daha çok sevmemek lazımdır. Hadis-i şerifte; **(Allahü teâlânın bazı kulları vardır.**

Bunlar, Peygamber değildir. Peygamberler ve şehitler, kıyamet günü bunlara imrenirler. Bunlar, birbirini tanımayan, uzak yerlerde yaşayan, Allah için birbirini seven müminlerdir) buyuruldu.

Allah için düşmanlık edilmesi lazım gelenlerin başında, insanın kendi nefsi gelir. Sevmek demek, onların yolunda bulunmak demektir. İmanın alameti de, “Hubb-i fillah ve buğd-i fillah”tır. Peygamber efendimiz; **(İbadetlerin en kıymetlisi, hubb-i fillah ve buğd-i fillahdır)** buyurmuştur.

Allahü teâlâ, dinleri, Peygamberleri, kalbi temizlemek için göndermiştir. Kalbi temiz olan, herkese iyilik eder, dünyada, rahat, huzur içinde yaşar ve ahirette de, sonsuz saadete kavuşur. Ehl-i sünnet alimlerinin kitaplarını okuyup, öğrenip de, öğretmeye çalışan ana, baba, evladı için büyük nimettir. Böyle olan kitap, dergi, gazete, radyo ve televizyonlar da, bütün millet için büyük bir nimettir. Etiket ne olursa olsun, Ehl-i sünnet alimlerinin kitaplarını okumamış, okusa da anlayamamış olan bir kimsenin, İslamiyet hakkındaki sözleri, yazıları, kıymetsizdir.

İnsan, dinine ve emanetine güvendiği salih kimselerle arkadaşlık etmelidir. Yahudiler ve Hristiyanlar, Peygamberlerini sevdiklerini söylüyorlar ise de, onların yolunda olmadıkları için, ahirette Peygamberlerinin yanında olmayacaklardır. Yüksek ruhlar, sevdikleri ruhları yukarı çekerler. Alçak ruhlar da, aşağı çeker. İnsan, öldükten sonra, ruhunun nereye gideceğini, dünyada sevdiklerinin halinden anlamalıdır.

Netice olarak insan, bir başkasını, tabiatı gereği, akıl icabı yahut kendisine yaptığı iyilikler sebebiyle veya Allahü teâlânın rızası için sever. Seven, sevdiğinin yolunda bulunmazsa, sevgisi sahih olmaz. Sevmenin en kuvvetli alameti, sevdiğinin sevdiklerini sevmek, sevmediklerini sevmemektir. Dünyada birbirini seven kimselerin ruhları birbirlerini cezbediği gibi, kıyamette de birbirlerini cezbederler. İnkâr edenleri seven, onlarla birlikte Cehenneme gider. Peygamber efendimizin buyurduğu gibi:

(İnsan, dünyada kimi seviyorsa, ahirette onun yanında olacaktır.)

Dinin direği namazdır 26.10.2009

Dinimizde, imandan sonra en kıymetli ibadet, namaz kılmaktır. Namaz dinin direği, ibadetlerin en üstünü ve İslam'ın da ikinci şartıdır. Arabide namaza salat denir. Salat, kelime anlamı itibariyle, dua, rahmet ve istiğfar demektir. Namazda, bu üç mananın hepsi bulunduğu için, salat denilmiştir.

İbadetlerin hepsini kendinde toplayan ve insanı Allahü teâlâyâ en çok yaklaştıran hayırlı amel, namazdır. Namazı doğru kılmakla şereflenen bir kimse, çirkin, kötü şeyler yapmaktan korunmuş olur. Ankebut suresinin 45. âyet-i kerimesinde mealen; **(Doğru kılınan namaz, insanı pis, çirkin ve yasak işleri işlemekten korur)** buyuruldu.

İnsanı kötülüklerden uzaklaştırmayan bir namaz, doğru namaz değildir, görünüşte namazdır. Bununla beraber, doğrusunu yapıncaya kadar, görünüşü yapmayı elden bırakmamalıdır. İslam alimleri; “Bir şeyin hepsi yapılamazsa, hepsini de elden kaçırmamalıdır” buyurmuşlardır. Sonsuz ihsan sahibi olan Rabbimiz, görünüşü hakikat olarak kabul edebilir. Namazlarını şartlarına uygun olarak kılmayan kimseye; “Böyle bozuk namaz kılacağına, hiç kılma” dememelidir. “Böyle bozuk kılacağına doğru kıl” demeli ve bozuk olan yerleri düzeltmeli ve bu inceliği iyi anlayıp ona göre hareket etmelidir.

Âdet üzere, alışkanlık ile namaz kılan ve oruç tutan çoktur. Fakat, İslamiyet'in çizdiği hududu gözetken, haram ve şüphelilere düşmemeye dikkat eden ise, pek azdır. Doğru ve halis ibadet edenleri, âdet üzere, bozuk ibadet edenlerden ayıran fark, Allahü teâlânın emirlerini gözetmektir. Çünkü namaz ve orucun halisi de, bozuğu da görünüşte beraberdir.

Beş vakit namazı, gevşeklik göstermeyerek, tembellik etmeyerek ve şartlarına uyarak cemaat ile kılmalıdır. Peygamber efendimiz; **(Müslüman ile kâfiri birbirinden ayıran namazdır)** buyurmuşlardır.

Namazı, şartlarına uyarak, kıymet vererek, doğru ve iyi kılan bir kimse Müslümandır. Namaza ehemmiyet vermeyen, doğru kılmayan veya hiç kılmayan kimsenin Müslümanlığı, bu bakımdan şüphelidir. Bir kimse, namazı doğru ve iyi kılınca, İslam ipine yapışmış olur. Çünkü namaz, İslam'ın beş şartından ikincisidir.

Namazları, mümkün olduğu kadar, iki kişi ile bile olsa cemaat ile kılmalıdır. Cemaat ile kılmak, yalnız kılmaktan daha çok sevaptır. Namazda her uzvun tevazu göstermesi ve kalbin de, Allahü teâlâdan korku üzere olması lazımdır. İnsanı dünyada ve ahirette felaketlerden, sıkıntılardan kurtaracak ancak namazdır. Çünkü Allahü teâlâ, Mü'minun suresinin başında mealen; **(Mü'minler herhalde kurtulacaktır. Onlar, namazlarını huşu ile kılandır)** buyurmaktadır.

Tehlike, korku bulunan yerde yapılan ibadetin kıymeti kat kat daha çok olur. Düşman saldırdığı zaman, askerin ufak bir iş görmesi, pek çok kıymetli olur. Gençlerin ibadet etmeleri de, bunun için daha kıymetlidir. Çünkü, nefislerinin kötü isteklerini kırmakta ve ibadet yapmama isteğine karşı gelmektedirler.

Gençlik çağında, insana musallat olan üç düşman, ona ibadet yaptırmak istemez. Bunlar, şeytan, nefis ve kötü arkadaştır. Genç olan kimse, bunlardan gelen kötü isteklere uymayıp, namazını kılsa, ibadetlerini terk etmezse çok kıymetli olur. Yaşlı kimsenin yaptığı ibadetten kat kat fazla sevab kazanır. Az ibadetine çok mükafat verilir.

Netice olarak, Allahü teâlânın en çok beğendiği ve tekrar tekrar emrettiği ibadet, beş vakit namazdır. Allahü teâlânın, Müslümanlara iman ettikten sonra en önemli emri, namaz kılmaktır. Dinimizde ilk emredilen farz da namazdır. Kıyamette de, imandan sonra ilk soru namazdan olacaktır. Beş vakit namazın hesabını veren, bütün sıkıntı ve imtihanlardan kurtulup, sonsuz kurtuluşa kavuşur. Cehennem ateşinden kurtulmak ve Cennete kavuşmak, namazı doğru kılmaya bağlıdır. Bu sebeple, namazdaki her hareketi en iyi şekilde yapmaya uğraşmalıdır. Peygamber efendimizin buyurduğu gibi: **(Namaz dinin direğidir. Namaz kılan kimse, dinini kuvvetlendirir. Namaz kılmayan, elbette dinini yıkar.)**

Bâtılı değil, hakkı taklit etmelidir
01.11.2009

Allahü teâlâ, merhametinin çokluğundan, bütün insanların dünyada rahat, huzur içinde yaşamalarını ve öldükten sonra da, nimetler, lezzetler içinde sonsuz kalmalarını istiyor. Bu saadete kavuşabilmeleri için iman etmelerini, Müslüman olmalarını, Peygamberi Muhammed aleyhisselamın ve Onun Eshabının yolunda birleşmelerini, yardımlaşmalarını emrediyor. Peygamber efendimiz; **(Karanlık gecelerde, yıldızlar yol gösterdikleri gibi, Eshabım da, saadet yolunu göstermektedirler. Herhangisinin sözlerine tabi olursanız, saadete kavuşursunuz)** buyurdu.

Eshab-ı kiram, İslamiyet'i Resulullah efendimizden öğrendiler ve öğrendiklerini, kendi düşüncelerini karıştırmadan gittikleri yerlere yaydılar. İslam âlimleri de, Eshab-ı kiramdan işittiklerini kitaplara yazdılar. Bu âlimlere Ehl-i sünnet âlimleri denir. Sonradan gelen âlimlerden bazıları, eski Yunan filozoflarından, İslamiyet'i yıkmak isteyenlerin yalanlarından ve kendi zamanlarındaki fen bilgilerinden, kafalarında hasıl olan düşüncelerini ekleyerek, yeni din bilgileri ortaya çıkardılar. İslam âlimi olarak konuşup, İslamiyet'i içeriden yıkmaya çalıştılar. Bunlardan, manaları açık olan âyet-i kerime ve hadis-i şerifleri değiştirenlerin imanı gitti, küfre girdiler. Manaları açık olmayanlara yanlış mana verenler de, bid'at sahibi oldu. Böylece Müslüman ismini taşıyan birçok bozuk bid'at fırkası meydana geldi. Din düşmanları da, bundan istifade ederek, küfür ve bid'at fırkaları meydana çıkararak, hakiki Müslümanlığı yok etmeye çalıştılar. Bugün de, bu çalışmalar değişik isimlerle sürdürülmekte ve Müslümanları birbirine düşman etmektedirler.

Ehl-i sünnet itikadındaki Müslümanların birbirlerini sevmeleri, zarar vermemeleri, yardımlaşmaları, güler yüz, tatlı dil ve yazılar ile birbirlerini ikaz etmeleri, uyarmaları lazımdır. Birbirlerine ve bütün insanlara iyilik etmeleri, İslamın güzel ahlakına uymaları, fitne çıkarmaktan çok sakınmaları, kimsenin, malına, canına, ırzına saldırmamaları lazımdır. Zaten hakiki Müslüman böyle olur. Müslümanların bütün sözleri, yazıları, hareketleri, yapıcı, birleştirici olmalıdır. Ne yazık ki, din düşmanı, insanlık düşmanı olanlar, menfaatlerini, zevklerini ön planda tutanlar, kendilerini Müslüman, hatta din adamı göstererek, Müslümanları bölmeye, birbirine düşman etmeye çalışıyorlar. Dinde reform yapacağız diyerek, İslam dinini bozmaya kalkışıyorlar. Bunun yanı sıra cahillik ve tembellik gibi iki büyük düşman da, akla ve dine uymaya, hakkı bâtıldan, iyiyi kötünden ayırmaya mani olmaktadır.

Osmanlılardan sonra Mısır'da din işleri, ehliyetsiz ellerde kaldı. Asırlardan beri İslam âlimi yetiştiren Cami'ul-ezher Medresesi idare meclisine, Abduh adında bir mason getirildi ve Mısır'daki Müslümanların itikatlarını bozdular. Abduh'un üstadı olan mason Cemaleddin-i Efgani de, İstanbul'a getirilerek, İslamiyet içeriden yıkılmak istendi. Mason Abduh'un yetiştirmesi olan Reşid Rıza'nın "Muhaverat" isimli kitabı, ülkemizde de, "Mezahibin telfiki ve İslamın bir noktaya cem'i" ismi ile yayınlandı. Hakiki din adamları, bu kitabın zararlı olduğunu görerek yayılmasını önlemişler ise de sonradan yayınlanmıştır.

Şimdi de, gençlerin bu ve benzeri zararlı kitapları okuyarak, İslam âlimlerinin, dört mezheb imamlarının büyüklüklerinden şüpheye düşmelerinden korkulmaktadır. Dört mezhebden birini taklit etmenin hak, mezhebsizliğin ise, bâtılı taklit etmek olduğu, Ehl-i sünnet âlimleri tarafından bildirilmiştir.

Netice olarak, gayr-ı müslimler, analarını, babalarını, kendi din adamlarını taklit ettikleri için İslam dinini kabul etmiyorlar. Mezhebsizler de, ana-babalarını, mezhebsiz hocalarını taklit ettikleri için, dört mezhebden birine tabi olamıyorlar. Ehl-i sünnet ise, Eshab-ı kiramdan ve mezheb imamlarından gelen bilgilerden edindikleri doğru imanlarından dolayı, dört mezhebden birine sarılıyorlar, onları taklit ederek yollarında gidiyorlar...

Allahü teâlâyâ inanmak ve görmek **02.11.2009**

İman; keşf ile, vicdanla bularak, yahut bir delil ile aklın anlaması ile veya seçilmiş, beğenilmiş bir söze güvenerek, uyarak, belli altı şeye gönülden inanmak ve dil ile de söylemek demektir.

İmanın ilk şartı, Allahü teâlânın varlığına ve bütün varlıkların yaratıcısı olduğuna inanmaktır. Dünya ve ahiret aleminde bulunan her şeyi, maddesiz, zamansız ve benzersiz olarak yoktan var eden, ancak Allahü teâlâdır diye kesin inanmalıdır. Her maddeyi, atomları, molekülleri, hücreleri, hayatı, ölümü, her olayı, her çeşit kuvveti, enerji çeşitlerini, hareketleri, ruhları, melekleri, canlı cansız her varı, yoktan var eden ve hepsini, her an varlıkta bulunduran, Allahü teâlâdır. Alemlerde olan her şeyi, hiçbirini yok iken, bir anda yarattığı gibi, her zaman, birbirlerinden de var etmektedir. Kıyamet günü gelince, her şeyi bir anda yine yok edecektir.

Her varlığın yaratanı, sahibi, hakimi yalnız Allahü teâlâdır. Onun hakimi, amiri, üstünü yoktur diye inanmak lazımdır. Her üstünlük, her kemal sıfat, Onundur. Onda, hiçbir kusur, hiçbir noksan sıfat yoktur, dilediğini yapabilir. Yaptıkları, kendine veya başkasına faydalı olmak veya bir karşılık için değildir. Bununla beraber, her işinde, hikmetler ve faydalar vardır.

Kullarına iyi, faydalı olanı vermeye, kimisine sevab, kimisine azab yapmaya mecbur değildir. Asilerin, günah işleyenlerin hepsini Cennete koysa, ihsanına yakışır. İbadet edenlerin hepsini Cehenneme atsa, adaletine uygun olur. Fakat iman edenleri Cennete sokacağını, bunlara sonsuz nimetler, iyilikler vereceğini, inkâr edenlere ise, Cehennemde sonsuz azab edeceğini dilemiş ve bildirmiştir. O, sözünden dönmez.

Bütün canlılar iman edip itaat etse, Ona hiçbir faydası olmaz. Bütün alem inkâr etse, azgın, taşkın olsa, karşı gelse, Ona hiçbir zarar veremez. Şirkten, inkârdan başka, herhangi bir büyük günahı işleyip, tevbesiz ölen kimseyi, dilerse affeder. Küçük bir günah için de, dilerse azab edebilir. Müslüman olup, ibadet eden, fakat, itikadı Ehl-i sünnet itikadına uymayan ve tevbe etmeden ölen kimseye, Cehennemde azab edecek ise de, böyle bid'at sahibi Müslümanlar, Cehennemde sonsuz kalmayacaktır.

Allahü teâlâ, kıyamet günü, mahşer yerinde, imansız olarak ölenlere ve günahı olan müminlere, kahr ve celal ile; salih olan müminlere ise, lütuf ve cemal ile muamele edecektir.

Müminler, Cennette, Allahü teâlânın cemali ile şereflenecekler, kâfirler ise, bundan mahrum kalacaklardır. Hadis-i şerifte; **(Kıyamet günü Rabbinizi, ondördüncü ayı gördüğünüz gibi görürsünüz!)** buyurulmuştur.

Allahü teâlâ dünyada anlaşılamadan bilineceği gibi, ahirette de anlaşılamadan görülecektir. Müminlerden derecesi yüksek olanlar, her sabah ve akşam, diğerleri ise cuma günleri göreceklerdir.

Muhammed aleyhisselam, Allahü teâlâyı, Mi'rac gecesi gördü. Bu görmesi, dünyadaki baş gözü ile görmek gibi değildi. Allahü teâlâyı dünyada gördüm diyenin, zındık yani kâfir olacağını ehli sünnet alimleri bildirmişlerdir.

Allahü teâlâ için caiz olmayan kelimelerin, âyet-i kerimelerde ve hadis-i şeriflerde bulunması, bizim anladığımız ve bildiğimiz, bugün kullanılan manalarda değildir. Böyle âyet-i kerimelere ve hadis-i şeriflere müteşabihat denir. Bunlara inanmalı, nasıl olduklarını anlamaya kalkışmamalıdır.

Netice olarak, Allahü teâlânın varlığına ve ahirette görüleceğine inanmalı, nasıl görüleceği düşünülmemelidir. Çünkü Allahü teâlânın işleri akıl ile anlaşılmaz, dünya işlerine benzemez, fizik ve kimya bilgileri ile ölçülemez. Allahü teâlânın ciheti, karşıda bulunması yoktur. Zira Allahü teâlâ, madde, cisim, element, karışım, bileşik değildir. Ölçülemez, hesap edilemez ve Onda değişiklik olmaz. Mekanlı, zamanlı değildir ve öncesi, sonrası, önü arkası, altı üstü, sağı solu yoktur. Bunun için, insan düşüncesi, insan bilgisi, insan akli, Allahü teâlânın hiçbir şeyini anlayamaz ve Onun nasıl görüleceğini de kavrayamaz...

“Eshabımın hiçbirine dil uzatmayınız!”
08.11.2009

Peygamber efendimizi Peygamber iken bir an gören, eğer a'ma ise, bir an konuşan, büyük, küçük her mümine Sahabi denir. Birkaç tanesine Eshab veya Sahabe denir. Bütün islam alimleri, ittifak halinde; “Eshab-ı kiram Peygamberlerden ve meleklerden sonra mahlukların, yaratılanların en efdali, en üstünüdür” buyurmuşlardır.

Resulullah efendimizi bir kere gören bir Müslüman, görmeyenlerin hepsinden kat kat daha yüksektir. Eshab-ı kiram, Şam'a girince, bunları gören Hristiyanlar; “Bunlar, İsa aleyhisselamın havarilerinden daha yüksektir” demişlerdir.

İslam alimlerinin büyüklerinden olan Abdullah ibni Mübarek hazretleri; “Resulullah efendimizin yanında giderken hazret-i Muaviye'nin bindiği atın burnuna giren toz, Ömer bin Abdülaziz'den bin defa daha üstündür” buyurmuştur.

Eshab-ı kiramın üstünlükleri âyet-i kerimelerde de bildirilmiştir. Sure-i Tevbede mealen; **(Mekke-i mükerrerme ehalisinden olup, Medine-i münevvereye hicret eden Sahabe-i kiramdan ve iyilikte onların izinden gidenlerden, Allahü teâlâ razıdır. Onlar da, Allahü teâlâdan razıdırlar. Allahü teâlâ onlara Cennetler hazırlamıştır)** buyuruluyor.

Peygamber efendimiz bir hadis-i şeriflerinde buyuruyor ki:
(Eshabımın hiçbirine dil uzatmayınız. Onların şanlarına yakışmayan bir şey söylemeyiniz! Nefsim elinde olan Allahü teâlâyı yemin ederim ki, sizin biriniz Uhud Dağı kadar altın sadaka verse, eshabımdan birinin bir müd arpası kadar sevab alamaz.)

Sadaka vermek ibadettir. İbadetlerin sevabı niyetin temizliğine göredir. Bu hadis-i şerif, Eshab-ı kiramın kalblerinin ne kadar çok temiz olduğunu göstermektedir.

İslam alimlerinin büyüklerinden olan Ahmed ibni Hacer Heytemi hazretleri zamanında, Hindistan'da alimler, veliler çok olduğu halde, kalbleri kararmış, menfaat ve hırs ile bozulmuş olan bazı kimseler, Eshab-ı kirama dil uzatıyor ve işi edebsizliğe kadar götürüyorlardı. O zamanın alimleri, bu sapıkları susturmak için toplanarak, İbni Hacer hazretlerine başvurdular. Bu da, Sahabe-i kiramın üstünlüklerini, iki büyük kitap yazarak delilleri ile bildirdi. Bunlardan **Sava'ik-ul-muhrika** kitabındaki hadis-i şerifte buyuruluyor ki:

(Allahü teâlâ, beni insanların en asilzadesi olan Kureys kabilesinden seçti ve bana insanlar arasından en iyileri arkadaş, sahib olarak ayırdı. Bunlardan birkaçını bana vezirler olarak ve din-i islami, insanlara bildirmekte, yardımcı olarak seçti. Bunlardan bazılarını da eshar olarak, yani zevce tarafından akraba olarak ayırdı. Bunları seb edenlere, iftira edenlere, söğenlere Allahü teâlânın ve bütün meleklerin ve insanların laneti olsun! Allahü teâlâ, kıyamet günü, bunların farzlarını ve sünnetlerini kabul etmez.)

Hazret-i Ebu Bekir ve hazret-i Ömer, Peygamber efendimizin hem vezirleri, hem de esharı idi. Çünkü Resulullah efendimizin hanımlarından hazret-i Aişe'nin babası hazret-i Ebu Bekir ve hazret-i Hafsa'nın babası da hazret-i Ömer'dir. Peygamber efendimize kızlarını verenler eshardan olduğu gibi, Resulullah efendimizin kızları ile evlenenler de, aynı şekilde akrabadırlar. Bu sebeple bunların hiçbirine dil uzatılmaz. Zira Peygamber efendimiz; **(Eshabımın, akrabamın ve bana yardım eden, gösterdiğim yolda gidenlerin sevgisinde benim hakkımı koruyunuz! Onları sevmek suretiyle benim Peygamberlik hakkımı koruyanları, Allahü teâlâ, dünyada ve ahirette belalardan, zararlardan korur. Benim Peygamberlik hakkımı düşünmeyerek, onları incitenleri, Allahü teâlâ sevmez. Allahü teâlânın sevmediği kimselere azab etmesi pek yakındır)** buyurmuşlardır.

Netice olarak, Eshab-ı kiramın her birini sevmemiz, hepsine saygı göstermemiz lazımdır. Aralarında yaptıkları muharebeleri, Allahü teâlânın emrini yerine getirmek için yaptıklarına inanmak lazımdır. Zira bu muharebelere katılanların hiçbirinde makam, şöhret, para hırsı yoktu. Hepsî âyet-i keriminin ve hadis-i şerifin emrini yerine getirmek gayesinde idiler...

Yaratânını unutmayan, unutulmaz **09.11.2009**

Seven, sevdiğine tabi olur ve insan, sevdiğini hiç unutmaz. Allahü teâlâyı ve Onun sevdiklerini seven, sevdiklerini unutmaz, hep hatırlar, itaat ve zikreder. Mert olan bir kimse, herkesin arasında bulunur, alışveriş yapar, evlenir fakat, bir an Rabbini unutmaz. Müminin hayırlısı; ibadetlerini yapan, kendine lazım olan ilmi öğrenen, hiç kimseye kötülük yapmayan, haramlardan sakınan, kimsenin malına göz dikmeyen ve öleceğini de hiç unutmamandır. Böyle bir kimse, dünya işleri ile meşgul olurken, kalbi, Allahü teâlâyı bir an unutmaz. Bütün hareketleri, işleri, sözleri, okumaları, dinlemeleri, hep Allah rızası için olur. Böyle olunca, insanın her uzvu ve kalbi Allahü teâlâya yönelmiş olur, hep Onu zikreder yani hatırlar. Allahü teâlâ, emirlerini ve yasaklarını unutmayan, itaat edenlere her zaman yardım eder. Nitekim Kur'an-ı kerimde mealen; **(Allah size yardım ederse, kimse size galib gelemmez. Size yardım etmezse, kimse yardım edemez)** buyurulmaktadır.

Vaktiyle bir genç, bir köye gidiyormuş. O köyün yolu da bir vadiden geçiyormuş. O vadiden geçmek için de, sadece bir asma köprü varmış. Asma köprü'nün bağları da çok zayıf olduğu için, geçmek çok zor imiş. Genç, köprü'nün başına gelince, hiç tereddüt etmeden etrafını seyrede seyrede rahat bir şekilde köprüden geçip gitmiş. O sırada köprü'nün başına bir başka kimse daha gelmiş. Bakmış ki asma köprü ha düştü ha düşecek durumda. Oturmuş, uzun uzun dualar etmiş, yalvarmış ve ondan sonra asma köprüden geçmek istemiş. Fakat asma köprü'nün üzerine çıkar çıkmaz köprü'nün bağları kopmuş, köprü ile beraber adam da vadinin derinliklerine yuvarlanmış ve ölmüş.

Bu hali, vadinin yamacında bulunan evliyadan bir zat, seyrediyormuş. Gördüklerine hayret etmiş. Çünkü genç, hiçbir şey okumadan, dua etmeden, köprüden geçip gitmiş. Ama diğeri okuduğu, dua ettiği halde, asma köprü'nün bağları koparak köprü ile beraber düşmüş ve ölmüş. Kalbinden Allahü teâlâya yalvararak bunun hikmetini öğrenmek istemiş ve yatmış. Gece rüyasında kendisine şöyle denmiş:

“O genç, her zaman, gece gündüz hep Allahü teâlâyı hatırlar, zikreder, itaat ederdi. Köprü'nün başına gelinceye kadar da hep Allahü teâlâ ile idi, yani Onu zikrediyordu. Genç, cenâb-ı Hakki hiç unutmadığı, her zaman itaat ettiği için Allahü teâlâ da, onu köprüde unutmadı. Bu sebeple genç, köprüden karşıya rahat bir şekilde geçti. Köprüden geçemeyen kimse ise, ölümü görünce Allahü teâlâyı zikretmeye, dua etmeye başladı. Köprüdeki tehlikeyi görünce değil, çok önceden Allahü teâlâ ile beraber olsaydı yani ibadetlerini yapsa, itaat etseydi, cenâb-ı Hak da, köprüde onunla beraber olur yani ona da yardım ederdi...”

Ebu Bekr es-Sekkaf hazretlerinin bir talebesi, hanımı ile beraber yolculuk ederken bir vadide yollarını kaybederler. Yanlarındaki suları da biter, susuz kalırlar. Talebe, hocası Ebu Bekr es-Sekkaf hazretlerini vesile ederek dua eder ve yardım ister. O esnada uyur ve rüyasında, atına binmiş bir halde hocasını görür. Hocası; “Seni unutacağımızı mı zannedersin? Biz, bizi sevenleri unutmayız” der ve o esnada uyanır. Bakar ki karşısında, elinde su kırbaşı olan birisi duruyor. Getirdiği suyu içip, kaplarını doldururlar ve sonra da o kişinin tarifi üzerine gidecekleri yolu bulup, yolculuklarına devam ederler...

Netice olarak Allahü teâlâ, kendisine itaat eden, her zaman zikreden ve emrettiği sebeplere yapışarak çalışan kullarına yardım eder, imdatlarına yetişir. İtaat etmeyen, emir ve yasaklarını

hatırlamayan, yapmayan, emrettiği sebeplere yapışmayan, boş oturan tembel kullarını ise sevmez ve onlara yardım etmez. Allahü teâlâ, her şeyi görür, bilir, işitir, her var olan şeyi, her an varlıkta durdurur ve hepsinin idaresinden, hallerinden bir an gafil olmaz. Mülkünü kimseye çaldırmaz ve emirlerine uymayanların cezasını vermekten de aciz kalmaz. Allahü teâlâyı unutmayan, itaat eden, dünyada da, ahirette de rahat eder, huzurlu olur.

Allahü teâlânın dinine hizmet 15.11.2009

İslamiyet'e hizmet etmek, bir kişinin daha Müslüman olması için gayret etmek, çok kıymetlidir. Dine hizmet ederken, menfaat olmazsa başarı olur. Menfaat ön plana çıkmaya başlarsa, muvaffakiyet azalır. Din büyükleri, yazdıkları kitaplardan bir kuruş para almazlardı. Hizmette kalbdeki niyet önemlidir. Allah için hizmet edilirse muvaffak olunur, para için yapılırsa muvaffak olunamaz. Kalbde mutlaka bir niyet vardır. Bu da; Allah rızası veya dünya menfaatidir. Hangisi ön planda ise, ona bakılır. Eğer Allah rızası ön planda ise, aldığı para hizmete mani olmaz, ahireti için sevap kazanır, dünyadaki aldığından da bereketi olur. Dine hizmeti, para için yaparsa hiç sevap kazanamaz, aldığı paranın da hayrını görmez. Kalbdeki niyetin hangisi ön planda olduğuna bakılır. İki çeşit insan vardır; biri ecir için, diğeri ücret için çalışır. Ecir için çalışan, aldığından hayır görür, ecrini de alır. Ücret için çalışan, sevap kazanamaz aldığından da hayrını göremez.

Dine hizmet etmek, sıkıntısız olmaz, en zor iştir, sabır ve fedakârlık ister. Ekmek bile, insana faydalı olmak için dişlerin arasında ezilmeye sabrediyor. Salih aleyhisselam kavminin hükümdarı idi ve herkes kendisini çok seviyordu. Bir gün Cebrail aleyhisselam gelerek, kendisinin Peygamber olduğunu, Allahü teâlânın, emir ve yasaklarını Semud kavmine bildirmesini söyledi. Salih aleyhisselam, Semud kavmine Allahü teâlânın emir ve yasaklarını bildirince, kabul etmediler. Çok sevdikleri ve bütün emirlerini yaptıkları halde, Allahü teâlânın emirlerini bildirince, pek azı iman etti. İman etmeyenler, bir gün Salih aleyhisselama;

- Şu kayanın içinden kızıl tüylü bir deve çıkarırsan sana iman ederiz dediler. Salih aleyhisselam;

- **Ben de sizin gibi bin insanım bunu yapamam** buyurunca, hemen Cebrail aleyhisselam geldi;

- **Sen dua et Allahü teâlâ senin duanı kabul edecek ve kayanın içinden deve çıkaracak** buyurdu. Salih aleyhisselam da dua edince, kaya büyük bir gürültüyle yarıldı ve içinden bir deve çıktı. Bu hadise, iman edenlerin imanını kuvvetlendirdi, tereddüt edenlerin de iman etmesine sebep oldu. İnkâr edenler, inanmadıkları gibi taşkınlıkta daha da aşırı gittiler ve deveyi öldürmek istediler. Salih aleyhisselam onlara;

- **Sakin bu deveyi öldürmeyin, başınıza çok büyük felaket gelir** buyurdu.

Salih aleyhisselamın kavminin su için kullandığı bir kuyu vardı. Salih aleyhisselam kavmine;

- **Bu kuyunun suyunu, bir gün siz bir gün de deve içecek** buyurur. Fakat kavmi, suyu her gün istedikleri için deveyi öldürmeye karar verdiler ve öldürdüler. Deve öldürülünce Allahü teâlânın gazabının çok çabuk geleceğini Salih aleyhisselam kavmine bildirdi. Kavmi inanmadı. Salih aleyhisselamın kavmi hem zengin hem de çok sağlam, güçlü binalar yaptıkları için;

- Bize bir şey olmaz dediler. Salih aleyhisselam, iman etmiş olanları toparlayarak;

- **Burası artık lanetlendi, çok acil olarak burayı terk ediyoruz, şu karşıki tepeye çıkalım, bulunduğumuz yerde neler olacak oradan seyredelim** buyurdu.

Kendine inananlarla tepeye çıktılar, bu sırada Semud kavminin bulunduğu şehirde çok büyük bir deprem başladı ve yedi gün sürdü, hiçbir şey kalmadı...

Peygamber efendimiz Tebük Harbine giderlerken bu vadiden geçiyorlardı. Eshab-ı kirama buyurdular ki:

(Burası lanetlenmiş bir yerdir, çok hızlı geçin duraklamayın, burada durulmaz, gözünüzden yaş akıtın, bizim başımıza böyle bir şey gelmemesi için dua edin!)

Mekkeli müşrikler, Peygamber efendimize;

- Beddua et de, Ad kavmi, Semud kavmi gibi bize de bela gelsin, Peygamber olduğunu görelim derlerdi. Peygamber efendimiz de;

- **Ben aranızdayım, ben aranızdayken bela gelmez** buyururlardı.

Netice olarak dinin yayılması için gayret etmeli, hiçbir şey yapılamıyorsa, Ehl-i sünnet alimlerinin kitaplarını alıp dağıtmalı, yayılmasına yardımcı olmalıdır. Bunu da yapamayan, bu hizmeti yapanlara dua etmeli, onları sevmeli ki, bunların arasında sayılsın.

Hiç kimseyi hakir görmemeli **16.11.2009**

Kendini beğenen, nefsinin esiri olmuş kimseler, başkalarını hakir, aşağı görür, onlara zulmeder, ızdırab verir, haksızlık yaparlar. Kendini beğenmeyip haramlardan sakınan, nefsinin esiri olmayan kimselerin kabına, rahmet dolar, ihlasları artar, İslam alimlerinden veya onların kitaplarından istifade etmeye başlarlar. Böyle olan kimseler, başkalarını hakir, aşağı görmezler, onlara yük olmazlar hatta onların yükünü çekmeye başlarlar.

Köpek olan eve, rahmet meleklerinin girmedığı, hadis-i şerifte bildirilmiştir. Kalbe de, köpek mizaçlı kötü huyları sokmamalıdır. Özellikle kibir, kıskançlık, öfke ve şehvet gibi bu dört kötü huy daha tehlikelidir. Kendini beğenmek, başkasındaki bir nimeti kıskanmak, öfkelenmek ve şehvete kapılmak tehlikelidir. Kendini beğenen kimse, başkasını beğenmez, onu hakir, aşağı görür. Böyle olan kimseler, kıyamet günü hakir ve zelil olur. Nitekim hadis-i şerifte; **(Kıyamet günü, dünyadaki kibir sahipleri küçük karınca gibi zelil ve hakir olarak kabirden çıkarılacaktır. Karınca gibi, fakat insan şeklinde olacaklardır. Herkes bunları hakir göreceklerdir)** buyurulmuştur.

Müslüman, Allahü teâlâya iman eden, Onun emirlerini yapan ve yasak ettiklerinden sakınan yani cenâb-ı Hakkın sevdiği kimse demektir. Böyle olan bir kimseyi hakir, aşağı görmek, çok büyük felakettir. Abdülhalık-ı Goncdüvani hazretleri oğluna hitaben buyuruyor ki:

“Sana vasiyyet eylerim ey oğul ki, her halinde ilim, edeb ve takva üzere ol! İslam alimlerinin kitaplarını oku! Fıkıh ve hadis öğren! Cahil tarikatçılardan sakın! Şöhret yapma! Şöhrette afet vardır. Aslandan kaçır gibi, cahillerden kaç! Bid’at sahibi, sapıklar ile ve dünyaya düşkün olanlar ile arkadaşlık etme! Helalden ye! Herkese, şefkat ve merhamet et! Kimseyi hakir görme! Kimse ile münakaşa, mücadele etme! Kimseden bir şey isteme! Tasavvuf büyüklerine dil uzatma! Onları inkâr eden felakete düşer. Mayan fıkıh ve evin mescid olsun!”

Ebu Ali Sekafi hazretleri anlatır:

“Bir gün üç erkek bir kadın tarafından omuzlar üzerinde taşınan bir cenaze gördüm. Ben de yardım ettim ve cenazeyi mezarlığa kadar götürdüm. Sonra cenaze namazını kılıp defnettik. Oradakilere;

- Size yardımda bulunacak bir başka komşunuz yok muydu? deyince;

- Vardı ama bunu hor ve hakir görüyorlardı dediler. Ben yine;

- Peki ne yapmıştı? dedim. Onlar;

- Bu çok günahkârdı dediler. Sonra oradan ayrıldık. Vefat eden kişiye acı mıştım. O gece bir rüya gördüm. Rüyamda biri yanıma geldi. Yüzü ayın on dördü gibi parlıyordu. Ayrıca çok kıymetli elbiseler giymişti ve tebessüm ediyordu. Kendisine;

- Sen kimsin? dedim. Bana;

- Cenaze namazını kılıp defnettiğiniz, günahkâr kişiyim. Halk tarafından horlanmışım. Lakin yüce Rabbim son anımda bana merhamet eyledi. Şimdi bu merhametin nimetleri içindeyim diye cevap verdi.”

Şakik-i Belhi hazretleri buyuruyor ki:

“Bir kusuru ve ayıbı var diye bir kimseyi kötüleyen, hakaret eden kimse, kendi kendini helak etmiştir. İnsanlar, bir kimse hakkında; ‘Bundan bize zarar gelmez bu emin bir kimsedir’ derlerse, o kimse bütün insanların zarar ve kötülüklerinden emindir. Kim Müslümanların aleyhinde konuşur, onları giybet eder, onlara iftira ederse, aralarında söz taşıyıp koğuculuk yaparak Müslümanları birbirine

düşürürse, Müslümanların hakkını gözetmez, onların kalblerini kırar, incitirse ve onları kendinden aşağı görürse, o kimse şeytanın hizmetçisi olmuş olur, dünyada fakir olur, ahirette iflas etmiş vaziyette hakir ve zelil olur.”

Netice olarak hiçbir Müslümanı, hatta hiç kimseyi hakir görmemelidir. Kendi hata ve kusurları ile meşgul olmalı, kimsenin ayıbını araştırmamalı, yüzüne vurmamalıdır. Ölümü ve kendisinin imanlı mı yoksa imansız olarak mı ruhunu teslim edeceğini düşünmelidir. Ebu Bekir el-Betaihi hazretlerinin buyurduğu gibi:

“İnsanları, hor, hakir ve aşağı görmek, senin için tedavisi mümkün olmayan büyük bir hastalıktır.”

Işık olmazsa, göz göremez **22.11.2009**

Akl olmayana deli, aklını kullanmayana sefih, akli az olana da ahmak denmektedir. Yalnız aklına uyup, ona güvenen, aklın ermediği şeylerde yanılgı kimseye, felsefeci, aklın erdiği şeylerde ona güvenen, aklın ermediği, yanılgı yerlerde ise, Kur'an-ı kerimin ışığı altında akla doğruyu gösteren yüksek insanlara da, İslam âlimi denir.

Akl, göz gibidir, din bilgileri de ışık gibidir. İnsanın akli, gözü gibi zayıf yaratılmıştır. Gözümüz, maddeleri, cisimleri karanlıkta göremiyor. Allahü teâlâ, görme aletimizden faydalanmamız için, güneşi, ışığı yaratmıştır. Güneşin ve çeşitli ışık kaynaklarının nuru olmasaydı, gözümüz işe yaramazdı.

Akl da, yalnız başına faydalı, zararlı şeyleri anlayamıyor. Allahü teâlâ, aklımızdan faydalanmamız için, Peygamberleri, İslamiyet ışığını yarattı. Peygamberler, dünyada ve ahirette rahat etmek yolunu bildirmeseydi, aklımız bulamaz, tehlikelerden, zararlardan kurtulamazdık. Fen vasıtaları, mevki, rütbe, para ne kadar bol olursa olsun, Peygamberlerin gösterdiği yolda gitmedikçe, hiçbir fert, hiçbir cemiyet mesut olamaz. Dünyada da, ahirette de rahat ve mesut yaşayanlar, ancak, Peygamberlere uyanlardır.

Eğer Peygamberler ve en son olarak da Muhammed aleyhisselam gelmeseydi, hiç kimse, akli ile Allahü teâlâyı tanıyamazdı. Onun için bu şansa yani yol gösteren bir rehber kavuşmak, çok büyük bir nimettir. İmam-ı Rabbani hazretleri buyuruyor ki:

“Allahü teâlânın, Peygamberler göndermesi, bütün mahluklara rahmet ve ihsandır. Allahü teâlâ, kendi varlığını ve sıfatlarını, bizim gibi zayıf akıllı ve kısa görüşlü kullarına, bu büyük Peygamberleri ile haber verdi. Beğendiği şeyleri, beğenmediklerinden bunlar vasıtası ile ayırdı. İnsanlara dünyada ve ahirette faydalı olan şeyleri, zararlılarından, bunların aracılığı ile ayırt etti. Peygamberler gönderilmeseydi, insan akli, Allahü teâlânın var olduğunu anlayamaz, büyüklüğünü kavrayamazdı. Nitekim, kendilerini çok akıllı sanan eski Yunan filozofları, Allahü teâlânın varlığını anlayamadılar. Yaratana inkâr ettiler. Nemrud'un, İbrahim aleyhisselam ile çekişmesini herkes bilir. Firavun da, benden başka tanrınız yoktur demişti. Demek ki, insanların kısa akılları, bu büyük nimeti anlayamamakta ve Peygamber olmadıkça, bu sonsuz saadete kavuşamamaktadır.

Yunan felsefecileri, yerlerin ve göklerin bir yaratıcısı olduğunu, Peygamberlerden işitip de, kendilerinin sapıtmış olduklarını, kötü yolda bulunduklarını anlayınca, Allahü teâlânın var olduğunu söylemek zorunda kaldılar. Her şeyin bir yaratana vardır, dediler. Peygamberlerin saçtıkları ışıklardan bir pırıltı, bunların karamış kalblerini aydınlattı. O büyüklerin açık sofralarının artıkları, bu ölüm hastalarına ilaç oldu. Bunun gibi, Peygamberlerin haber verdikleri, Allahü teâlânın üstün sıfatlarının var olduğunu, Peygamber gönderdiği, meleklerin günahsız olduğu, öldükten sonra dirilmek olduğu, Cennette sonsuz nimetler, iyilikler ve Cehennemde azablar bulunduğu ve İslamiyet'in bildirdiği daha nice şeyler, akıl ile anlaşılamaz. Bunlar, Peygamberlerden işitilmedikçe, insanların kısa akılları ile bulunamaz.”

Netice olarak, gözün görmesi için ışık lazımdır. Işık olmazsa göz göremez. Dünya, mayın tarlası gibidir, bu mayınlara çarpmadan karşı tarafa geçmek çok zordur. Karanlık ve tehlikeli tuzaklarla dolu olan ahiret yolculuğunda, bu mayınların, tuzakların yerlerini bilen bir rehber elimizden tutmazsa, bu meşakkatli, tehlikelerle dolu yolculukta yürüyebilmemiz imkansızdır. Allahü teâlâ kime ışık yani bir rehber nasip ederse, o kimsenin çok şükretmesi lazımdır. Din Büyüklerinin yolu, okumak ve okutmak idi. Dolayısıyla onları seven, onların yolunda olmalıdır. Onların yolunda olmak, Ehl-i sünnet itikadını öğrenmek ve öğretmektir. Bizim de bu kitapları okumamız ve okuduğumuzu birilerine anlatmamız yani bu büyüklerin kitaplarını başkalarına da vermemiz lazımdır.

Hayrın işlenmesine sebep olmak 23.11.2009

Allahü teâlâ, birçok düzenler ve faydalar olması için, her şeyi belli bir sebeple yaratmaktadır. İyiliğe sebep olanlara iyi, kötülüğe vasıta olanlara da kötü denmiştir. Resulullah efendimiz; **(Bir kimse, İslam'da sünnet-i hasene yaparsa, bunun sevabına ve bunu yapanların sevablarına kavuşur. Bir kimse İslam'da bir sünnet-i seyyie çıkırı açarsa, bunun günahı ve bunu yapanların günahları kendisine verilir)** buyurmuştur.

Bir hayrın işlenmesine sebep olmak, o hayrı işlemek gibidir. Bir kişinin hidayetine sebep olmak, yardımcı olmak, en kıymetli ibadettir. Bazı insanlara Allahü teâlâ hususi kabiliyet vermiştir. Onları özel bir iş için yaratmıştır. Bu kıymetli insanlar, güler yüzle, tatlı dille, diğer insanların hidayetine sebep olurlar, büyükleri tanıtırlar. Bunlar, sadece bir kişi daha ebedi ateşten nasıl kurtulur diye uğraşırlar. İnsanlara ehl-i sünnet itikadını, doğru fıkıh, ilmiyal bilgilerini anlatmak için çalışırlar. Din Büyükleri buyuruyor ki:

“Ehl-i sünnet itikadı, çok kıymetli bir cevherdir. Allahü teâlâ bu kıymetli cevheri çöpe atmaz, kıymetli kalblere koyar.”

Allahü teâlânın dinini doğru olarak öğrenen bir kimsede; mutlaka öğrendiklerini öğretmek, hayra vesile olmak, hizmet etmek ruhu olmalıdır. Eğer doğru bilgilere ve itikada sahip olan bir kimsede, bu bilgileri yaymak, hizmet etmek düşüncesi yoksa, o kimsenin imanında bir noksanlık vardır demektir. Çünkü imanın kemale gelmesi, tam olması veya olmaması onu tebliğe, anlatmaya bağlıdır. Mesela hazret-i Ebu Bekr-i Sıddık, iman nimeti ile şereflenince, ağzından çıkan ilk cümle; “Ya Resulallah, altı arkadaşım daha var, getireyim onlar da Müslüman olsunlar” oldu.

İman kemale gelmiş ise, o kimseyi, Allahü teâlânın dinini yaymak konusunda durduramazsınız. İnsan neden zevk alırsa, herkesin de, o zevki almasını ister. İnsan neyi seviyorsa, herkesin de onu çok sevmesini ister. Allahü teâlâ, bir kimseye, sevdiklerini, ehl-i sünnet alimlerini sevmeyi nasib etmiş ise, bu kimsenin de, Allahü teâlânın dinine hizmet etmesi ve bunları başkalarına da sevdirmesi esas görevi, hayra vesile olması lazımdır. Bu hizmetin ecrini, sevabını ölçmek ise, mümkün değildir.

Bir Müslümana ilk lazım olan şey imandır. İmandan hemen sonra lazım olan ise, ilmiyal bilgileridir. Kendisine lazım olan ilmiyal bilgilerini öğrenmek, kadın, erkek her Müslümana farzdır. Bir kimsenin, kendisine lazım olan din ve fen bilgilerinden, kendisini kurtaracak kadar öğrenmesi farzdır.

Öğrendikten sonra, öğrendiğini tatbik etmek ve başkalarına öğretmek de farzdır. Bir Müslüman, herhangi bir ibadeti yapmayınca günaha girer. Bu ibadeti öğrenmemiş ise, öğrenmediği, bilmediği için, ikinci bir günaha daha girer. Bir kimsenin kendisine lazım olan bilgileri öğrenmemesi, felakettir. Öğrendikten sonra, bunlarla amel etmemek ve başkalarına öğretmemek de, ayrı bir felakettir. Din Büyükleri buyuruyor ki:

“Dine ait bir meseleyi öğretmek veya öğretmeye sebep olmak, yüz umre sevabından daha fazladır.”

Ehl-i sünnet itikadını ve doğru ilmiyal bilgilerini anlatan bir kitabı alıp başkalarına vermek çok kıymetli bir iştir. Kitab alırken ve okurken de çok dikkatli olmalıdır. Çünkü kitabın içindekilerden daha çok, o kitabı hazırlayanı, yazarı daha mühimdir. Zira kalbden çıkanlar, kalblere tesir eder. İtikadı bozuk olan insanların yazdığı kitablari okuyanlar, yazarından etkilenip itikadı bozulabilir. İslam alimleri; “Pis borudan şifa gelmez” buyurmuşlardır.

Netice olarak, hayra, iyiliğe sebep olanlar, o hayrı işlemiş gibi sevab alırlar. Fitneye, anarşiye, bid'ate, harama sebep olmak ise, büyük günahdır. Günaha sebep olanlar, işleyenler gibi azab görecektir. Bid'atlerden bir bid'atin ortadan kalkmasına sebep olmak ve unutulmuş sünnetlerden bir sünneti meydana çıkarmak, pek büyük bir nimettir. Peygamber efendimiz; **(Unutulmuş bir sünnetimi meydana çıkarana yüz şehit sevabı vardır!)** buyurmuşlardır.

Kin tutmak, dargın olmak 29.11.2009

Hıkd, sözlük anlamı itibariyle, kin tutmak, düşmanlık beslemek demektir. Bir kimse, kendisi ile aynı derecede olan veya daha üstün olanlara kızar. Bir şey yapmak elinden gelmediği için, onlara tekebbür eder, tepeden bakar. Tevazu göstermesi gerekenlere tevazu edemez. Onların haklı sözlerini, nasihatlerini kabul etmez. Herkese karşı onlardan daha üstün olduğunu göstermek ister. Bu sebeple onlara eziyet verdiği zaman, özür dilemez. Peygamber efendimiz buyuruyor ki:

(İnsanların amelleri, pazartesi ve perşembe günleri Hak teâlâya arz olunur. Hak teâlâ da, kendisine şirk koşmayan herkesi affeder. Ancak bu mağfiretten birbirine kin tutan iki kişi istifade edemez. Cenab-ı Hak, “O iki kişi barışincaya kadar amellerini getirmeyin” buyurur.)

Mevlana Celaleddin-i Rumi hazretleri, oğluna hitaben; “Oğlum! Eğer Cennette olmak istersen, herkes ile dost geçin, hiç kimseye kin tutma, herkese tevazu göster. Zira alçak gönüllü olmak asıl sultanlıktır” buyurmuştur.

Ebü'l-Hayr Akta hazretlerine;

- Kalbin iman ile dolu olmasına alamet nedir? diye sorulince;

- Bütün Müslümanlara şefkat etmek, onların dertleri ile dertlenmek, işlerinde onlara yardımcı olmaktır. Nifakla dolu olan kalbin alameti; kin, hased ve düşmanlıktır cevabını vermiştir.

Hicrin sözlük anlamı da, dostluğu bırakmak, dargın olmak demektir. Kin tutmak da, dargın durmak da, doğru değildir ve kötü huylardandır. Peygamber efendimiz; **(Mü'minin mü'mine üç günden fazla hicr etmesi helal olmaz. Üç gecedan sonra ona gidip selam vermesi vacib olur. Selamına cevap verirse, sevapta ortak olurlar. Vermezse günah, ona olur)** buyurmuşlardır.

Erkek olsun, kadın olsun, dünya işleri için, mü'minin mü'mine darılması, yani onu terk etmesi, aradaki bağlılığı kesmesi caiz değildir. Gayr-i müslimlere de, dünya işleri için, dargın olmak caiz değildir. Onların da, güler yüzle, tatlı dille gönüllerini almak, incitmek, haklarını ödemek lazımdır. Müslüman, gayr-i müslim ve kim nerede olursa olsun, hiçbir insanın malına, canına ve ırzına, namusuna dokunmak, caiz değildir. Müslümanlara da, gayr-i müslimlere de, her yerde iyilik yapmalı, herkesin hakkını gözetmelidir. Hiç kimseye zulüm, işkence yapmamalıdır. Müslümanlığın güzel ahlakını, şerefini, her yerde herkese göstermelidir.

Dargın olana, üç günden önce gidip barışmak, daha iyidir. Güçlük olmaması için, üç gün müsaade edilmiştir. Daha sonra günah başlar ve gün geçtikçe artar. Günahın artması, barışincaya kadar devam eder. Üç günden fazla dargın duran kimse, şefa'at olunmazsa, affa kavuşamazsa, Cehennemde azab görecektir. Musa aleyhisselam, Allahü teâlâyâ; (Ya Rabbi, dargın olanları barıştıran ne ecir verirsin?) diye arz edince, Allahü teâlâ; **(Kıyamet gününde selamet verir, korktuğu şeylerden emin eder, umduğu şeylerle şereflendiririm)** buyurdu.

Netice olarak dargın olanların, bayramı veya başka bir günü beklemeyip, hemen barışması iyi olur. Allahü teâlâyı ve Peygamber efendimizi seven bir kimse, insanların kusurlarına bakmaz, hoşgörülü olur. İyi insan yani mümin, herkesle iyi geçinir, başkalarına sıkıntı vermediği gibi, onlardan gelecek eziyetlere de katlanır. Bir kusurundan dolayı iyi bir kimseye, darılmamak gerekir. Dargınlık olsa bile, bu dargınlık üç günden fazla sürmemelidir. Bayrama kadar süren bir dargınlık olduysa, daha fazla gecikmeden barışmalıdır. Peygamber efendimizin buyurduğu gibi:

(Sana darılana git, barış! Zulüm yapana affet. Kötülük yapana iyilik et!)

Herkesle dostluk kurmak
30.11.2009

Herkesle iyi geçinmek, salih, iyi kimselerle de dost, arkadaş olmak dinimizin emridir. Hadis-i şerifte; **(Kişinin dini, arkadaşının dini gibidir, o halde kiminle arkadaşlık edeceğinize çok dikkat edin)** buyurulmuştur.

İmam-ı Rabbani hazretleri buyuruyor ki:

“Mü'minin kâfiri sevmesi üç türlü olur. Birincisi, onun küfrünü beğenir. Bunun için sever. Bu muhabbet yasaktır. Çünkü, onun dininden razı olmuştur. Küfrü beğenen kâfir olur. Böyle muhabbet, imanı giderir. İkincisi, herkesle iyi geçinmek için, kâfire dost görünmektedir. Bu muhabbet memnu, reddedilmiş değildir. Üçüncüsü, ikisi ortasıdır. Onlara meyleder, yardım eder. Dininin bâtil olduğunu bilerek, akrabalık, iş arkadaşlığı sebebi ile dostluk yapar. Bu muhabbet küfre sebep olmaz ise de, caiz değildir. Çünkü bu muhabbet, zamanla dinini beğenmeye sebep olur.”

Müslüman, gayr-i müslim kim olursa olsun herkesle iyi geçinmeli ve salih, iyi kimselerle de dost, arkadaş olmaya çalışmalıdır. Hadis-i şerifte; **(Çok dostunuz olsun! Çünkü Rabbiniz hayâ sahibidir, kerimdir. Kıyamette dostları arasından, din kardeşlerinin içinde bulunan kuluna azap etmekten hayâ eder)** buyruldu.

Ahmet Siyahi hazretleri oğluna hitaben buyurur ki:

“Ey oğul! Eğer sana hakiki dost arkadaş lazım ise, Allah için sevenlerle beraber ol. Böyle kimselerden dostluk ve kardeşlik bağı kurduğun kimseye, muhtaç olduğunda ihtiyacından fazla malın varsa ver. Yahut onu kendinle beraber tut veya kendine tercih et. Beraber olduğunuzda ve arkasından ayıplarını ört ve gizle. Kusuru olduğunda sabır ve tahammül et. Hayatta iken ve vefat ettiğinde onu hayırla an.”

Şeytan, insana kötü arkadaş vasıtası ile günah işletir. Bu sebeple, arkadaş olacak kimseleri iyi seçmeli, herkesle dost olmamalıdır. İyi geçinmek ayırdır, dost olmak farklıdır. Akıllı, ilim sahibi, iyi ahlaklı, doğru sözlü, cömert olan, fasık olmayan kimselerle arkadaş olmalıdır. Hazret-i Ömer buyuruyor ki:

“Sadık dost bul ve onların arasında yaşa! Dürüst ve samimi arkadaşlar, genişlikte süs ve ziynet; darlıkta yedek sermayedirler. Dostunun sana düşen işini güzelce gör ki, lüzumunda sana daha güzeli ile karşılığa bulunsun. Kötü insanlarla düşüp kalkma, onlardan kötülük öğrenirsin. Onlara sırrını verme, ifşa ederler. İşlerini, Allah'tan korkanlara danış ve onlarla istişare et.”

Ebu Bekr-i Dükki hazretlerine; (Kiminle dost olalım?) diye sual edilince; (Senin her halini bilen, kendisinden emin olduğun, kendisinden bir şeyi saklamak lüzumunu duymadığın, aranızda hiçbir şeyin saklı bulunmadığı kimse ile dost ol) cevabını verir.

Şakik-i Belhi hazretleri, talebesi Hatim-i Esam hazretlerine, kendisinden neler öğrendiğini sorunca; “Efendim çok şey öğrendimse de, bunlardan sekiz tanesi bana kâfi geldi. Bunlardan birincisi, insanlara baktım, herkes bir şeyi seçmiş, onu sevmiş gördüm ve bu sevgilerin çoğu, onlara ölüm yatağına kadar, bazıları öldüğü vakte kadar, bazıları da mezara girinceye kadar, arkadaşlık ediyor ve sonra onları yalnız ve zavallı olarak bırakıp ayrılıyorlar. Onunla beraber kimse mezara girmiyor, dert ortağı olmuyor. Bu hali görünce, düşündüm ve kendime dedim ki, dünyada öyle dost seçmeliyim ki, mezara benimle gelsin, bana orada arkadaşlık etsin. Aradım, taradım, Allahü teâlâya yapılan ibadetlerden başka, böyle sadık bir sevgili bulunmadığını gördüm. Dost olarak onları seçtim ve onlara sarıldım” cevabını verir.

Netice olarak kişi, dünya ve ahirette sevdikleri ile beraber olur. Onun için iyilerle arkadaşlık etmeye çalışmalıdır. Allahü teâlâ çoğu zaman, bir sevgili kulunun kalbinde, bir kimseye muhabbet görür de, onun hürmetine buna merhamet ederek sevdiği kullar arasına ilhak eder. İmam-ı Şafii hazretlerinin buyurduğu gibi:

“Sadık dost, arkadaşının hüznü ve sevinçte ortağı olandır. Sadık dost, arkadaşının ayıplarını görünce ihtar eder, ifşa etmez. Bütün düşmanlıkların aslı, kötü kimseler ile dostluk etmek ve onlara iyilik yapmaktır.”

İnsanın ilmi arttıkça 06.12.2009

İnsanın ilmi arttıkça, Allahü teâlâdan korkması artar, günah işlemeye cesaret edemez, tevazu sahibi olur. Bir kimsenin ilmi arttıkça, öğrendikleri ile amel ettikçe, bunları ihlas ile yaptıkça ve böylece evliyalık derecelerinde yükseldikçe, Allahü teâlâdan korkusu da artar. Hucurat suresinin 13. âyetinde mealen; **(Allahü teâlâ indinde en yükseğiniz, Ondan en çok korkanınızdır)** buyruldu.

Korkmak, üzülmek, yalnız başına, ibadet değildir, günah da değildir. Sebebine, niyetine göre ibadet veya günah olur. Büyüklüğünü düşünerek, Allahü teâlâdan korkmak, ibadettir. Bu korku, insanı haram işlemekten korumaktadır. Allahü teâlâdan korkan bir insan, iffetsiz, hayâsız olamaz. Allahü teâlâdan korkmak için, Allahü teâlâyı iyi bilmek yani Onun büyüklüğünü, sıfatlarını öğrenmek lazımdır. Resulullah efendimize, Cennete girmeye sebep olan şeylerin başlıcası nelerdir diye sual edilince, cevaben; **(Allahü teâlâdan korkmak ve iyi huylu olmaktır)** buyurmuşlardır.

Allahü teâlâdan korkmak, Onu çok sevmek demektir. İnsan, nasıl çok sevdiği bir kimsenin üzülmesini istemez ve onu üzeceğim diye korkarsa, Allahü teâlâyâ ibadet de, Ona olan sevgimizi ispatlayacak bir şekilde yapılmalıdır. İnsanların her bakımdan en üstünü olan Muhammed aleyhisselam; **(Allahü teâlâdan en çok korkanınız ve çekineniniz, benim)** buyurmuştur.

Allahü teâlâdan korkmak, bir zalimden korkmak gibi sanılmamalıdır. Bu korku, saygı ve sevgi ile karışık olan bir korkudur. Allah korkusu ve Allah sevgisi, insanları saadet ve huzura kavuşturan iki kanat gibidir. Peygamber efendimiz buyuruyor ki:

(Bir kimse, Allah'tan korkarsa, her şey ondan korkar. Bir kimse Allah'tan korkmazsa, her şeyden korkar olur.)

Allah'tan korkan bir kimse, Onun emirlerini yapmaya, yasaklarından sakınmaya titizlikle çalışır. Hiç kimseye kötülük yapmaz, kendine kötülük yapanlara sabreder. Yaptığı kusurlara tövbe eder. Sözünün eri olur, her iyiliği Allah için yapar. Kimsenin malına, canına, namusuna göz dikmez. Çalışırken, alışveriş ederken, kimsenin hakkını yemez, herkese iyilik eder. Şüpheli şeylerden kaçınır. Makam sahiblerine, zalimlere yaltaklanmaz. İlim ve ahlak sahiblerine saygı gösterir. Arkadaşlarını sever ve kendini sevdirebilir. Kötü kimselere nasihat verir, onlara uymaz. Küçüklerine merhametli ve şefkatli olur. Misafirlerine ikram eder. Kimseyi çekiştirmez, keyfi peşinde koşmaz. Zararlı ve hatta faydasız bir şey söylemez. Kimseye sert davranmaz. Cömert olur, malı ve mevkiyi herkese iyilik etmek için ister. Riyakârlık, ikiyezlülük yapmaz, kendini beğenmez. Allahü teâlânın her an gördüğünü ve bildiğini düşünerek hiç kötülük yapmaz. Onun emirlerine sarılır, yasaklarından kaçır. Allahü teâlâdan korkanlar böyle faydalı olur.

İnsanlardan Allah korkusunu kaldırarak, Allahü teâlâyı yalnız ihsan sahibi sanmak ve kulların dertlerine, sıkıntılarına deva olacak şeklinde düşünmek, Hıristiyanlık inancıdır. Hıristiyanlar, Allahü teâlâyı, yalnız rahim, kerim bilir, Onun kahrından, azabından korkmazlar. Böylece Onu, kanunlarını yürütmeye gücü yetmeyen bir hükümet gibi zayıf, yahut çocukların yalnız arzularını yaparak, onları şımartan ana, baba gibi beceriksiz olarak tanımaktadırlar.

Netice olarak, insanın ilmi arttıkça, Allahü teâlâdan korkması da artar. Daha alçak gönüllü yani tevazu sahibi olur. Tevazusu artan kimse, artık kendisinden utanır hale gelir. Allahü teâlâyâ yakınlığı ve ölüm halleri artar. Kişinin ilminin artması demek, ahirete, cenâb-ı Hakka yaklaşması demektir. Hatta böyle olan bir kimse, kendisini, aslanın ağızındaki yem gibi görmeye başlar. Aslan ağızını kapatsa, kişi, öldüğünü hisseder. Allahü teâlânın haşmeti, büyüklüğü karşısında kendini, çok büyük bir korku kaplar. Çünkü ilim, insanı, Allahü teâlâyı ve kendini tanımaya doğru götürür. Fatır suresinin 28. âyetinde mealen buyurulduğu gibi:

(İlmi çok olanların, Allah korkusu çok olur.)

**İnsan, Allahü teâlâyâ yaklaşırsa
07.12.2009**

İnsanlar, iman edip, İslamiyet'in emirlerine uyar, yasaklarından sakınırlarsa, yükselirler, meleklerden üstün olurlar. Nefslerine, kötü arkadaşlara uyarak İslamiyet'ten uzaklaşırlarsa, alçalırlar. İman etmeyip nefsinin kuvvetlendirenler, hayvanlardan aşağı olur. A'raf suresinin 178. ve Fırkan suresinin 44. âyetlerinde mealen; **(Hatta onlar, hayvanlardan daha aşağıdır)** buyurulmaktadır.

Hayvanlarda, akıl ve Meleklerle benzeyen ruh yoktur. Bu sebeple şehvetlerine uymaları, suç olmaz. İnsanlara ise, akıl ışığı verilmiş olduğundan, nefislerine uymaları, doğru yoldan sapmaları çok çirkin olur. İbrahim Hakkı Erzurumi hazretleri buyuruyor ki:

“Dünya sevgisi ahirete hazırlanmaya mani olur. Çünkü, kalb onu düşünmekle, Allah'ı unuttur. Beden, onu elde etmeye uğraşarak ibadet yapamaz olur. Dünya ile ahiret, doğu ile batı gibidir ki, birine yaklaşan, ötekenden uzak olur. Bir kimse ibadetini yapmaz ve geçiminde, kazancında, Allahü teâlânın

emir ve yasaklarını gözetmezse, dünyaya düşkün olmuş olur. Allahü teâlâ herkesin kalbini bundan soğutur. Bunu kimse sevmez.”

İslamiyet'in emir ve yasakları, hem bedene, hem de kalbedir. Çünkü nefsin temizlenmesi, bu ikisinin İslamiyet'e uymasına bağlıdır. Sözlerde, işlerde ve inanmakta İslamiyet'ten ayrılmamaya çok dikkat etmelidir. Bunlara uymak, berekettir ve hep iyiliklere kavuşturur. İslamiyet'ten ayrılmak ise, insanı utandırır ve felakete götürür. Bennan-ı Hammal hazretleri; “Allahü teâlâdan uzaklaşan kimse, batıl yollara sapar” buyurmuştur.

İnsanların birbirlerinden üstün olmaları, Allahü teâlâyâ olan yakîn olmaları ile ölçülür. İmam-ı Rabbani hazretleri; “İmanın olgun olması, yakînin çok olmasındandır. Kalb, Allahü teâlâyâ ne kadar çok yakın olursa, iman ve yakîn de çok olur. Bedene bağlılık da, o kadar az olur” buyurmuştur.

Allahü teâlâ, kullarına, ana babalarından daha şefkatli, merhametli ve bize bizden daha yakındır. Dolayısıyla bütün nimetleri veren, bizi insan olarak dünyaya getiren, iman etmekle şereflendiren, kendi dinine hizmet etmeyi nasib eden, saymakla bitmeyen nimetleri veren Allahü teâlâyâ sırt çevirmek, menfaatçilerle dost olmak, kadim dostu bırakıp da başkalarıyla uğraşmak, cenâb-ı Hakkın gücüne gider. Allahü teâlâ için yapılan işe ihlas, dünya için yapılana ise riya denir ki, birbirinin tersi, zıddıdır. Bu sebeple yapılan ibadetleri, hayır, hasenatı, Allahü teâlânın rızası için yapmalı ve Ahmede çalışıp da Mehmetten ücret beklememelidir. İnsanlar beğensin, sevsin, methetsin, alkışlasın diye yaşayan bir kimse, yarın ahirette cenâb-ı Haktan ne bekleyebilir. Yediren, içiren, hayat veren, Allahü teâlâdır. Cenâb-ı Hakkın bizden istediği; Onu ilah olarak tanımak, bilmek, iman etmek, Onun emir ve yasaklarına en azından saygılı olmaktır. İnsan kendini beğenmemek için, Allahü teâlânın kendisine yaptığı ihsanları, nimetleri düşünmeli, malını helal yere harcetmeli, haramlara vermemelidir.

Peygamber efendimiz buyurdu ki:

(Allahü teâlâ buyurur ki: “Ey kulum! Emrettiğim farzları yap, insanların en abidi olursun. Yasak ettiğim haramlardan sakın, vera sahibi olursun. Verdiğim rızka kanaat eyle, insanların en ganisi olursun, kimseye muhtaç kalmazsın.)

Allahü teâlâ, Musa aleyhisselama; **(Bana yaklaşanlar, sevgime kavuşanlar içinde, vera sahipleri gibi yaklaşan olmaz)** buyurmuştur.

Netice olarak insan, Allahü teâlâyâ ne kadar yaklaşırsa, Onun emirlerine ne kadar uyarsa, hem dünyada, hem de ahirette mutlu olur. İnsan, Allahü teâlâdan ne kadar uzaklaşırsa, emirlerini yapmaz, yasaklarından sakınmazsa, hem dünyası hem de ahireti perişan olur. Hadis-i kudside buyurulduğu gibi:

(Kulum bana biraz yaklaşırsa, ben ona çok yaklaşıyorum. Kulum bana çok yaklaşırsa, ben ona daha çok yaklaşıyorum. Kulum farzlarla birlikte çok nafil ibadet de yapınca bana öyle yaklaşır ki, onu çok severim. Onu sevince, dualarını kabul ederim. Onun görmesi, işitmesi ve gücü yetmesi benimle olur.)

Sadaka; belayı giderir, ömrü uzatır
13.12.2009

Allahü teâlânın rızasına niyet ederek, karşılık beklemeden muhtaç olanlara, hibe edilen mala, paraya ve her türlü iyilikte, ihsanda bulunmaya, Sadaka denir. Bir Müslüman, önce ailesine, evladına helal yedirmeli, helal giydirmeli, sonra artan paranın zekatını vermeli ve ondan sonra da sadaka vermelidir.

Allahü teâlâ, her şeyi bir sebeple yaratmaktadır. Bir şeye kavuşmak isteyen, o şeyin sebebine kavuşmak için dua etmelidir. Sebebine kavuşunca, bu sebebe yapışmalıdır. Allahü teâlâ, insana sıhhat, şifa vermek için, dua etmeyi, sadaka vermeyi ve ilaç kullanmayı sebep yapmıştır. Peygamber efendimiz; **(Mallarınızı zekat vermekle koruyunuz. Hastalarınızı sadaka vererek tedavi ediniz! Dua ile beladan korununuz!)** buyurmuştur.

Zadül-mukvin kitabında buyuruluyor ki:

“Beş şeyi yapmayan, beş şeyden mahrum olur:

- 1- Malının zekatını vermeyen, malının hayrını görmez.
- 2- Uşrunu vermeyenin, tarlasında, kazancında bereket kalmaz.
- 3- Sadaka vermeyenin, vücudunda sıhhat kalmaz.
- 4- Dua etmeyen, arzusuna kavuşamaz.
- 5- Namaz vakti gelince, kılmak istemeyen, son nefeste kelime-i şهادet getiremez.”

İmam-ı Gazali hazretleri; “Kaza-i mu’allak, Levh-i mahfuzda yazılıdır. Eğer o kimse, iyi amel yapıp, duası kabul olursa, o kaza değişir” buyuruyor. Hadis-i şerifte de; **(Kader, tedbir ile, sakınmakla değişmez. Fakat kabul olan dua, o bela gelirken korur)** buyurulmaktadır.

Duanın belayı defetmesi de, kaza ve kaderdendir. Kalkan, oka siper olduğu gibi, su, yerden otun yetişmesine, havanın oksijen gazı, canlının hücrelerindeki gıda maddelerini yakıp hararet meydana gelmesine sebep olduğu gibi, dua da, Allahü teâlânın merhametinin gelmesine sebeptir. Hadis-i şerifte; **(Kaza-i mu’allakı, hiçbir şey değiştiremez. Yalnız dua değiştirir ve ömrü, yalnız, ihsan, iyilik arttırır)** buyuruldu.

Bir kimseye takdir edilen bela, kaza-i mu’allak ise, yani o kimsenin dua etmesi de takdir edilmişse, dua eder, kabul olunca, belayı önler. Ecel-i kazayı da, iyilik etmek geciktirir. Fakat, Ecel-i müsemma değişmez. Ecel-i kaza, bir kimse, eğer iyi iş yapar, yahut sadaka verir, hac ederse ömrü altmış sene, bunları yapmazsa kırk sene diye takdir edilmesi gibidir. Birinin üç gün ömrü kalmış iken akrabasını, Allah rızası için ziyaret etmesi ile, ömrü otuz seneye uzar. Otuz yıl ömrü olan kimse de, akrabasını terk ettiği için, ömrü üç güne iner.

Hazret-i Ömer yaralanınca, Ka'bül-ahbar hazretleri;

- Ömer radiyallahü anh daha yaşamak isteseydi, dua ederdi. Zira onun duası elbette kabul olurdu buyurunca, bunu işitenler şaşırıp;

- Nasıl böyle söylüyorsun, Allahü teâlâ mealen, **(Ecel, bir an gecikmez ve vaktinden önce gelmez)** buyurdu, dediklerinde;

- Evet, ecel hazır olduğu vakit gecikmez. Fakat, ecel hasıl olmadan önce, sadaka, dua ve amel-i salih ile, ömür uzar. Zira Fatır suresinde mealen; **(Herkesin ömrü ve ömürlerin kısalması hep yazılıdır)** buyurulmaktadır cevabını vermiştir.

Vaktiyle İsa aleyhisselam, eshabı ile bir yere giderken, çamaşır yıkayan bir adama rastlarlar ve selam verip yollarına devam ederler. Oradan biraz uzaklaşınca İsa aleyhisselam;

- Dönüşte bu adamın cenazesine hazır olun buyurur.

Daha sonra dönüşlerinde bakarlar ki, çamaşır yıkayan adam yaşıyor. Buna hayret eden İsa aleyhisselam, Cebrail aleyhisselama;

- Ya Cebrail! Bu adamın öleceği bana bildirilmişti. Halbuki yaşıyor. Sebebi nedir? diye sorar. Cebrail aleyhisselam;

- Ya İsa, o çamaşır yıkayıcısının çamaşırları arasında siyah bir yılan vardı. Onu sokup öldürmesi gerekiyordu. Fakat o adam bir sadaka verdi ve verdiği sadaka sebebi ile ömrü uzatıldı cevabını verir.

Daha sonra adamın çamaşırlarının içine baktıklarında, simsiyah ölü bir yılan görürler. Netice olarak, kabul olan dua ve sadaka, gelmekte olan belayı durdurur, gelmiş olanların gitmesine, ömrün de uzamasına sebep olur. Peygamber efendimizin buyurduğu gibi:

(Sadaka, belaları giderir ve ömrü uzatır.)

Her gecenin bir sabahı vardır
14.12.2009

Bu dünya ve içindeki nimetlerin hepsi geçicidir, insanı aldatıcıdır. Bugün senin ise, yarın başkasındır. Ahirette ele geçecek olanlar ise, sonsuzdur ve dünyada iken kazanılır. Bu birkaç günlük hayat, eğer Muhammed aleyhisselama ve Onun bildirdiklerine tabi olarak geçirilirse, ebedi saadet, sonsuz kurtuluş umulur. Yoksa Muhammed aleyhisselama ve Onun bildirdiklerine tabi olmadıkça, her şey hiçtir ve Ona uymadıkça, her yapılan hayır, iyilik, burada kalır, ahirette ele bir şey geçmez.

Dünya, ziraat yani tarlaya tohum ekme yeridir. Tarlayı ekmeyip, tohumları yiyerek zevk ve safa süren, mahsul almaktan mahrum kalacağı gibi, dünya hayatını, nefsin arzularını yapmakla geçiren, ebedi nimetlerden, sonsuz zevklerden mahrum olur.

Geçici olan şanlar, şerefler, dünya lezzetleri, insanı, hakiki lezzetlerden mahrum etmemelidir. Dünyada kazanılan şeylerin, geçici olduğunu, her akıl sahibi bilir. Bunun için akıllı bir kimse, geçici olan şeylere kıymet vermez. Hatta hikmet sahipleri; “Geçici olan hayır, sonsuz kalan şerden daha kıymetsizdir” demişlerdi.

Dünyadaki nimetler geçici, ömürler ise pek kısadır. Bunları ele geçirmek için dinini vermek ahlaklıdır. İnsanların hepsi acizdir. Allahü teâlâ dilemedikçe, kimse kimseye fayda ve zarar yapamaz. Geçici lezzetlere aldanmamalı, ölümü hatırlamalı, ahiretin dehşet ve şiddetini göz önüne getirmelidir.

Dünyadaki elemeler, kederler, üzüntüler de geçici, ahiretekiler ise, ebedidir. Bu sebeple insan, başına gelen dert, musibet ve belaya sabretmeli şikayet etmemelidir. Zira sabır, dert ve elemi şikayet etmemektir. Sabrı bulunmayan insanların dinleri, kolaylıkla helak olur. Dert ve bela çekenlere sevab verilmez, dert ve belalara sabredenlere, bunları Allahü teâlâdan bilip, Ona yalvaranlara sevab verilir. Zira dert ve belalar, kul için birer imtihandır. Hadis-i şerifte buyruldu ki:

(Şüphe edilen altını, ateşle muayene ettikleri gibi, Allahü teâlâ, insanları dert ile bela ile imtihan eder. Bazısı, bela ateşinden halis olarak çıkar. Bazısı da, bozuk olarak çıkar.)

İmam-ı Rabbani hazretleri buyuruyor ki:

“Her gün insanın karşılaştığı her şey, Allahü teâlânın dilemesi ve yaratması ile var olmaktadır. Bunun için, iradelerimizi Onun iradesine uydurmalıyız! Karşılaştığımız her şeyi, aradığımız şeyler olarak görmeliyiz ve bunlara kavuştuğumuz için sevinmeliyiz! Kulluk böyle olur. Kul isek, böyle olmalıyız! Böyle olmamak, kulluğu kabul etmemek ve sahibine karşı gelmek olur. Allahü teâlâ, hadis-i kudside buyuruyor ki; **(Kaza ve kaderime razı olmayan, beğenmeyen ve gönderdiğim belalara sabır etmeyen, benden başka Rab arasın. Yeryüzünde kulum olarak bulunmasın!)**

İnsanların üzmelerine dayanmak lazımdır. Akrabanın incitmelerine sabretmekten başka yapılacak şey yoktur. Allahü teâlâ, sevgili Peygamberine emir olarak, Ahkaf suresinde; **(Peygamberlerden Ulül’azm olanların sabrettikleri gibi Sen de sabret! Onlara azab verilmesi için dua etmekte acele eyleme!)** mealindeki ayet-i kerimeyi gönderdi.”

Muhammed Ma’sum hazretleri de buyuruyor ki:

“İnsana gelen marazlar, hastalıklar, elemeler, takdir-i ilahi ile gelmektedir. Razı olmak lazımdır. İbadetlere devam, elemelere, hastalıklara sabredilmelidir. Allahü teâlânın kereminden afiyet beklemelidir. Mahluktan bir şey beklememeli, her şeyin Hak teâlâdan geldiğini bilmelidir. Dertlerden, elemelerden kurtulmak için dua ve istiğfar etmelidir. Tesiri, faydası kati olan sebeplere yapışmalı, sebeplerin tesirini Allahü teâlâdan beklemelidir. Onun takdiri, iradesi olmadıkça, kimse kimseye zarar veremez. Bununla beraber, sebeplere yapışmak, Peygamberlerin yoludur.”

Netice olarak, her şey fani, her şey geçicidir. Dertler, elemeler, bütün sıkıntılar da geçicidir. Her gecenin bir sabahı, her sıkıntının da bir ferahlığı vardır. Sabretmek, ferahlananın anahtarıdır. Allahü teâlâ, Kur’an-ı kerimde, sabredenleri sevdiğini bildirmektedir...

Allahü teâlâ settâdır
20.12.2009

Settâr, kulların günahını örten manasında olup Allahü teâlânın sıfatlarındandır. Rabbimiz settâr yani günahları örtücüdür. Müslümanın da din kardeşinin ayıbını, kusurunu örtmesi lazımdır. Allahü teâlâ, kullarının günahlarını affedicidir. Müslümanlar da, birbirlerinin kusurlarını, kabahatlerini affetmelidir. Bir Müslümanın ayıbını, kusurunu görünce, ona hüsn-i zan etmeli, te'viline çalışmalı ve onu ıslah etmelidir. Peygamber efendimiz; **(Bir kimse, bir mü'min kardeşinin ayıbını kapatırsa, Allahü teâlâ o kimsenin bütün ayıplarını kıyamet günü kapatır!)** buyurmuşlardır.

Ebü'l-Hasan-ı Şazili hazretleri buyuruyor ki:

“Allahü teâlâ sözlerinde doğru ve işlerinde ihlaslı olanı, dünyada kötülüklerden korur, ahirette de günahlarını affeder. Kendi kusurlarını ıslah etmek istersen, insanların kusurlarını araştırma. Çünkü hüsn-i zan, iman şubelerinden olduğu gibi, insanların ayıplarını araştırmak da münafıklıktır.”

BİR GENÇ KIZIN TÖVBESİ...

Hazret-i Ömer zamanında 14-15 yaşlarında bir kız, nefesine uyar, zina günahına düşer ve gerekli ceza da verilir. Bu hal, açığa çıkıp herkes tarafından duyulunca, kızın babası, amcası, dayısı ve bütün ailesi, çok mahcup olurlar, insanların yüzüne bakamaz hale gelirler ve oradan başka bir şehre hicret etmek mecburiyetinde kalırlar. Daha sonra kızcağız, yaptıklarına çok pişman olur, üzülür ve samimi bir şekilde tövbe eder, sokağa bile çıkmaz ve kendini tamamen dine, ibadete verir, dört dörtlük bir Müslüman olur.

Kızcağız tövbesine sadık kalıp, ibadetlerini samimiyetle yaptıkça, Allahü teâlâ da onun güzelliğini artırır ve kızcağızın güzelliği, o beldede dillere destan olur. Kızcağızın güzelliği, dindarlığı duyuldukça, talipleri, isteyenleri de artar. Fakat babası, kızı kimseye veremez ve kendi kendine; “Kızımı isteyenlere bunun kusurunu söylemem lazım. Eğer söylersem istemekten vazgeçecekler, söylemezsem de günaha gireceğim” diye düşünür ve benim kızım evlenmiyor, evlenmek istemiyor diyerek talipleri geri çevirir.

Bir gün hatırına; “Emir-el mü'minin hazret-i Ömer'e gidip söyleyeyim o bir çare bulur” düşüncesi gelir. Gecikmeden hazret-i Ömer'in yanına gider ve huzuruna çıkıp;

-Ya emir-el mü'minin, başımıza gelenleri biliyorsunuz. Kızım o günden sonra öyle bir tövbe etti ki, kendini tamamen dine verdi. Dinin emirlerine uydukça, ibadetlerini yaptıkça Allahü teâlâ da ona, herkesi imrendirecek bir güzellik verdi. Bu sefer de, her yerden talipler gelmeye başladı. Ben ise, kızımın kusurunu söyleyemiyorum. Eğer söylersem isteyenler vazgeçecek, söylemesem bir günahı örtmüş olacağım. Ne yapmamı, nasıl hareket etmemi tavsiye edersiniz, diye arz eder. Hazret-i Ömer olanları dinledikten sonra;

- Ben hazret-i Peygamberden gördüm ve işittim. Resulullah efendimiz, büyük günahları hep örterdi. Sen de kızının günahını sakın kimseye söyleme, ört buyururlar...

Bir kimsenin ayıbını görünce, onu açmayıp, kapatmaya çalışmalıdır. Ayıpları, kusurları meydana çıkarmaya çalışmamalı, kimsenin gizli hallerini araştırmamalıdır. Peygamber efendimiz, kimsenin ayıbını yüzüne vurmaz, kimseden şikayet etmez, arkasından söylemez ve buyururdu ki:

(Din kardeşinin ayıbını, utanç verici halini görüp de, bunu örten, kimse, İslamiyet'ten önce Arapların yaptıkları gibi, diri diri gömülen kızı mezardan çıkarmış, ölümden kurtarmış gibidir.)

“GECE GİBİ OL!..”

Ahmed Siyahi hazretleri, oğluna hitaben buyurur ki:

“Tevazu ve alçak gönüllükte toprak gibi, başkasına fayda vermekte meyveli ağaç gibi, cömertlikte akan nehir gibi, ihsan ve iyilik yapmakta deniz gibi, malayani, faydasız şeyleri konuşmamakta, sükut ve susmakta cansız varlıklar gibi, ayıpları örtmekte karanlık gece gibi olmaya çalış.”

Netice olarak Allahü teâlâdan korkmalı, hiç kimsenin, hatasını, kusurunu, büyük-küçük hiçbir günahını arkasından söylememeli, açığa çıkarmamalıdır. Zira başkasının hatasını, kusurunu, işlediği günahı, açığa çıkarmak, arkasından söylemek, haramdır, büyük günahtır.

Hakkında hayırlı olanı iste!

21.12.2009

Allahü teâlânın yarattığı, kullarına verdiği her şeyde, bir hayır vardır. Allahü teâlânın, vermesi gibi, alması da hayırlıdır. Verdiği zaman hayırlı olduğu gibi, aldığı zaman da, hayırlıdır. Hayırlı olan şeylere ise, sevinmek lazımdır. Şura suresinin 12. âyetinde mealen; **(Göklerin ve yerin anahtarları Allahü teâlânındır. Rızık dilediğine az, dilediğine çok verir. Çünkü O her şeyde kullarına neyin hayırlı olduğunu en iyi bilendir)** buyurulmuştur.

Allahü teâlâ, kullarından bazısına mal, para ile, bazısına da sermayesiz, malsız rızık göndermektedir. Rızık için emredilen sebeplere sarılanlara, ezelde takdir edilen rızık gelmektedir. Bazen sermaye, mal, insanın felaketine sebep olabilir. Sermayenin olmaması veya elinden gitmesi, o kimse için hayırlı olabilir. Nitekim Resulullah efendimiz buyurdu ki:

(Bir kimse geceyi, yarın yapacağı işleri düşünmekle geçirir. Halbuki o iş, bu kimsenin felaketine sebep olacaktır. Allahü teâlâ, bu kuluna acıyıp, o işi yaptırmaz. O ise, iş olmadığı için, üzülür. Bu işim neden olmuyor. Kim yaptırmıyor. Bana kim düşmanlık ediyor diye arkadaşlarına kötü gözle bakmaya başlar. Halbuki Allahü teâlâ, ona merhamet ederek felaketten korumuştur.)

Bunun için hazret-i Ömer; “Yarın fakir, muhtaç kalırsam hiç üzülmem. Zengin olmayı da, hiç düşünmem. Çünkü hangisinin benim için hayırlı olacağını bilmem” buyurmuştur.

Vaktiyle Musa aleyhisselam Tur-i Sina'ya giderken, önüne fakir bir kimse çıkar ve;

- Ey Allahü teâlânın Peygamberi, ben fakirim ve bu fakirliğe dayanamıyorum. Dua etseniz de, cenâb-ı Hak bana çok mal verse, zengin olsam, der. Musa aleyhisselam;

- Hakkında hayırlı olanı iste! buyurur. Fakir ise;

- Ben zengin olmak istiyorum, siz dua edin deyince, Musa aleyhisselam;

- Ben Peygamberim, bu konuda ısrar etme, sonra felaketin olur buyurduysa da fakir;

- Ne olursa olsun, siz dua edin, ben zengin olmak istiyorum, diye ısrar eder. Fakirin bu ısrarı üzerine Musa aleyhisselam dua eder ve cenâb-ı Hak da; **(Senin hatırın için veririm)** buyurur...

Belli bir zaman sonra Musa aleyhisselam, aynı yerden geçerken, görevlilerin, zengin olmakta ısrar eden o adamın boynunu vuracaklarını görür ve sebebini sorar. Oradaki görevliler, Musa aleyhisselama;

- Efendim, bu adam fakirken halim, selim, kimseye eziyet etmeyen, sıkıntı vermeyen bir kimse idi. Daha sonra birden zengin oldu ve zengin olunca da, şımarı, çok azdı ve haksız olarak da birisini öldürdü, katil oldu. Şimdi kendisi hakkında verilen ölüm cezasını yerine getireceğiz, diye cevap verirler.

Ahmed bin Alevi hazretlerinin talebelerinden birinin çocuğu vefat eder. Talebe, ölen çocuğunu kucağına alıp hocasının huzuruna gelir ve;

- Efendim, Allahü teâlâyâ dua edin de, ya bu oğlumu diriltsin veya benim de ruhumu alsın, der. Ahmed bin Alevi hazretleri;

- Evladım, senin için hayırlı olanı iste. Allahü teâlânın takdirine rıza gösterip sabretmelisin. Allahü teâlâ, bu yavruyu sana emanet olarak vermişti. Şimdi geri alırken sana çok sevab, iyilik verecek. Bu merhamete ve bu ihsana kavuşabilmek için sabretmeli, Onun yaptığını hoş görmelisin. Kızır, bağırıp çağırırsan, sevaba kavuşamaz, hatta Allahü teâlâyâ asi olur, günaha girersin. Bu sebeple sabredip razı olmalısın, buyurur. Talebe de;

- Efendim, Allahü teâlânın takdirine razı oldum cevabını verir.

Netice olarak insanlar, kendilerine hangi şeyin hayırlı, faydalı olacağını iyi bilemez. Allahü teâlâ, daha iyi bilir. Mesela, bir hastanın babası doktor olsa, bu kimse, babası kendisine etli, tatlı yiyecekler verince, iyi olmasaydım, babam bana bunları vermezdi diye sevindiği gibi, babası, etli, tatlı gibi yiyecekleri vermediğinde de, benim iyi olmam için bunları yedirmiyor diye yine sevinir. Allahü teâlânın da vermesine ve vermemesine böyle iman etmeli ve kendisi için hayırlı olanı istemelidir. Hadis-i şerifte buyurulduğu gibi:

(Allahü teâlâ, hayırlı şey için çalışanı, maksadına kavuşturur. Kötülükten sakınanı, ondan korur.)

Huzur isteyen, itaat eder!
27.12.2009

Bir kimse, iman eder, emredilenleri yapıp, yasaklardan sakınırsa, dünyada rahat, huzurlu olur, ahirette de ebedi saadete kavuşur. İnsan, Allahü teâlâyâ ne kadar yaklaşırsa, hem dünyada hem ahirette mutlu olur. Ve bir insan da, Allahü teâlâdan ne kadar uzaklaşırsa, hem dünyası, hem de ahireti perişan olur. Çünkü Allahü teâlâ, kullarına ana, babalarından daha şefkatli, daha merhametli ve bize bizden daha yakındır. Dolayısıyla bütün nimetleri veren, bizi insan olarak dünyaya getiren, bu imanı, kendi dinine hizmetleri nasib eden, bütün bu saymakla bitmeyen nimetleri veren yüce Allah'a sırt çevirmek, menfaatçilerle dost olmak, kadim dostu bırakıp da başkalarıyla uğraşmak, cenâb-ı Hakkın gücüne gider.

Allahü teâlâ için yapılan işe ihlas, dünya için yapılabilecek işe, riya denir. Bunlar, birbirinin tam tersidir, zıddıdır. Bu sebeple insan, yaptığını Allah için yapmalıdır. Ahmet'e çalışıp da, Mehmet'ten ücret beklenmez. Dolayısıyla insanlar beğensin, insanlar sevsin, methetsin, alkışlasın diye yaşarsak, cenâb-ı Haktan ne bekleriz. Yediren, içiren, hayat veren Odur. Cenâb-ı Hakkın bizden istediği işe, Onu Allah olarak tanımak, bilmek, iman etmek ve Onun emir ve yasaklarına en azından saygılı olmaktır.

Veysel Karani hazretlerine birisi gelmiş ve;

- Efendim bize bir nasihat eder misiniz? deyince;
- Allahü teâlâyı bilir misin? buyurmuş. O kimse;
- Evet bilirim, deyince;
- Başka bir şey bilmene gerek yok, buyurmuş. O kimse;
- Bir tane daha nasihat verir misiniz? deyince;
- Allahü teâlâ seni biliyor mu? diye sormuşlar. O kimse de;
- Elbette biliyor, deyince;
- Başkası bilmese de olur, buyurmuşlardır.

Bu sebeple Müslüman, yaptığı işleri, ne için, kim için yaptığına, ihlas ile mi, yoksa riya ile mi olduğuna dikkat etmelidir. Hedefi, gayesi dünya olanın, ibadetinde de, dünyasında da, hayır kalmaz, böyle kimse, hüsrandır. Kavuşmak istediği dünya, her kavuştuğunda tekrar bir serap gibi uzağa gider. Dünya, bir gölge gibidir, hiç kimse bu gölgeye yetişememiştir. Kavuşmak mümkün değildir. Eğer dünyadan yüz çevirirsek, ışığa dönersek, gölge arkamızdan gelecektir. Biz kaçtıkça o da koşacaktır. Hadis-i şerifte buyuruldu ki:

(Dünya sizin için yaratıldı. Siz de ahiret için yaratıldınız! Ahirette ise, Cennetten ve Cehennem ateşinden başka yer yoktur.)

Dünya, aşklarına mihnet, lezzetlerine aldanmayanlara nimet, ibadet edenlere kazanç, ibret alanlara da hikmet yeridir. Onu tanıyanlara selamet yeridir. Ana rahmine nisbetle Cennet gibi, ahirete nisbetle çöplük gibidir. Peygamber efendimiz; **(Arzusu ahiret olup, ahiret için çalışana, Allahü teâlâ dünyayı hizmetçi yapar)** buyurmuştur.

Allahü teâlânın razı olmadığını terk edene, Allahü teâlâ ondan iyisini ihsan eder. Dünyayı anlayan, onun sıkıntılarından üzülmeyen ve dünyayı anlayan, ondan sakınır. İnsan, ne için yaratılmış olduğunu unutup, dünya ziynetlerine aldanır, ahiret hazırlığı yapmazsa, ebedi felakete sürüklenir. Dünya ile ahiret, doğu ile batı gibidir ki, birine yaklaşıp, ötekenden uzak olur. Bir kimse, ibadetini yapmaz ve geçiminde, kazancında Allahü teâlânın emirlerini ve yasaklarını gözetmezse, dünyaya düşkün olmuş olur. Allahü teâlâ herkesin kalbini bundan soğutur, bunu kimse sevmez.

Netice olarak insanlar, Allahü teâlâyı inkar ettikçe, Ona isyan edip emirlerinden uzaklaştıkça, geçimsizlik, sefalet, işkence, sıkıntı, huzursuzluk içinde kıvrandıkları görülmüştür. Teknolojide akıllara hayret verecek ilerlemeler olduğu halde, dünyadaki huzursuzluk, insanlardaki sıkıntı azalmamış, aksine artmıştır. Allahü teâlâ, insanların saadetlerine sebep olan şeyleri emretmiş, felaketlerine sebep olanları da yasak etmiştir. Müslüman olsun, gayr-i müslim olsun, bir kimse, bilerek veya bilmeyerek, bu emir ve yasaklara uyarırsa, faydalı bir ilacı kullananların dertlerden kurtulması gibi, dünyada rahat ve huzur içinde yaşar. İman eder ve bu şekilde de vefat ederse, ahirette de ebedi saadete kavuşur...

Öyle bir dost seçmeliyim ki... 28.12.2009

İnsan, kendisine, dünya ve ahiret zararlarından koruyacak iyi bir arkadaş, dost seçmelidir. Böyle bir dost bulunca da, onun kıymetini bilmeli, edeblerine dikkat etmeli, ona saygılı davranmalıdır. Aybını görmemeli ve hiç kimseye söylememeli, hatta unutmalıdır! Onunla tartışmamalı, kalbini kırmamalıdır. Ancak herkesle de dost olmamalı, emin olanlarla arkadaş olmalıdır. Emin olanlar, Allahü teâlâdan korkanlardır.

İmam-ı Muhammed Bakır hazretleri, oğlu Cafer-i Sadık hazretlerine hitaben; “Ey evladım! Fasıklarla arkadaşlıktan çok sakın. Böyle insanlar seni bir lokmaya değiştirebilir. Cimrilikle dost olmaktan da sakın. Zira çok ihtiyacın olduğu bir zamanda az bir şey vermekten çekinirler. Yalancılarla dost olma, sana dost görünüp konuşur, ayrılınca hali değişir. Ahmaklarla dostluk, arkadaşlık kurma, onlar, sana iyilik yapıyorum zannederek kötülük yaparlar. Akıllıyı ziyareti terk edenle de dost olma. Çünkü, Kur’an-ı kerimin üç yerinde böyle kimseyi lanetlenmiş gördüm” buyurmuştur.

Süfyan-ı Sevri hazretleri buyuruyor ki:

“Bir kimsenin, dua ederken yalnız kendisine dua edip, ana-babasına ve diğer Müslümanlara dua etmemesi, Kur’an-ı kerim okumayı bildiği halde her gün en azından yüz âyet okumaması, camiye girdiği halde iki rekat olsun namaz kılmadan çıkması, kabristandan geçtiği halde mevtalara selam vermemesi, bir yerde yalnız olarak yaşıyorsa, cuma günü şehre geldiği halde cuma namazı kılmaması, bulunduğu beldeye bir alim geldiği halde, onun ilminden hiç istifade edememesi, bir kişi ile dost olduğu halde ismini öğrenmeden ayrılması, bir tanıdığı kendisini davet ettiği halde davetine gitmemesi, gençlik çağı büyük bir fırsat olduğu halde o zamanını boşa geçirmesi, kendisi tok ve komşusunun aç olduğunu bildiği halde, ona bir şeyler vermemesi o kimsenin gafletindendir.”

Yahya bin Muaz-ı Razi hazretleri; “Senden meydana gelen bir hata sebebiyle seni özür dilemeye mecbur eden, beraber olduğunuzda kendisine müdara etmen icabeden ve kendisine, ‘Allahü teâlâyı dua ettiğinde beni de hatırla’ demeye ihtiyaç duyduğunuz kimse, hakiki dost olamaz” buyurmuştur.

Bekir bin Abdullah el-Müzeni hazretleri bir talebesine şöyle nasihat eder:

“Biri ile arkadaş olduğun zaman bazı hususları yerine getirmen gerekir. Beraber olduğunuzda, şayet onun ayakkabısının ipi kopar ve o bunları düzelterek bağlayıncaya kadar sen onu beklemezsen, sen arkadaşlık hukukuna riayet etmemiş olursun. Çünkü sen, bu halinle dost olamazsın. Yine, senin arkadaşın bir ihtiyaç için bir yerde oturduğunda, o işini bitirinceye kadar onu beklemezsen, yine hakiki dost sayılmazsın.

Din kardeşlerinden bir cefa görürsen, bil ki bu, yaptığın bir hatadan dolayıdır. Derhal Allahü teâlâyı dön ve tövbe et. Ayrıca, bir sevgi göreceksin olursan, Allahü teâlâyı olan taattan ve Allahü teâlânın beğendiği işleri yapmaktan hasıl olduğunu bil ve şükret.”

Netice olarak, sadık dost, arkadaş aramalı, böyle bir dost bulunca da ona gereken hürmeti, saygıyı göstermeli, kıymetini bilmeli, hizmette kusur etmemelidir. Çünkü sadık olan dost, insanı tehlikelerden, korkulardan muhafaza eder. Gerçi böyle bir arkadaş, böyle bir dost bulmak çok zor ise de, bulunmaz demek değildir. Hatim-i Esam hazretlerinin, hocası Şakik-i Belhi hazretlerine arz ettiği gibi:

“İnsanlara baktım, herkes, bir şeyi seçmiş gördüm ve bu sevgililerin çoğu, onlara ölüm yatağına kadar, bazıları öldüğü vakte kadar, bazıları da, mezara girinceye kadar, arkadaşlık ediyor ve sonra onları yalnız ve zavallı olarak bırakıp ayrılıyorlar, gördüm. Onunla beraber kimse mezara girmiyor, dert ortağı olmuyor. Bu hali görünce, düşündüm ve kendime dedim ki, dünyada öyle bir dost seçmeliyim ki,

mezara benimle gelsin, bana orada arkadaşlık etsin. Aradım, taradım, Allahü teâlâyâ yapılan ibadetlerden başka böyle sadık bir sevgili bulunmadığını gördüm. Dost olarak onları seçtim ve onlara sarıldım...”